

ЧЪК ПАЛАНЮК

Авторът на БОЕН КЛУБ и ОЦЕЛЕЛИЯТ

ПРИСПИВНА

ПЕСЕН

Костите ти ще строшат, но сега словата благи, също могат да вредят.
Камъни, дърва, топки, мляко

ЧЪК ПАЛАНЮК ПРИСПИВНА ПЕСЕН

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

*Посвещавам тази книга със специални благодарности
на...*

Джейсън Чейнг

Кайл Макормик

Денис Уидмайер

Ейми Долтън

Кевин Кьоли

*... които четяха книгите ми, когато никой не искаше
да ги чете.*

ПРОЛОГ

Отначало новите собственици се преструват, че досега не са обръщали внимание на пода в хола. Все едно изобщо не са го поглеждали. Нито при първия оглед на къщата. Нито когато агентът им е показал стаята. Нито когато са измерили помещението и са обяснили на хамалите къде да сложат дивана, пианото и всичките им вещи. Не, винаги са минавали транзит и никога не са поглеждали пода. Така се преструват.

Първата сутрин, когато слязат в хола, на светлото дъбово дюшеме е надраскано:

МАХАЙТЕ СЕ

Едни се успокояват, че някой приятел им прави лоша шега. Други са убедени, че е понеже не са дали бакшиш на хамалите.

След няколко нощи зад северната стена на голямата спалня се чува бебешки плач.

Обикновено тогава се обаждат.

Само това ѝ липсва на Хелън Хувър Бойл тази сутрин — телефонно обаждане от новия собственик.

Плачливо заекване и опяване.

Хелън Бойл умира за чаша кафе и някой да ѝ каже шестбуквена дума за „кокошарник“. Исква да чуе какво се говори по полицейската честота. Тя разкършва пръстите на ръцете си и кокалчетата ѝ изпукват. Секретарката ѝ я поглежда от приемната. Нашата героиня закрива слушалката с длан и посочва с радиочестотния скенер:

— Обявиха код девет единайсет.

Мона, секретарката, вдига рамене:

— И какво?

Какво ли? Ами, трябва да погледне в бележника с полицейските кодове.

— Спокойно — добавя Мона, — кражба от магазин.

Убийства, самоубийства, серийни убийства, свръхдоза наркотик — не можеш да чакаш, докато стигнат до първите страници на вестниците. Не можеш да допуснеш конкуренцията да грабне тлъстия залък.

Хелън иска новият собственик на „Крестуд терас“ 325 да млъкне за малко.

Надписът се появил на пода в хола — нормално. Странното е, че обикновено бебето започва да плаче не по-рано от третата нощ. Първо надписът, после бебето реве цяла нощ. Ако собствениците издържат достатъчно дълго, следващата седмица ще се обадят заради лицето, което се появява във ваната, когато я напълниш с вода. Ужасно набръчкано лице с празни дупки вместо очи.

На третата седмица се появяват призрачните сенки, които обикалят по стените на трапезарията, когато всички са седнали на масата. След това може би има и други подобни явления, но досега никой не е издържал след четвъртата седмица.

Хелън обяснява:

— Сделката не може да се анулира, освен ако не заведете дело и не докажете, че къщата е негодна за обитаване или че старите собственици са знаели какво става... Трябва да ви предупредя обаче, че ако изгубите делото, ще създадете лоша слава на къщата и тя ще стане непродаваема.

Къщата на „Крестуд терас“ 325 не е лоша: английски колониален стил от епохата на Тюдорите, подновен покрив, четири спални, три и половина бани. Закрит басейн. Нашата героиня не се нуждае от подсказване. През последните две години е продала къщата шест пъти.

Друга постройка, нюингланска двуетажна къща на „Етън Корт“ — шест спални, четири бани, веранда с чамова ламперия и кръв, стичаща се по кухненските стени — през последните четири години я е продавала осем пъти.

— Бихте ли изчакали за минутка?

Тя натиска червеното копче и оставя новия собственик на изчакване.

Хелън носи бял костюм и бели обувки, но не снежнобели. По-скоро бели като за човек, който отива да кара ски в Банф с частна

лимузина с шофьор и четиринайсет еднакви луксозни чанти и има резервиран апартамент в хотел „Лейк Луиз“.

Нашата героиня се обръща към вратата:

— Мона? Мона, слънчице? — Повишава глас: — Малка вещице?

Потропва с химикалка по сгънатия вестник на бюрото.

— Четирибуквена дума за „гризач“?

От честотния скенер се чуват приглушени реплики от полицейските патрули, мърморене, заповеди и „Прието?“ на всяко изречение. „Прието?“

Хелън Бойл изкрещява:

— Това не е кафе, а вода.

След час има оглед на една „Кралица Ана“ — пет спални, отделен апартамент за гости, две газови камини и сцена от самоубийство с барбитурат, която се разиграва всяка вечер в огледалото на стаичката за гримиране. След това трябва да показва ранчо с подово отопление, ниша за закуска на по-ниско ниво в хола и прозрачни изстрели от двойно убийство, извършено преди десетина години. Това е всичко за днес в дебелия й бележник, подвързан в, както изглежда, червена кожа. В него записва всичко.

Хелън отпива глътка кафе и измърморва:

— Това негърска пот ли е? Няма никакъв вкус.

Мона се показва със скръстени ръце на прага:

— Какво има?

— Трябва да минеш през... — Хелън разравя документите върху бюрото. — ... „Уилмънт Плейс“ 4673. Холандска колониална сграда с остъклена веранда, четири спални, две бани и жестоко убийство.

— Прието? — изпращава честотният скенер.

— Вършиш обичайното — продължава Хелън, докато пише адреса на едно листче. — Никакви глупости. Няма да гориш тамян. Няма да гониш нищо.

Мона взима листчето с адреса и пита:

— Ти ли ще го провериш за вибрации?

Хелън махва с ръка:

— Не искам никой да ходи през тунели към ярки светлини. Нека тези изроди да си стоят тук, в тази астрална плоскост. — Поглежда вестника. — Имат цяла вечност да се наслаждават на смъртта. Нека да останат в къщата още петдесетина години и да подрънкат с вериги.

Хелън Хувър Бойл поглежда мигащата лампичка на телефона и добавя:

— Какво откри вчера в шестстайната испанска колониална?

Мона извърта очи към тавана. Издава напред долната си челюст и духва перчема си.

— Със сигурност има някаква енергия. Слабо присъствие. Разположението обаче си го бива.

Около врата ѝ има черна копринена връвчица и тя смуче единия ѝ край.

— Майната му на разположението — измърморва нашата героиня.

Майната им на къщите, които можеш да продадеш веднъж на петдесет години. Майната им на уютните домашни огнища. Майната им на слабите присъствия: хладни ъгли, странни изпарения, раздражителни домашни любимци. Тя търси кръв, която се стича по стените. Търси невидими леденостудени ръце, които измъкват децата от леглата им нощем. Търси святкащи червени очи в мрака на мазето. Това се казват успешни инвестиции.

Едноетажната на „Елмстрийт“ 521 е с четири спални, мебели уникати и писъци на тавана.

Френската в нормандски стил на „Уестън Хайтс“ 7645 има сводести прозорци, отделна умивалня до кухнята, врати с матови стъкла и няколкократно прободен с нож труп, който се появява в коридора на горния етаж.

Къщата в селски стил на „Левъл Плейс“ 248 — четири спални, четири и половина бани, вътрешно дворче... и пръски повърната кръв, която се появява по стените на банята след отравяне с препарат за почистване на канали.

Къщи с минало, така ги наричат агентите за недвижими имоти. Къщи, които никой не търси и никой не желае да показва. Никой агент не смее да припари там, да прекара дори минутка вътре. От друга страна, това са къщи, които се продават всеки шест месеца, защото никой не може да живее в тях. С достатъчно такива — двайсет-трийсет луксозни сгради — Хелън може да спре да подслушва полицейската честота. Може да спре с четенето на некролози и криминални хроники. Може да не изпраща вече Мона за проверка на всяка възможна следа.

Може просто да си седи и да измисли трибуквена дума за „нечифтокопитно“.

— Освен това трябва да ми вземеш дрехите от химическо чистене и да ми свариш свястно кафе. — Хелън размахва химикалката си към Мона. — И в името на професионализма, махни тази дрънкулка.

Мона издърпва черната копринена връвчица и кварцовият кристал изскача от устата ѝ, блестящ и мокър. Тя го подухва и се оправдава:

— Това е кристал. Гаджето ми, Ойстър, ми го подари.

— Ойстър? — измърморва Хелън. — Излизаш с момче, което се казва „стрида“^[1]?

Мона пуска кристала и той увисва на гърдите ѝ.

— Каза, че това ще ме пази — обяснява.

Кристалът оставя мокро петно на оранжевата ѝ блуза.

— А, и преди да тръгнеш, свържи ме с Бил или Емили Бъроус — добавя Хелън.

Натиска копчето на телефона и вдига слушалката:

— Извинете ме.

Дава на собственика две възможности: или да се изнесе, или да се откаже безвъзмездно от къщата и да я прехвърли на банката.

— А може — добавя нашата героиня — да ми дадете ексклузивно право за продажба на къщата. Както се казва, сделка на четири очи.

Може би този път собственикът ще откаже. Обаче, след като ужасното лице се появи между краката му във ваната, след като сенките започнат да обикалят по стените... е, накрая всеки ще се огъне.

— Няма ли да кажете за проблема на новите купувачи? — пита собственикът.

— Не си разопаковайте нещата. Ще убедим клиентите, че се местите. Ако ви питат, кажете, че сте получили нова работа в друг град. Кажете, че къщата ви е много скъпа, но сте принудени да я напуснете.

— Всичко друго ще си остане между нас — уверява го тя.

— Бил Бъроус на втора линия — извиква Мона от приемната.

— Прието? — изпращава радиочестотният скенер. Нашата героиня натиска едно копче на телефона:

— Бил!

Обръща се към Мона и размърдва беззвучно устни: „Кафе“ После кимва към прозореца и добавя: „Тръгвай“.

— Прието? — изпращава скенерът.

Това *беше* Хелън Хувър Бойл. Нашата героиня. Вече покойница, но не мъртва. Така протичаше един обичаен ден от живота ѝ. Такъв беше животът ѝ, преди да се появя аз. Това може би е любовна история, а може би не. Сам не мога да определя.

Това е разказ за Хелън Хувър Бойл. За духа, който ме преследва. За това, как една песничка може да завладее ума ти. За живота, какъвто си мислим, че трябва да бъде. За всичко, което отклонява вниманието ни. За това, как миналото следва всяка наша стъпка в бъдещето.

Това е... просто Хелън Хувър Бойл.

Всеки от нас има дух, който го преследва, и всеки е дух, който преследва някого.

През този последен ден от нормалния си живот нашата героиня казва по телефона:

— Бил Бъроус? Извикайте Емили, защото току-що ви намерих идеален нов дом.

Написва думата „кон“ в кръстословицата, след което добавя:

— Собствениците бързат да продават.

---

[1] Oyster —стрида (анг.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Проблемът при всяка история е в това, че винаги се разказва след събитията.

Дори преките спортни репортажи по радиото, дори мигновеното обявяване на головете, дори те се предават с няколко минути закъснение. Даже предаванията на живо по телевизията са забавени с няколко секунди.

Дори звукът и светлината имат някакво забавяне.

Друг проблем е разказвачът. Неговото „кой, какво, къде, кога и защо“. Пристрастията му. Представянето на фактите. Онзи, когото журналистите наричат „вратаря“. Представянето е всичко.

Историята, която стои зад историята.

Аз разказвам това от безброй случайни кафенета. Пиша тази книга, глава след глава, от безброй случайни градчета или затънтени крайпътни станции.

Общото между тези места са чудесата. За тях човек може да прочете в долнопробните жълти вестници. Изцеления и видения, чудеса — за тях не можеш да прочетеш в сериозната преса.

Сега съм по следите на Летящата Мадона от Уелбърн, Ню Мексико. Миналата седмица тя прелетяла по главната улица, дългите ѝ червени и черни плитки се развявали зад нея, краката ѝ били боси и кални, носела индианска памучна поличка с два оттенъка на кафяво и дънков корсаж. Всичко е описано в тазседмичния брой на „Световни чудеса“ който може да се намери до касата на всеки американски супермаркет.

Ето ме сега, закъснял с една седмица. Винаги изоставам с една крачка. Винаги след събитието.

Ноктите на Летящата Мадона били розови с бяло на върховете, френски маникюр, както го определят някои

очевидци. Летящата Дева носела спрей против насекоми „Бъгоф“, с който изписала в синьото небе:

НЕ РАЖДАЙТЕ ПОВЕЧЕ ДЕЦА

И хвърлила спрея. Сега бутилката е на път за Ватикана. Там ще я изследват. В Америка вече можеш да си купиш пощенски картички, отразяващи събитието. Дори видеокасети.

След събитието можеш да си купиш почти всичко. Запечатано. Мъртво. Преработено.

На сувенирните видеокасети Летящата Мадона размахва бутилка инсектициден спрей. Носи се над улицата и маха на тълпата. Под мишницата ѝ се виждат буйни кафяви косми. Миг преди да започне да пише по небето, вятърът повдига поличката ѝ и се вижда, че Летящата Мадона не носи белъо. Между краката е обръсната.

Ето откъде пиша днес. Седя в едно крайпътно кафене и разпитвам очевидци от Уелбърн, Ню Мексико. При мен е Сержанта, обрулен стар полицаи, ирландец. На масата между нас е местният вестник, отворен на голяма обява със заглавие:

КЛИЕНТИ НА МЕБЕЛНА КЪЩА „ВСИЧКО В ПЛЮШ“ — ВНИМАНИЕ!

Самата обява гласи:

„Ако от новите ви тапицирани мебели използват отровни паяци, можете да съдите виновниците.“

Отдолу има телефон за връзка, но каква, полза?

Сержанта има отпусната кожа: ако го ощипеш, след като го пуснеш, тя ще остане набръчкана. Ще се наложи да се погледне в огледало и да я заглади, за да възвърне нормалния си вид.

Към града все още се стичат хора. Набожните коленичат и се молят за ново явяване. Сержанта събира големите си лапи и се преструва, че се моли. Скришом

наблюдава у лицата, кобурът му е разкопчан, а пистолетът — зареден и готов за стрелба.

След като завършила надписа в небето, Летящата Мадона изпратила въздушни целувки на хората. Вдигнала два пръста, призовавайки за мир. Понесла се над дърветата, събрала полата си с една ръка, тръснала червените си и черни плитки, помахала за последно и „Амин“. Изчезнала зад планината, отвъд хоризонта. Край.

Все пак човек не може да вярва на всичко, което пише по вестниците.

Летящата Мадона не е чудо.

Тя е магия.

Тези като нея не са светици. Те са вещици.

Двамата със Сержанта не сме дошли да търсим изцеление. Ние сме ловци на вещици.

Е, този разказ не е за това, което се случва тук и сега. Не е за мен, Сержанта и Летящата Мадона. Това е разказ за Хелън Хувър Бойл. За първата ни среща. За това, как се стигна дотук.

ГЛАВА 2

Задават ти само един въпрос. Точно преди да се дипломираш във факултета по журналистика, те карат да си представиш, че си репортер. Представи си, че работиш за някой от големите ежедневници и на Бъдни вечер главният редактор те изпраща да отразяваш смъртен случай.

Полицията и „Бърза помощ“ са там. Съседите, по халати и пантофи, се тълпят в коридора на мизерна жилищна кооперация. В апартамента млада двойка хлипа до коледната елха. Бебето им се е оплело в гирляндите и се е задушило. Научаваш каквото ти трябва — името и възрастта на детето и всичко останало — връщаш се в редакцията около полунощ и пишеш статия.

Даваш я на редактора и той я отхвърля, защото не си споменал цвета на гирляндите. Дали са червени, или зелени? Не си могъл да видиш и не си се сетил да попиташ.

Понеже отчаяно искаш статията ти да излезе на първа страница, имаш две възможности:

а) Да телефонираш на родителите и да ги попиташ за цвета на гирляндите.

б) Да откажеш и да изгубиш работата си.

Това е четвъртата власт. Журналистиката. И там, където съм учил, на последния изпит — по журналистическа етика — задават само този въпрос — а) или б)? Аз отговорих, че ще се обадя на хората от „Бърза помощ“. Те катротекират тези предмети. Би трябвало да приберат гирляндите и да ги фотографират като веществено доказателство. За нищо на света не бих телефонирал на родителите след полунощ на Бъдни вечер.

Писаха ми „Среден“.

От този курс не станах по-етичен, научих се да казвам на хората онова, което искат да чуят. Научих се да записвам абсолютно всичко. А също, че редакторите могат да бъдат абсолютни задници.

До ден-днешен се питам за какво всъщност е бил този изпит. Вече съм репортер в голям ежедневник и не се налага да си представям нищо.

Първото ми мъртво бебе беше в една понеделнишка сутрин през септември. Нямахте гирлянди. Около фургона в покрайнините не се тълпяха съседи. Един санитар седеше с родителите в кухничката и им задаваше стандартните въпроси. Вторият ме заведе в детската стая и ми показа онова, което обикновено намират в бебешките креватчета.

Сред стандартните въпроси, които санитарите задават, преобладават: Кой откри детето мъртво? Кога го открихте? Местено ли е? Кога за последен път е видяно живо? Бебето кърмено ли е, или хранено с бутилка? Въпросите изглеждат случайни, но лекарите ги използват за създаване на статистика, като се надяват някой ден да открият някаква зависимост.

Детската стаичка беше с жълти стени и сини завеси на цветенца. До креватчето имаше бял скрин с чекмеджета и бял люлеещ се стол. На тавана висяха жълти пластмасови пеперуди. На скрина имаше книжка, отворена на страница 27. Подът бе постлан със синя черга. На едната стена висеше бродерия в рамка. Имаше надпис: „Дете, родено в четвъртък, дълъг път ще извърви“. В стаята миришеше на бебешка пудра.

Да, може да не станах по-етичен, но се научих да обръщам внимание на детайлите. Никоя подробност не е толкова нищожна, че да не заслужава да я забележиш.

Отворената книга се казваше „Приспивни стихчета и песнички от цял свят“ и беше взета от градската библиотека.

Редакторът ми смяташе да публикуваме поредица от пет статии за синдрома на внезапната бебешка смърт. Седем хиляди кърмачета годишно умират без видима причина. Две на хиляда просто заспиват и никога не се събуждат. Редакторът ми, Дънкан, го наричаше „люлчина смърт“.

Ето някои подробности за Дънкан: лицето му е осеяно с белези от акне, косата му е кафява при корените веднъж на две седмици, когато я боядисва, а паролата за компютъра му е „парола“.

При внезапната бебешка смърт няма никаква зависимост. Повечето пеленачета умират между полунощ и разсъмване. Това може

да стане, докато спят край родителите си. В кола или в количка. Може да стане и в ръцете на майката.

Толкова много хора имат бебета, изтъкна редакторът. Щяха да излязат статии, които родителите ще се боят да прочетат и същевременно ще се страхуват да пропуснат. Всъщност нямаше никаква нова информация. Идеята беше просто да опишем пет семейства, чиито бебета са починали. Да покажем как се справят. Как животът продължава. Тук-там щяхме да вмъкнем общоизвестни факти за люлчината смърт. Щяхме да покажем какъв неизчерпаем извор на сили и състрадание намира всеки от тези хора. Нещо в този дух. Понеже статиите не са свързани с определено събитие, ние ги наричаме „студени новини“. Публикуваме ги в раздела за „Любопитни факти и наука“.

За по-голяма тръпка щяхме да вкараме снимки на усмихнати бебета, които вече не са между живите.

Щяхме да покажем, че може да се случи на всекиго.

Това беше неговата идея. Да се направи журналистическо разследване, достойно за конкурс. Беше краят на лятото и нямаше много сензации. В този сезон се раждат най-много деца.

Редакторът ме изпрати да се мотая около медицинските екипи.

Постановката с Бъдни вечер, хлипащите родители и гирляндите бе минала толкова отдавна, че бях забравил всички тези глупости.

Този хипотетичен етичен въпрос — задават го на края на журналистическото обучение, защото тогава е твърде късно. Имаш солидни студентски заеми за връщане. Колкото повече се замислям, толкова повече ми се струва, че истинският въпрос, който стои зад това е: „Наистина ли искаш да си изкарваш прехраната по този начин?“

ГЛАВА 3

През стената се чуват разпалени гласове, после дружен смях. Отново гласове. Повечето записи на смеещи се хора, които пускат в комедийните сериали, са правени в началото на петдесетте. Мнозинството от хората, чийто смях чуваме по телевизията, вече са покойници.

Таванът вибрира от думкане на ударни инструменти. Ритъмът се променя. Барабаненето се забързва, после се забавя, но не спира.

Отдолу някой реве с пълно гърло думите на някаква песен. Някои хора имат нужда непрекъснато да чуват гърменето на телевизора, радиото или уредбата си. Тишината ги плаши. Това са моите съседи. Звуко-холици. Тихо-фоби.

Смехът на покойниците прониква през стените.

В наши дни това минава за домашен уют.

Шумът ни се натрапва отвсякъде.

След работа се отбих през един магазин. Когато влязох, продавачът ме изгледа подозрително от касата. Без да отмества поглед от мен, бръкна под щанда и ми подаде кафяв хартиен пакет с думите:

— Двойно опакован. Мисля, че това ще ти хареса.

Сложи пакета на щанда и го погали.

Пакетът е наполовина колкото кутия за обувки. Тежи по-малко от рибена консерва.

Продавачът натисна три копчета на касовия апарат и на екранчето се изписа цена от сто четирийсет и девет долара.

— За да не се притесняваш, залепих кутията с тиксо — увери ме той.

В случай че завали, сложи пакета в найлонов плик и добави:

— Ако нещо липсва, кажи. Още куцаш. Тоя крак май не се оправя.

По пътя за вкъщи пакетът дрънкаше. Под мишницата ми кафявата хартия се набръчка. При всяко мое накуцване съдържанието на кутията тракаше.

В апартамента ми таванът вибрира от силна музика. Стените нашепват с тревожни гласове. Като че ли някоя египетска мумия се е съживила и иска да убие съседите ми, а може би просто гледат телевизия.

Отдолу някой крещи, лае куче, тряскат се врати, чува се песен.

Влизам в банята и загасвам лампата. За да не видя какво има в кутията. За да не разбере какво ще излезе. Взимам кърпа и я напъхвам под вратата на тъмната, тясна стая. Сядам на тоалетната чиния, слагам пакета в скута си и се заслушвам.

Това наричаме цивилизация.

Хора, които никога не биха изхвърлили боклука си през прозореца на колата, те подминават с надуто до дупка радио. Хора, които никога не биха пушили в пълен ресторант, крещят до прегракване по мобилните си телефони. Крещят си един на друг през масите.

Хора, които никога не биха пръскали с инсектициди или хербициди, замърсяват квартала с музика от шотландски гайди. С китайска опера. С кълтри.

Сред природата е нормално да чуеш птича песен. Не е нормално да чуеш Патси Клайн.

На улицата шумът от колите е достатъчно дразнещ. Ако прибавиш Концерт за пиано в си минор на Шопен, положението не се подобрява.

Пускаш силна музика, за да не слушаш шума от улицата. Съседите надуват уредбата си, за да не слушат своята. Ти усилваш своята. Всеки търси да си купи по-голяма уредба. Започва надпревара за по-силен шум. Не можеш да победиш с мелодичност.

Никой не обръща внимание на качеството. Силата на звука е всичко.

Никой не се интересува от музиката. Всеки иска да надвика другите.

Стъпкваш конкуренцията с мощни басы. Прозорците се тресат. Зарязваш мелодията и крещиш с пълен глас текста. Вкарваш повече обидни думи и натъртваш на всяка ругатня.

Ти си господар на шума. Това е борба за власт.

В тъмната баня, седнал на тоалетната чиния, изчегъртвам тиксото от единия край на пакета. Вътре има четвъртитя картонена

кутия, мека, намачкана, с изтънени ъгли. Вдигам капака и напипвам остри, твърди предмети с много ръбчета, кривини и връхчета. Оставям ги на пода и прибирам кутията в хартиения плик. Между твърдите, преплетени предмети има два листа гланцова хартия. Тях също прибирам в плика. Смачквам плика и кутията на топка.

Всичко това правя слепешката, докосвам гладката хартия, опипвам твърдите, разкривени предмети.

Подът под краката ми, дори тоалетната чиния леко вибрират от музиката на съседите.

Съветваме семействата, чието бебе е умряло, да си намерят хоби. Чудно колко бързо затръшваме вратите към миналото си. Колкото и жестока да е мъката ни, винаги можем да я преодолеем. Можем да се захванем с бродерия. Можем да рисуваме по електрически крушки.

Занасям предметите от кутията в кухнята. На светлината те блестят в синьо, сивкаво и бяло. Представяват парченца твърда пластмаса. Мънички късчета. Миниатюрни керемиди, щори и дъски. Дребни стъпала, колони и прозорци. Не може да се разбере дали са от къща или от болница. Има малки тухлени стенички и врати. Разпръснати върху кухненската маса, може да са части от училище или църква. Без да погледнеш картинката на кутията и без упътването миниатюрните водосточни тръби и капандури може да са от гара или от лудница. От фабрика или затвор.

Както и да ги сглобиш, никога не можеш да си сигурен, че си го направил правилно.

Малките части от конструктора, куполите и комините, потреперват при всяка пулсация на шума от долния етаж.

Тези музико-холици. Тези споко-фоби.

Никой не желае да признае, че сме пристрастени към шума. Това просто не е възможно. Никой не е пристрастен към музиката, телевизията или радиото. Ние просто се нуждаем от още шум, повече канали, по-голям екран, по-силен звук. Не можем без това, но да сме пристрастени? В никакъв случай.

Можем да спрем шума когато си поискаме.

Монтирам едно прозорче на една стена. Залепвам го с мъничка четчица като за лакиране на нокти. Прозорчето е с размерите на нокът. Лепилото мирише на лак за коса. На портокали и ацетон.

Шарките на тухлената стена са фини като ивиците на пръстов отпечатък.

Намирам мястото на още един прозорец и нанасям още лепило.

Шумът прониква през стените, предава се през масата на прозорчето и пръстите ми.

Тия разсеяно-холици. Тия съсредоточено-фоби.

Старият Джордж Оруел не е разбрал нищо.

Големият брат не ни гледа. Той пее и танцува. Вади бели зайци от цилиндри. Големият брат се старае да привлече вниманието ти във всеки момент, докато си буден. За да не можеш да се съсредоточиш. За да бъдат сетивата ти винаги притъпени.

Той се стреми да убие въображението ти. Докато закърнее като апендикса ти. Стреми се да отвлеча вниманието ти.

Това постоянно разсейване е по-лошо от непрекъснатото наблюдение. Когато сетивата ти са притъпени, никой не се интересува какво можеш да си мислиш. Когато въображението на всички е атрофирало, никой не може да бъде заплаха за властта.

Разкопчавам едно копче на ризата си и напъхвам вратовръзката си под нея. Притискам брадичка във възела и залепвам по едно миниатюрно стъкло на всеки прозорец. С бръснарско ножче изрязвам пластмасови перденца, по-малки от пощенска марка — сини за горния етаж и жълти за долния. Оставям едни раздалечени, други залепвам събрани.

Има по-ужасни неща от това, да намериш жена си и детето си мъртви.

Можеш да станеш свидетел как светът ги погубва. Можеш да наблюдаваш как жена ти линее от скука. Как децата ти откриват всичко, от което си се старал да ги предпазиш. Наркотици, развод, равнодушие, болести. Всички хубави, стерилни книги, музика, телевизия. Всякакви начини за разсейване.

Искаш да изкрещиш на хората, чието бебе е умряло: „Хайде, давайте все така. Вината е изцяло ваша.“

Можеш да сториш на любимите си хора и по-лоши неща от това, да ги убиеш. Най-лесното е да гледаш как светът го прави. Просто виж вестниците.

Музиката и смехът размиват мислите ти. Шумът ги заглушава. Всички тези звуци те разсейват. Главата те боли от лепилото.

Вече никой не владее съзнанието си. Никой не може да се съсредоточи. Не можеш да мислиш. Винаги някакъв шум дълбае като червей главата ти. Певците крещят. Покойници се кискат. Актьори плачат. Всички тези малки дози емоции.

Някой винаги замърсява въздуха с настроението си.

Уредбите на колите натрапват скръбта, радостта или гнева им на всички наоколо.

Холандска колониална къща — залепих петдесет и шест прозореца надолу с главата и се наложи да я хвърля. Един замък от епохата на Тюдорите с дванайсет спални — залепих улуците на обратната страна на покрива и разтопих всичко, докато се опитвах да го оправя с органичен разтворител.

Нищо ново.

Някои специалисти по древногръцка култура твърдят, че тогава хората не гледали на мислите си като на нещо, което им принадлежи. Когато им хрумнело нещо, древните гърци смятали, че някой бог или богиня им дава заповед. Аполон им нареждал да са храбри. Атина им заповядвала да се влюбят.

Сега хората виждат реклама за чипс с извара и тичат в магазина да си купят, но наричат това свободна воля.

Древните гърци поне са били честни пред себе си.

Нещастие то може да те споходи, както четеш на жена си и детето си за лека нощ. Някое приспивно стихче. На следващата сутрин се събуждаш, а те — не. Лежиш, все още притиснат до жена си. Тя е още топла, но не диша. Дъщеричката ти не плаче. Къщата вече гърми от уличния шум, усиленото радио и тракането на тръбите. Истината е, че можеш да забравиш дори този ден за един миг, докато си връзваш вратовръзката например.

Знам го от личен опит. Това е моят живот.

Можеш да се преместиш в друга къща, но това не е достатъчно. Трябва да си намериш хоби. Да се заринеш от работа. Да смениш името си. Да майсториш разни неща. Да създаваш ред от хаоса. Можеш да го правиш всеки път, когато кракът ти се оправи и имаш достатъчно пари. Да организираш всичко до най-малката подробност.

Няма да получиш такъв съвет от психоаналитика си, но това действа.

Залепваш вратите за стените. Залепваш стените за основите. Сглобяваш комините и ги оставяш да съхнат, докато лепиш покрива. Заканваш миниатюрните водосточни тръби. Всяка част на мястото си. Слагаш мъничките капандури. Закачваш капаците на прозорците. Сглобяваш верандата. Посяваш трева на ливадата. Забучваш дърветата.

Вдишай миризмата на портокали и ацетон. На лак за коса. Потопи се в детайлите. Залепи бръшлян от едната страна на комина. По пръстите ти се образуват нишки от засъхващо лепило и тънка коричка, кожата ти лепне.

Мислиш си, че шумът дава стойност на тишината. Без него мълчанието няма да е злато. Шумът е нещо много рядко. Помисли си за необятния космос, за невероятния студ и тишина, сред които те чакат жената ти и детето ти. Не раят, тишината е достатъчна награда. С миниатюрни пинсети посаждаш цветя на ливадата.

Гърбът и вратът ти са превити над масата. Седиш прегърбен, с напрегнати мускули на седалището и усещаш лека болка в тила си.

Пред главния вход залепваш миниатюрна изтривалка с надпис „Добре дошли“. Вътре закачваш мънички лампички. До портата на двора залепваш пощенска кутия. Залепваш миниатюрни бутилки за мляко пред верандата. Слагаш мъничкия сгънат вестник.

Вършиш всичко със съвършена точност, педантично, трябва да е станало три или четири часа сутринта, защото наоколо е утихнало. Подът, таванът и стените не вибрират. Компресорът на хладилника спира и можеш да чуеш лекото бръмчене на жичките на електрическите крушки. Чуваш тиктакането на ръчния си часовник. Една нощна пеперуда се блъска в прозореца на кухнята. Виждаш дъха си, в стаята е студено.

Пъхаш батериите, натискаш малкия ключ и прозорците светват. Поставяш макета на пода и изгасваш лампата в кухнята.

Заставаш прав над къщата в мрака. От високо изглежда съвършена. Съвършена, безопасна и щастлива. Хубава къща от червени тухли. Мъничките прозорци осветяват ливадата и дърветата. Завесите искрят: жълти в детската стая, сини в главната спалня.

За да забравиш съществените неща, трябва да се вгледаш в детайлите.

Ако искаш да затръшнеш вратата към миналото, вгълби се в подробностите.

Сигурно така ни вижда Господ.

Сякаш всичко е свършено.

Сега събуй обувката си и с босия си крак тъпчи. Тъпчи и още тъпчи. Колкото и да боли от счупените пластмасови парченца, трески и стъкълца, тъпчи, докато съседът отдолу задумка по тавана с юмрук.

ГЛАВА 4

Вторият ми случай на внезапна бебешка смърт бе в панелен жилищен блок в периферията на центъра. Мъртвото дете седеше отпуснато на столчето за хранене, а бавачката плачеше в спалнята. Столчето беше в кухнята. Мивката бе затрупана с мръсни чинии.

В редакция „Регионални новини“ Дънкан ме пита:

— Единична или двойна мивка?

Още една подробност за Дънкан: когато говори, плюе.

Двойна, отвръщам аз. От неръждаема стомана. С отделни кранове за топла и студена вода, от типа „пистолетна ръкохватка“, с порцеланови дръжки. Без разпръсквател на чешмата.

— Каква марка е хладилникът? — пита Дънкан и пръска слюнка до лампата.

„Амана“, казвам аз.

— Имат ли календар?

Пръски слюнка поръсват ръцете и лицето ми. Капките са студени от климатичната инсталация.

На календара имаше рисунка на стара каменна мелница, обяснявам му аз. Получили са го като подарък от застрахователния си агент. Имаше отбелязан час за педиатъра. И за изпита на майката по общообразователна подготовка. Точните дати и часове, както и името на педиатъра са записани в бележника ми.

— Мамка ти, добър си — изплюва Дънкан.

Слюнката му засъхва по кожата на ръцете и устните ми.

Подът на кухнята бе покрит със сив линолеум. Плотовете бяха розови с черни дупки от цигари по ръбовете. До умивалника имаше книга. „Приспивни стихчета и песнички от цял свят“.

Книгата беше затворена. Изправих я на гърба и я пуснах, за да се отвори на страницата, до която е стигнал читателят. Тя се разлисти на страница 27. Оставих малък знак с молив в полето.

Редакторът затваря очи, накланя глава към мен и пита:

— Каква храна имаше засъхнала по чиниите?

Спагети, отговарям аз. Полуготов сос. От оня с повече гъби и чесън. Прегледал съм и кофата за боклук под умивалника.

Двеста милиграма сол на порция. Сто и петдесет калории мазнини. Не знам какво очаквам да намеря, но като всеки друг на местопроизшествието се надявам да се натъкна на някаква зависимост.

— Виж това.

Дънкан ми подава лист с коректурите на днешната страница за култура и развлечения. Отгоре има обява. Три колони по петнайсет сантиметра. Заглавието е:

Клиенти на ресторант „Трийлайн“ — Внимание!

Обявата гласи:

„Получавали ли сте труднолечима форма на хронична умора, след като сте се хранили в това заведение? Дали не сте се заразили от храната с този вирус, който ви пречи да работите и да водите нормален живот? Ако е така, позвънете на следния телефон, за да участвате в съдебното преследване срещу виновниците.“

Телефонният номер започва странно, може би е мобилен.

— Мисля, че от това ще излезе нещо интересно — казва Дънкан.

Страницата е поръсена с капчици слюнка.

Пейджърът ми започва да пиука. Търсят ме от „Бърза помощ“.

Във факултета по журналистика те учат да си като фотоапарат. Трениран, обективен, безпристрастен професионалист. Точен, обстоятелствен и наблюдателен.

Внушават ти, че новината и ти самият сте две различни неща. Убиец и репортер са две изключващи се понятия. Каквато и да е историята, тя не е за теб.

Третото бебе е в една ферма на два часа от града.

Четвъртото е в жилищен блок близо до един търговски център.

Един санитар ме завежда в странична стаичка, като казва:

— Извинявай, че те повикахме за това.

Казва се Джон Неш. Дърпа чаршафа от трупа на детето. Малко човече, твърде съвършено, твърде спокойно и твърде бледо, за да е просто заспало.

— Това е почти на шест години — оправдава се Неш. Неш е едър мъжага с бяла униформа. Носи високи бели обувки и косата му е събрана на кичур, наподобяващ малка палма на върха на темето му.

— Като сцена от Холивуд е — отбеляза той.

При тази безкръвна смърт няма агония, няма обратна перисталтика — когато храносмилателната система заработи наобратно и жертвата започне да повръща фекалии.

— Да повръщаш лайна, това е реалистична предсмъртна сцена — заявява Неш.

Обяснява ми, че внезапната бебешка смърт настъпва обикновено между втория и четвъртия месец след раждането. Над 90 процента от случаите се получават преди шестия месец. Повечето учени смятат, че след десетия вече е почти невъзможно. Над едногодишна възраст патолозите определят смъртта като „по неизяснени причини“. Втори подобен случай в едно семейство се разглежда като убийство до доказване на противното.

Стените на спалнята са боядисани в зелено. Леглото е покрито с памучни чаршафи с щамповани шотландски териери. Усеца се само миризмата на аквариума, пълен с гущери.

Когато някой задуши дете с възглавница, съдебният лекар определя случая като „нежно убийство“.

Петото мъртво дете е в един хотел при летището.

Във фермата и в блока намирам все същите „Приспивни стихчета и песнички...“. Отворени на страница 27. Все същата книжка от градската библиотека с моя знак с молив в полето. В хотела няма книжка. Стаята е двойна и бебето лежи свито на кълбо на големия креват до двойното легло на родителите. Върху секцията има цветен телевизор, трийсет и шест инчов „Зенит“ с петдесет и шест кабелни канала и четири местни. Килимът е кафяв, завесите — също, на сини цветя. На пода в банята има кърпа, изцапана с кръв и зелен гел за бръснене. Някой е забравил да пусне водата в тоалетната.

Покривките на леглата са тъмносини и миришат на цигарен дим.

Никъде не се виждат книги.

Питам дали семейството е изнесло нещо от стаята и един полицаи ми отговаря, че не е.

— О, — добавя, — мина една служителка от социалната служба и взе малко дрехи и няколко книги, чийто срок за връщане в библиотеката скоро изтича.

ГЛАВА 5

Вратите на централния вход се отварят. Показва се някаква жена, която държи мобилен телефон до ухото си и ми се усмихва, въпреки че говори с друг.

— Мона — заръчва на събеседницата си, — побързай. Господин Стрейтър току-що дойде.

Показва ми китката на свободната си ръка и малкия блестящ часовник и добавя:

— Подрани с няколко минути.

Другата ѝ ръка, дългите ѝ нокти с розов лак и бели връхчета и малкият черен мобилен се губят в бухналата ѝ като розов облак коса.

— Успокой се, Мона — продължава с усмивка и ме оглежда от глава до пети. — Кафяво сако, кафяви панталони, бяла риза. — Намръщва се. — И синя вратовръзка.

Продължава да ме описва невъзмутимо:

— На средна възраст. Метър и седемдесет и пет. Около осемдесет и пет килограма. Бял. Кестеняв със зелени очи. — Намигва ми и добавя: — Малко е рошав и днес е пропуснал да се избърсне, но изглежда безопасен.

Навежда се напред и раздвижва беззвучно устни: „Секретарката ми“.

Продължава по телефона:

— Какво?

Отдръпва се встрани и със свободната си ръка ми махва да вляза. Извърта очи, после пак ме поглежда и казва:

— Благодаря за загрижеността, Мона, но не вярвам господин Стрейтър да възнамерява да ме изнасили.

Намираме се в имението „Гартълър“ на „Уокър Ридж драйв“, къщата в колониален стил е от епохата на крал Джордж, с осем спални, седем бани, четири камини, неофициална столова, официална трапезария и бална зала от сто и петдесет квадратни метра на четвъртия етаж. Към сградата има гараж за шест коли и отделна

постройка за гости, покрит плувен басейн и алармена система против пожар и крадци.

„Уокър Ридж драйв“ е един от онези квартали, където боклукът се извозва пет дни седмично. Тукашните жители оценяват опасностите от едно сериозно съдебно преследване и когато се отбиеш и им се представиш, се усмихват и са винаги съгласни с теб.

„Гартълър“ е хубава сграда.

Тукашните жители не са склонни да те поканят вътре. Застават на прага при открената врата и се усмихват. Ако попитате, ще ви кажат, че не знаят нищо за историята на „Гартълър“. Това е просто една къща.

Ако сте много настоятелни, ще се загледат над рамото ви към празната улица. Отново ще се усмихнат и ще кажат:

— Не мога да ви помогна. Обадете се на агенцията за недвижими имоти.

Над вратата на „Уокър Ридж драйв“ 3465 пише: „Агенция за недвижими имоти *“Хелън Бойл.”* Среци само по предварителна уговорка”.

Позвъних на една съседна къща. Отвори ми жена с униформа на домашна прислужница. Зад нея надничаше пет-шестгодишно момиченце. Прислужницата поклати глава и каза, че не знае нищо:

— Говорете с агентката. Хелън Бойл. Написано е на табелата.

— Тя е вещица — обади се момиченцето.

Прислужницата затвори вратата.

Сега, в имението „Гартълър“ Хелън Хувър Бойл върви през кънтящите, празни бели стаи. Още говори по мобилния. Бухналата ѝ розова коса е в тон с розовото ѝ костюмче. Носи бели чорапи и розови обувки с високи токчета. Устните ѝ са намазани с дебел слой розово червило. По китките ѝ блестят и дрънчат златни и розови гривни, златни верижки, амулети и монети.

Накичена е като коледна елха. Тия перли могат да задавят кон.

— Обади ли се на хората в „Екстър хаус“? — пита тя по телефона. — Би трябвало да са избягали с писъци оттам още преди две седмици.

Влиза през високата двойна врата в следващата стая, после в следващата.

— Аха. Как така не живеят там?

От високите сводести прозорци се открива гледка към каменна тераса. Отзад е басейнът, а отвъд него — ниско окосена ливада.

— Човек не харчи два милиона за къща, в която няма да живее.

Говори високо и гласът ѝ кънти в голото помещение.

На рамото ѝ на златна верижка виси розово-бяла чантичка.

Метър и шейсет и два. Около шейсет килограма. Трудно е да определиш възрастта ѝ. Твърде слаба е, следователно или умира, или е безумно богата. Костюмът ѝ е от някакъв неравен плат като от тапицерия на диван с бели дантели по ръбовете. Розов е, но не като варена скарида. По-скоро с цвета на скариден пастет, сервиран върху препечени сухари със стрък магданоз и бучица черен хайвер. Сакото ѝ е тясно, стегнато на талията и подчертава раменете ѝ. Полата е къса и удобна. Златните копчета са огромни.

Облечена е като кукла.

— Не, господин Стрейтър е тук. — Вдига вежди и ме поглежда. — Дали му губя времето? Надявам се, че не.

Усмива се:

— Хубаво. Той поклаща глава. Значи, не.

Чудя се какво я накара да ме определи „на средна възраст“.

Честно да си кажа, измънквам аз, не смятам да купувам къща.

Тя стиска слушалката с два пръста с розов маникюр, навежда се към мен и размърдва безмълвно устни: „Още минутка“.

Истината е, признавам аз, че съм взел името ѝ от окръжния патолог. Прегледал съм всички материали за случаите на внезапна бебешка смърт през последните двацет и пет години.

Без да сваля телефона от ухото си, тя допира розовите нокти на свободната си ръка до ревера ми и съвсем леко ме побутва. Продължава да говори:

— Какъв е проблемът? Защо не живеят там?

Ако съдя по ръката ѝ от толкова близо, трябва да е около четирийсетте. Все пак изглежда твърде млада за тази препарирана кожа, която минава за красива при жените над определена възраст и определен доход. Кожата ѝ вече е олющена, оскубана, остъргана, изварена и обработена като стара мебел. Претапицирана в розово. Реставрирана. Подновена.

Тя крещи по телефона:

— Не може да бъде! Да, разбира се, че знам какво е събаряне! Това е паметник на културата!

Вдига рамене и те почти се допират от двете страни на врата ѝ, после ги отпуска. Извърща лице от мобилния, затваря очи и въздъхва.

Вслушва се в гласа от другата страна на линията; розовите обувки и белите ѝ чорапи се отразяват в тъмния дървен под. Отражението им сякаш прониква дълбоко в дървото, така мога да надникна дори под полата ѝ.

Вдига свободната си ръка към челото и казва:

— Мона, не можем да си позволим да изгубим този имот. Ако съборят тази къща и построят друга, има голяма опасност да изпадне от пазара.

Отново се умълчава и се заслушва.

Чудя се откога човек не може да носи синя вратовръзка с кафяво сако.

Накланям глава, за да я погледна в очите, и ѝ казвам, че искам да говоря с нея насаме. Става дума за няколко случая, които разследвам.

Тя обаче махва с ръка. Приближава се до камината, опира се на полицата, навежда се и поглежда вътре. Измърморва по телефона:

— Когато проклетите булдозери се появят, съседите вероятно ще ликуват.

Широка двойна врата води от тази стая в друга, също бяла, с дървен под и таван със сложни боядисани в бяло орнаменти. От другата страна има помещение с празни бели етажерки за книги.

— Дали да не повдигнем протест? Можем да изпратим писма до някой вестник.

Аз работя във вестник, уведомявам я аз.

Парфюмът ѝ мирише на кожени автомобилни седалки, увехнали рози и стари кедрови ракли.

— Мона, задръж малко.

Хелън Хувър Бойл се приближава до мен.

— Какво казахте, господин Стрейтър?

Примигва кокетно. Чака отговора ми. Очите ѝ са сини.

Репортер съм. Във вестник.

— „Екстър хаус“ е прекрасна *историческа* сграда, а сегашният собственик иска да я събори — обяснява тя, като слага ръка на

слушалката. — Седем спални, 650 квадратни метра. Черешова ламперия на целия първи етаж.

В голата стая е толкова тихо, че чувам гласа на другата жена от телефона:

— Хелън?

Тя затваря очи.

— Построена е през 1935 година. — Извива глава назад. — Има подово отопление, единайсет декара двор, керемиден покрив...

— Хелън? — отново прозвучава тихият глас от телефона.

— ... игрална зала, барче с течаща вода, частен гимнастически салон...

Проблемът е, че нямам много време, обяснявам ѝ аз. Интересувам се само дали има деца.

— ... отделна миялня за съдовете, хладилна стая...

Дали синът ѝ е починал внезапно като бебе преди двайсет години?

Тя примигва веднъж, два пъти.

— Моля?

Интересувам се дали е чела на глас на сина си. Казвал се е Патрик. Искам да намеря всички съществуващи бройки от определена книга.

Хелън Бойл закрепва мобилния между ухото и издутото си от подплънки сако, отваря розово-бялата си чантичка и изважда чифт бели ръкавици. Надянва ги на ръцете си.

— Мона?

Настоявам да ми каже дали още пази копие от една определена книга. Съжалявам, но не мога да ѝ разкрия защо.

— За съжаление господин Стрейтър няма да ни е от полза.

Искам да знам дали са правили аутопсия на сина ѝ.

Тя ми се усмихва. Раздвижва беззвучно устни: „Вън“.

Вдигам ръце и отстъпвам назад.

Обяснявам ѝ, че просто искам всички бройки от тази книга да бъдат унищожени.

— Мона, обади се, ако обичаш, в полицията.

ГЛАВА 6

При внезапна бебешка смърт основна стъпка е да се уверят родителите, че с нищо не са виновни за нещастиято. Бебето не може да се задуши само в одеялото си. През 1945 година в списанието по педиатрия е публикувана статия „Механично задушаване в кърмаческата възраст“, която доказва, че никое пеленаче не може да се задуши в завивките си. Дори най-малкото бебе, оставено по очи върху възглавница или дюшек, може да се извърти достатъчно, за да диша. Дори детето да има лека настинка, няма никакви доказателства, че това може да е причина за смъртта. Няма никакви улики, свързващи ваксината дифтеткок — за дифтерия, тетанус и коклюш — с внезапната смърт при кърмачетата. Дори детето да е било при лекар преди броени часове, то пак може да умре.

Никой не задушава бебетата.

Единственото известно нещо е, че нищо не се знае.

Санитарят Неш ми показва моравите и червени синини по телцето на всяко бебе — *ливор мортис*, окисленият хемоглобин се натрупва в най-ниските части на трупа. Патологът нарича кървавия секрет, който изтича от носа и устата, „прочистваща течност“, естествен етап от разложението. Хората, отчаяно търсещи обяснение за смъртта, могат да видят в трупното посиняване, прочистващите течности и дори в обривите от пелените доказателство за насилствена смърт.

За да забравиш общата картина, трябва да се съсредоточиш в детайлите.

Ако искаш да затръшнеш вратата към миналото, зарови се в подробностите. Във фактите. Най-хубавото в работата на репортера е, че можеш да се скриеш зад бележника си. Можеш да се задълбаваш в разследването.

В градската библиотека книгата ме чака в отдела за детска литература. „Приспивни стихчета и песнички от цял свят“. На страница 27 има малко стихотворение. Традиционно африканско

стихче, както твърди книгата. Дълго е едва осем строфи и не се налага да го преписвам. Имам го в бележника си още от първото бебе, от фургона в покрайнините. Откъсвам страницата и връщам книгата на мястото ѝ.

В редакция „Регионални новини“ Дънкан пита:

— Как върви на фронта с мъртвите бебета. — И добавя: — Обади се на този телефон и виж за какво става дума.

Подава ми лист с коректурите от раздела за култура и развлечения. Там има обява, оградена с червена химикалка.

Три колони по петнайсет сантиметра:

Клиенти на спортния клуб „Медоу даунс“ —
Внимание!

Обявата гласи:

„Заразявали ли сте се с патогенни гъбички от уредите за фитнес или мебелите в съблекалнята? Ако е така, обадете се на този телефон, за да участвате в съдебното преследване срещу виновниците.“

На съответния номер отговаря мъжки глас:

— Адвокатска кантора „Диймър, Дюк и Дилър“.

Човекът обяснява:

— Оставете името и адреса си за протокола. Бихте ли описали обрива си? Размери. Място. Цвят. Има ли увреждане на тъканта? Дайте колкото се може повече подробности.

Има грешка, обяснявам му аз. Нямам обрив. Не се обаждам, за да участвам в делото.

По някаква причина се сецам за Хелън Хувър Бойл.

Когато обяснявам, че съм репортер, човекът от кантората казва:

— Съжалявам, но не можем да коментираме темата преди насрочването на процес.

Обаждам се в спортния клуб, но там също отказват да коментират. Телефонирам в ресторант „Трийлайн“ от предишната обява, но и те мълчат. Телефонните номера и в двете обяви са еднакви. Със странен код. Обаждам се отново и пак чувам същия глас:

— Адвокатска кантора „Дилър, Дуум и Дюк“.

Затварям.

Във факултета по журналистика ни учат да започваме с най-важния факт. Наричат го обърната пирамида. Постави въпросите „кой“, „какво“, „къде“, „кога“ и „защо“ най-отгоре. След това подреждай второстепенните факти. Така редакторът може да отреже която си поиска част от статията, без да се загуби важна информация.

Всички дребни подробности — миризмата на чаршафите, храната по чиниите, цветът на гирляндите — винаги отиват в кошчето за боклук на редакторския кабинет.

Единствената зависимост при внезапната бебешка смърт е тенденцията към зачестяване на случаите през студените месеци на есента. Редакторът иска да наблегнем на този факт в статиите. Да разтревожим с нещо родителите. Пет бебета, пет статии. Така ще стимулираме хората да прочетат и петте в пет поредни недели. Можем да обещаем, че ще изследваме причините и зависимостите на внезапната бебешка смърт. Да оставим местенце за надежда.

Някои хора още се заблуждават, че знанието е власт.

Ще осигурим на рекламодателите висок читателски интерес. Навън вече захладнява.

Моля редактора да ми направи малка услуга.

Струва ми се, че съм попаднал на зависимост. Излиза, че всички родители са чели на глас едно и също стихотворение на децата си в нощта на смъртта.

— И в петте случая ли?

Да, нека да направим един малък експеримент.

Късно е и двамата сме уморени от дългия ден. Седим в кабинета и аз му казвам да слуша внимателно.

Това е стара песен за животни, които си лягат да спят. Тъжна и прочувствена, усещам, че се изчервявам и лицето ми пламва от притока на кръв, докато чета на глас стихотворението под флуоресцентната лампа. Зад бюрото редакторът слуша, седи облегал назад, със затворени очи, с разхлабена вратовръзка и разгърдена риза.

Устата му е полуотворена, зъбите и чашата му за кафе са нацапани с еднакви кафяви петна.

Хубавото е, че сме сами. Свършвам бързо.

Накрая той отваря очи и казва:

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

Очите на Дънкан са зелени.

Капчици слюнка поръсват ръката ми, пълни с бактерии, зловредни микроби, вируси. Кафява слюнка, примесена с кафе.

Казвам, че не знам. В книгата я наричат песен на утешението. Някои древни народи са я пели на децата при глад и суша, или когато племето е увеличило твърде много числеността си за територията, която населява. Пели са я на осакатени воители, на тежко болни, на хора, които се надявали скоро да умрат. За да прекратят мъките им. Приспивна песен.

По отношение на етиката във факултета съм научил, че журналистът не трябва да оценява фактите. Нашата работа е да отсяваме информацията. Да събираме подробности. Да се интересуваме само от онова, което се е случило. Да сме безпристрастни свидетели. Сега знам, че някой ден изобщо няма да се двоумя дали да телефонирам на родителите на Бъдни вечер.

Дънкан поглежда часовника си, после мен:

— Е, какъв е експериментът?

Утре ще знам дали има връзка. Дали има истинска зависимост. Моята работа е да разкажа фактите. Пъхам страница 27 в машината за унищожаване на документи.

„Камъни, дърво, тояги, костите ти ще строшат; думи, лоши или благи, няма да ти навредят.“

Не искам да му обяснявам нищо, докато не съм сигурен. Все още всичко е само предположение, затова моля редактора да ми вдъхне оптимизъм.

— Трябва да си починем, Дънкан — казвам. — Да оставим обсъждането за утре сутрин.

ГЛАВА 7

Докато пия първата си чаша кафе, Хендерсън излиза от отдел „Новини от страната“. Няколко души грабват палтата си и тръгват към асансьора. Други грабват по някое списание и тръгват към тоалетните. Трети залягат зад компютрите си и се правят, че говорят по телефона. Разгърден и с разхлабена вратовръзка, Хендерсън се изправя напред репортерската зала и крещи:

— Къде, по дяволите, е Дънкан?

Реве гръмогласно:

— Новият брой отива за печат, а той още не е дал проклетата първа страница.

Някои вдигат рамене. Аз вдигам телефона.

Ето още подробности за Хендерсън: русата му коса е заресана върху челото, незавършил правист е и е редактор на „Новини от страната“. Винаги знае състоянието на снега по планините и на всяко палто има закачена карта за ски влековете. Паролата за личния му компютър е „парола“.

Той идва до бюрото ми:

— Стрейтър, тази гнусна синя вратовръзка единствена ли ти е?

Притискам телефонната слушалка до ухото си и раздвижвам няма устни: „Говоря“ Телефонът ми дава „Свободно“.

Разбира се, не смятам да разкажа на никого как съм чел детски стихчета на Дънкан. Не мога да се обадя в полицията. Да им разкажа теорията си. Не мога да обясня на Хелън Хувър Бойл защо се интересувам от смъртта на сина ѝ.

Яката ми се струва толкова стегната, че с мъка преглъщам кафето си.

Дори да ми повярват, първото, което ще попитат, е: „Кое стихотворение?“

Покажи ни го. Докажи.

Въпросът не е: „Ще се разчуе ли за стихотворението?“

Въпросът е: „За колко време ще изчезне човечеството?“

Така всеки ще владее ключа към чист, безкръвен начин за убийство. Всеки. Моментално, безкръвно. Холивудска смърт.

Дори да не разкажа на никого, колко време ще мине, преди „Приспивни стихчета и песнички от цял свят“ да влезе в някоя класна стая? Колко време ще мине, преди песента на утешението от страница 27 да бъде прочетена на петдесет деца преди следобедния сън?

Колко време, преди да бъде прочетена по радиото на хиляди души? Преди да я издадат на диск? Преди да я преведат на други езици?

По дяволите, не е нужно да се превежда, за да действа. Бебетата не говорят никакъв език.

Вече три дни никой не е виждал Дънкан. Милър мисли, че Клайн му се е обадил у дома. Клайн мисли, че Филмор му е телефонирал. Всеки е сигурен, че друг го е търсил, но никой не е разговарял с Дънкан. Той не е отговарял на имейлите си. Карътърс съобщава, че Дънкан не е споменавал да е болен.

След още едно кафе Хендерсън спира пред бюрото ми. Държи лист от раздела за култура и развлечения. Листът е сгънат така, че се вижда само една обява, три колони по петнайсет сантиметра. Разсеяно почуквам по часовника си и го вдигам до ухото си. Хендерсън пита:

— Видя ли това в сутрешния брой?

Заглавието гласи:

Пътници в първа класа на авиокомпания „Реджънтс пасифик“ — Внимание!

Отдолу пише:

„Страдали ли сте от косопад и/или неразположение от въшки, след като главата ви е влизала в контакт със седалките, възглавничките или одеялата на авиокомпанията? Ако е така, молим, обадете се на следния номер, за да участвате в делото срещу виновниците.“

— Звъня ли вече на този телефон? — интересува се Хендерсън.
Питам го защо просто не млъкне и не се обади сам.

— Ти си специалистът по шантави случаи — възразява той. —
Това не е затвор. Не съм ти слуга.

Това ме хвърля в музиката.

Пазенето на тайна не е най-силното качество на репортера.

Журналистът трябва да разказва. Трябва да съобщава лошите новини. Да разпространява заразата. Най-голямата сензация в историята. Това може да сложи край на масмедииите.

Песента на утешението може да стане бедствие, уникално за информационната епоха. Представете си свят, където хората бягат от телевизията, радиото, киното, интернет, вестниците и списанията. Трябва да носят тапи за уши, както използват презервативи или гумени ръкавици. В миналото никой не се е притеснявал твърде много от секса с непознати. А преди това — от ухапванията от бълхи. Или от непречистената питейна вода. От комарите. От азбеста.

Представете си зараза, която се предава по слухов път.

Камъни, дърва, тояги, костите ти ще строшат, но сега словата благи, също могат да вредят.

Тази нова чума може да дойде отвсякъде. От песен. От обява. От новините. От проповед. От уличен музикант. Можеш да прихванеш смъртоносната зараза от телевизионна реклама. От учителя си. От компютърен файл. От честитка за рожден ден. От бисквита с късметче.

Милиони хора могат да гледат някое телевизионно предаване и на следващата сутрин да са мъртви заради случайна реплика в реклама.

Представете си каква паника.

Представете си ново тъмно Средновековие. Изследователските експедиции и търговските кервани са докарали чумата от Китай в Европа. Средствата за масово осведомяване са свършено нов начин за пренасяне на зарази.

Представете си всички книги да бъдат изгорени. Всички касети, филми, файлове, радиоприемници и телевизори да отидат на кладата. Всички библиотеки и книжарници да пламтят в нощта. Хората ще нападнат предавателните станции. С брадви ще накълцат всички оптически кабели.

Представете си вярващите, които рецитират молитви и пеят химни, да замлъкнат завинаги от страх, че могат да донесат смърт. Да запушват ушите си, за да спрат всеки звук, уплашени, че смъртоносните звуци могат да бъдат кодирани, както някой маниак може да отрови шишенце с аспирин. Всяка нова дума ще е табу. Хората ще подозират всичко, което не разбират, и ще го смятат за опасно. Ще го отбягват. Карантина срещу общуването.

Ако има едно смъртоносно заклинание, значи съществуват и други. Ако аз знам за страница 27, сигурно има и други посветени. Аз не се славя с особена гениалност.

Колко време остава, докато някой анализира утешителната песен и създаде нов вариант, после трети и така нататък? Всеки по-ефикасен от предишните. До изобретяването на атомната бомба от Опенхаймер това е било невъзможно. Сега имаме атомна бомба, водородна бомба, неутронна бомба и хората още експериментират. Изправени сме пред нова опасност.

Ако е мъртъв, Дънкан е необходима жертва. Той бе моят експериментален атомен взрив. Моята Тринити. Моята Хиросима.

Палмър от „Предпечатна подготовка“ е сигурен, че Дънкан е в наборния цех.

Дженкинс от наборния предполага, че Дънкан е в художествения отдел.

Хоули от художествения твърди, че е в архива.

Шот от архива казва, че Дънкан е в отдел „Предпечат“.

Тук това минава за реален живот.

Вземете мерките за сигурност по летищата, представете си същия контрол във всички библиотеки, училища, театри, книжарници след разчуването на историята за утешителната песен. Навсякъде, където се разпространява някаква информация, ще има въоръжена охрана.

Радиоэфирът ще е празен като обществена къпалня по време на епидемията от полиомиелит. Ще се предават ограничен брой правителствени емисии. Само внимателно пресети новини и музика. Всички музикални записи, книги и филми ще се изпробват върху опитни животни и осъдени на смърт доброволци и чак тогава ще се пускат в обществото.

Вместо хирургически маски хората ще носят слушалки, осигуряващи постоянна защита с безопасна музика или птичи песни. Ще плащат скъпо за „чисти“ новини, „безопасна“ информация и развлечения. Представете си книгите, музиката и филмите да се филтрират и уеднаквяват като млякото, месото или кръвта за преливане. Ще имат сертификати. Годни за употреба.

Всички с готовност ще се откажат от културната си идентичност срещу малки порции безопасни и чисти звуци.

Безмълвие.

Представете си свят на тишината, където всеки звук, достатъчно силен или продължителен, за да може да включи в себе си смъртоносно стихче, ще бъде забранен. Няма да има вече мотоциклети, бензинови косачки, самолети, електрически месомелачки, сешоари. Свят, в който хората ще се страхуват да слушат, за да не чуят нещо смъртоносно в уличния шум. Да не чуят някоя отровна дума, замаскирана в силната музика, звучаща от съседния апартамент. Представете си как езикът закърнява. Никой не иска да говори, защото никой не смее да слуша.

Светът ще принадлежи на глухите.

И на неграмотните. На единаците. Представете си свят на отшелници.

Още една чаша кафе и ми се препикава, та две не виждам. Хендерсън от „Новини от страната“ ме заварва да си мия ръцете в тоалетната и казва нещо.

Може да е всичко.

Докато си суша ръцете, извиквам, че не чувам.

— Дънкан! — изкрещява той; крещи, за да надвика шуртенето на водата и бръмченето на сешоара. — Имаме два трупа в хотелски апартамент и не знаем дали новината си заслужава. Дънкан трябва да се обади.

Струва ми се, че това казва. Прекалено е шумно.

Нагласям вратовръзката си пред огледалото и приглаждам косата си с пръсти. Поглеждам отражението на Хендерсън до мен. Мога за няколко секунди да изрецитирам утешителната песен и утре той ще е изчезнал от живота ми. Както Дънкан. Мъртъв. Толкова е лесно.

Вместо това го питам дали мога да нося синя вратовръзка с кафяво сако.

ГЛАВА 8

Първият санитар, пристигнал на местопроизшествието, веднага се обадил на брокера си. Този медицински служител, приятелят ми Джон Неш, бързо преценил ситуацията в апартамент 17F на хотел „Пресман“ и наредил незабавно да продадат всичките му акции от „Стюарт уестърн технолъджис“.

— Да ме уволнят, ако щат — казва Неш, — но за трите минути, докато говорих по телефона, тия двамата в леглото нямаше да станат по-малко мъртви.

Следващото му обаждане е до мен. Предлага да ми даде полезна информация срещу скромните петдесет долара. Съветва ме, ако имам акции в „Стюарт уестърн“ да ги шитна веднага, а после да завлека задника си в онзи бар на Трето, близо до болницата.

— Божичко — измърморва Неш по телефона, — тая мацка е страшно парче. Ако Търнър, партньорът ми, не беше там, не знам...

Затваря.

Според борсовия индекс акциите на „Стюарт уестърн“ вече стават само да си обършеш задника. Новината за основателя на компанията, Бейкър Люис Стюарт, и новата му съпруга, Пени Прайс Стюарт, се е разчула.

Снощи Стюартови вечеряли в седем часа в „При главния готвач“. Тази информация лесно се измъква за няколко долара от пиколото на хотела. Според келнера единият ял ризото със съомга, а другият — гъби „Портабело“. По касовата бележка не може да се разбере кой кое е взел. Изпили бутилка „Пино ноар“. Един от двамата поръчал торта с извара за десерт. И двамата пили кафе.

В девет отишли на вечерен коктейл в галерия „Чеймбърс“, където според свидетели разговаряли с неколцина души, между които собственикът на галерията и архитектът на новата им къща. Изпили по още чаша вино.

В десет и половина се върнали в хотел „Пресман“, където живеели в апартамент 17F вече почти месец след сватбата си.

Телефонистката на хотела казва, че между десет и половина и полунощ провели няколко телефонни разговора. В дванайсет и половина се обадили на рецепцията и поръчали събуждане в осем часа. Служителят на регистрацията ме уведомява, че си поръчали порнофилм по кабелния канал.

В девет тази сутрин камериерката ги открила мъртви.

— Емболизъм, ако питаш мен — заявява Неш. — Ако лижеш прекалено страстно мацето или я чукаш много яко, можеш да ѝ вкараш въздух, който преминава в кръвния поток. Образува се мехурче, което стига до сърцето.

Неш е як пич. Едър мъжага с дебело палто върху бялата униформа. Носи бели обувки и когато влизам, стои на бара. Опрял се е с лакти на плота и лапа сандвич с пържола, горчица и майонеза, които се процеждат между двете половини на питката. Пие кафе. Мазната му коса е събрана като малка палма на темето му.

И какво? — питам аз.

Интересувам се дали е имало следи от обир.

Неш дъвче мълчаливо, масивната му долна челюст се движи неуморно. Държи сандвича с две ръце и гледа втренчено в чинията, пълна с остатъци от соса, стръкчета копър и пържени картофи.

Питам го дали е усетил някаква по-особена миризма в хотелската стая.

— Толкова скоро след сватбата е. Обзалагам се, че я е чукал до смърт, после е получил удар и край. Залагам пет долара, че ще намерят въздух в сърцето ѝ.

Питам го дали поне се е сетил да натисне копчето за обратно набиране на телефона им, за да разбере на кого са звънели за последно.

— Не става — обяснява Неш. — В хотелските стаи не може.

Казвам му, че очаквам за петдесетте си долара малко повече от описание как са му текли лиги над голите трупове.

— И на теб щяха да ти потекат лиги — отбелязва той. — Мамка му, мацката беше супер парче.

Интересувам се дали е имало ценни вещи — часовници, портфейли, бижута.

— Беше още топла. Достатъчно топла. Не е имало предсмъртна агония. Нищо подобно.

Масивната му челюст се движи безспир, вече по-бавно, и той продължава да зяпа в нищото.

— Ако можеш да имаш която жена си поискаш, ако можеш да я имаш както си поискаш, не би ли го направил?

Предупреждавам го, че това е изнасилване.

— Не и ако е мъртва. — Той лапа парче картоф и го схрусква. — Ако бях сам, сам и ако имах гумичка... — профъфля с пълна уста. — Патологът никога нямаше да намери ДНК-то ми.

Започва да говори за убийство:

— Не и ако друг я убие. — Неш ме поглежда. — Или убие *него*. Момъкът имаше готин задник, ако предпочиташ това. Не се беше изпуснал. Нямаше посиняване. Стегнат. Супер.

Как може да говори такива неща и да яде със същата уста, питам аз.

— И двамата голи — размишлява той. — Голямо мокро петно на дюшека между тях. Да, чукали са се. Чукали са се до смърт. — Неш продължава да дъвче. — Като я гледах така, ми се видя по-страхотна от всяка мацка, с която съм бил.

Ако Неш знаеше утешителната песен, на света нямаше да остане нито една жива жена. Нито жива, нито девствена.

Надявам се, ако Дънкан е мъртъв, първият пристигнал санитар да не е Неш. Може би вече ще си носи гумичка. Може би ще си купи още тук, сега.

След като е толкова наблюдателен, питам дали е забелязал натъртвания, ухапвания, ужилвания, следи от убождания, каквото и да е.

— Не — отвърща той.

Предсмъртно послание?

— Не. Няма видима причина за смъртта.

Неш обръща сандвича и облизва горчицата и майонезата от другия край.

— Помниш ли Джефри Дамър? — пита той, докато ближе. — Той не е възнамерявал да убие толкова много хора. Просто си е мислил, че можеш да пробиеш дупка в главата на човек, да му налееш малко препарат за отпушване на канали и да го превърнеш в зомби, което да изпълнява сексуалните ти желания. На Дамър просто не му е достигал сексът.

Добре де, какво ще получи за петдесетте си долара?

— Едно име — отвърща той.

Давам му две по двайсет и едно десет.

Със зъбите си той измъква пържолата измежду двете половинки на питката. Месото увисва над брадичката му, той тръска глава и го лапа. Изгрухтява с пълна уста:

— Да, знам, че съм свиня. — Дъхът му мирише на горчица. — Последният човек, с когото са разговаряли по мобилните си, е Хелън Хувър Бойл; записано е на апаратите.

След това Неш се осведомява:

— Продаде ли акциите си, както те посъветвах?

ГЛАВА 9

Трябва да е същият шкаф „Уилям и Мери“. Според табелката чамовите дъски са покрити с черен лак, има позлатени древноперсийски сцени, кръгли крачета, а цокълът е украсен с дърворезби във формата на раковини. Би трябвало да е същият шкаф. Минахме по тесен коридор между гардероби, завихме надясно при скрин в стил „Реджънси“, после наляво покрай диван „Федерал“, но ето ни отново тук.

Хелън Хувър Бойл опира пръст в позлатените орнаменти, барелефи на персийски придворни, и казва:

— Не разбирам за какво говорите.

Тя е убила Бейкър и Пени Стюарт. Обадила им се е на мобилните, преди да умрат. Прочела им е песента на утешението.

— Мислите, че съм убила тези нещастници, като съм им *пяла*?

Днес носи жълто костюмче, но косата ѝ е все така розова и бухнала. Обувките ѝ са жълти, но на врата ѝ висят все същите златни верижки и перлени гerdани. Бузите ѝ са розови и изглеждат мазни от твърде много пудра.

Не се наложи да се ровя много, за да открия, че Стюартови са новите собственици на къщата на „Екстър драйв“. Прекрасна *историческа* сграда със седем спални и черешова ламперия на целия първи етаж. Бяха планирали да я съборят и да построят нова. Този план бе вбесил Хелън Хувър Бойл.

— Ох, господин Стрейтър, само се чуйте.

Стоим насред тесен коридор, пълен с мебели. Той се разклонява в други ходници, образуващи цял лабиринт. Гардеробите са наблъскани плътно един до друг. По-ниските мебели — кресла, маси или дивани — само позволяват да надникнеш в следващия коридор с ракли, към следващата стена, закрыта от големи часовници, емайлирани паравани и гравирани бюра.

Срещнахме се тук по нейно предложение, за да поговорим насаме — в този склад за антики. В лабиринта от мебели все се

връщаме при същия шкаф „Уилям и Мери“, после минаваме покрай същия скрин „Реджънси“. Въртим се в кръг. Загубили сме се.

Хелън Бойл се осведомява:

— Споменахте ли на друг за тази убийствена песен?

— Само на редактора ми.

— Какво каза той?

— Мисля, че е мъртъв.

— Каква лоша изненада — отбелязва тя. — Сигурно се чувствате ужасно.

Над нас на различна височина висят кристални полилеи, мрачни и сивкави като напудрени перуки. Оръфани жици се увиват около веригите им, на които са закачени за гредите на тавана. Оголени кабели, прашни, изгорели крушки. Всеки полилей прилича на глава на екзекутиран аристократ, увесена наобратно. Над всичко това се издига сводестият покрив на склада — ръждясали ламарини, крепящи се на изкривени греди.

— Елате — казва Хелън Бойл. — Нали мъхът би трябвало да расте само от северната страна на гардероба?

Навлажнява два пръста с език и ги вдига.

Витрините в стил рококо, якобинските етажерки, готическите скринове, резбовани и лакирани, провансалските гардероби ни държат в обсада. Ореховите шкафове от епохата на Едуард, викторианските огледала, ренесансовите секции ни обграждат. Орех и махагон, абанос и дъб. Крушовидни и извити крака, орнаменти с формата на свитъци. Зад следващия завой има още. Тоалетки „Кралица Ана“. Американски явор. Седефени инкрустации и позлата.

Стъпките ни кънтят. Дъждът ромоли по ламаринения покрив.

— Не се ли чувствате някак си погребан в история? — пита тя.

С розовите си нокти изважда връзка ключове от жълто-бялата си чантичка. Стиска ги в юмрук и само най-дългият и остър ключ остава да се показва между пръстите ѝ.

— Давате ли си сметка, че всичко, което сторите в живота си, ще е безсмислено след сто години? Мислите ли, че след един век някой ще си спомня за Стюартови?

Плъзга поглед по полираните повърхности — маси, шкафчета, врати — и отражението ѝ трепти върху всяка от тях.

— Хората умират. Къщите рухват. Мебелите обаче, изящните, красиви мебели, остават. Те надживяват всичко.

Заявява убедено:

— Гардеробите са хлебарките на цивилизацията.

Без да забавя крачка, прокарва острия връх на ключа по полираната повърхност на един орехов шкаф. Шумът е тих като от забиване на острие в мека плът. Белегът е дълбок и под фурнира се показва евтина чамова дървесина.

Тя спира пред един гардероб с огледални врати.

— Помислете си за всички поколения жени, които са се оглеждали в това огледало. Слагали са го у дома си. Остарявали са пред него. Умирили са, толкова много млади красавици, а гардеробът е тук и с всяка изминала година става все по-ценен. Паразитът надживява гостоприемника. Големият, тлъст хищник търси следващата си жертва.

В този лабиринт от антики, твърди тя, още живеят духовете на всички, които са притежавали тези мебели. На толкова много богати и преуспели хора. Тези декоративни боклуци са надживели таланта, разума и красотата им. Всички постижения, които тези мебели би трябвало да олицетворяват, отдавна са забравени.

— Какво значение има за света как точно са умрели Стюартови?
— пита тя.

Как е открила утешителната песен, питам аз. Заради смъртта на Патрик ли?

Тя продължава да върви, влачи пръстите си по дърворезбите, по полираните повърхности, цапа дръжките, замазва огледалата.

Не беше нужно да се ровя много, за да разбере как е умрял съпругът ѝ. Година след смъртта на Патрик бил намерен мъртъв в леглото си, без следи от насилие, без предсмъртно писмо, без видима причина.

— Как намериха редактора ви? — пита Хелън Бойл.

От жълто-бялата си чантичка изважда малки лъскави клещи и отвертка, чисти като хирургически инструменти. Отваря вратата на един голям, покрит с орнаменти гардероб и казва:

— Подръжте това неподвижно, моля.

Хващам вратата и Хелън Бойл започва да човърка нещо вътре. Ключалката и дръжката на вратата падат в краката ми.

След минута тя държи бронзовите дръжки, имитация на злато, и ги прибира в чантичката си. Свалила е всички метални части, освен пантите. Лишен от тях гардеробът изглежда осакатен, ослепен, кастриран, обезобразен.

Защо прави това, питам я аз.

— Защото обожавам този гардероб — отвръща тя, — но не искам да съм поредната му жертва.

Затваря вратата и прибира инструментите в чантичката си.

— Ще се върна, когато намалят цената, сякаш е нова изработка. Харесва ми, но искам аз да определя условията, при които ще го купя.

Продължаваме още няколко крачки и коридорът навлиза в гора от закачалки за палта и шапки и стойки за чадъри. Отвъд се издига друга стена от гардероби.

— Елизабет — обявява тя и докосва една мебел. — Тюдор... Ийстлейк... Стикли...

Обяснява, че когато някой вземе две антики, да речем огледало и тоалетка, и ги сглоби, специалистите наричат новата мебел „бракосъчетана“. Като антика тя е без никаква стойност.

Когато някой раздели две антики, например бюфет и ракла, и ги продаде разделени, специалистите наричат мебелите „разведени“.

— В този случай пак нямат никаква стойност.

Обяснявам ѝ как се опитвам да намеря всички екземпляри от книжката със стихчета. Колко е важно никой да не научи за заклинанието. Кълна се, че след смъртта на Дънкан ще изгоря всичките си бележки и ще забравя всичко за утешителната магия.

— Ами ако не можете? — пита тя. — Ако остане в главата ви, запечатана като някоя от онези глупави песнички от рекламите? Ако остане завинаги там като зареден пистолет, готов да бъде използван срещу всеки, който ви подразни?

Няма да го използвам.

— На теория, да, но дали и аз не съм дала същата клетва? Аз. Жена, за която твърдите, че по невнимание съм убила детето и съпруга си. Измъчвана от силата на заклинанието. Ако човек като мен накрая не е устоял на изкушението, какво ви кара да смятате, че вие няма да използвате песничката?

— Просто няма.

— Разбира се.

Тя се изсмива беззвучно, обръща се и бързо закрачва покрай един бюфет бидермайер, завива при едно шкафче ар нуво и за миг се изгубва от погледа ми.

Бързам да я настигна, като се мъча да я убедя, че за да намерим изход, трябва да си помагаме.

Пред мен е скринът „Уилям и Мери“. Лакиран в черно чам с позлатени барелефи от дворцовия живот в древна Персия, с кръгли крачета и цокъл с дърворезби на раковини. И така, водейки ме все по-навътре сред гората от гардероби, шкафове, етажерки, тоалетки, люлеещи се столове, закачалки за шапки и секции, Хелън Хувър Бойл ми разказва една история.

ГЛАВА 10

В редакцията всички мълчат. Шепнат около кафемашината. Слушат със зинали уста. Никой не плаче.

Хендерсън ме пресреща, докато си закачвам палтото, и пита:

— Обади ли се в „Реджънт пасифик“ за въшките?

Никой не иска да коментира, докато не се заведе дело, обяснявам аз.

— Искам само да знаеш, че сега си подчинен на мен — заявява Хендерсън. — Дънкан не е просто безотговорен. Оказва се, че е мъртъв.

Издъхнал в леглото си. Без белези от насилие. Без предсмъртна бележка, без видима причина. Хазаинът го намерил и телефонира в „Бърза помощ“.

Питам дали е имало следи от содомия.

Хендерсън се сепва и ме поглежда:

— Какво?

Дали някой го е чукал?

— Не, за бога. Защо питаш?

Няма причина.

Дънкан поне се е отървал, без да послужи като секс кукла на някой санитар.

Обявявам, че ако потрябвам на някого, могат да ме намерят в архива. Искам да проверя някои факти. Трябва да прочета вестниците от няколко години назад. Да прегледам няколко микрофилма.

Хендерсън се провиква след мен:

— Не се самозабравяй. Смъртта на Дънкан не те освобождава от статиите за бебешката смъртност.

„Камъни, дърва, тояги, костите ти ще строшат, ала тия думи благи, гледай да не те сломят.“

Според микрофилмите през 1983 година във Виена една двайсет и три годишна медицинска сестра инжектирала свръхдоза морфин на старица, която се молела да умре.

Една седемдесет и седем годишна жена умира, а болногледачката, Валтрауд Вагнер, открива тръпката от властта над смъртта и живота.

Всички е записано на микрофилмите. Голите факти.

Отначало сестрата само помага на пациентите да умрат. Работила в голяма болница за стари и хронично болни хора. Там старците линеели и копнеели за смъртта. Освен че използвала морфин, Валтрауд изобретила средство, което нарекла „водна панацея“. За да прекратиш страданията на пациента, просто запушваш носа му, притискаш езика му и наливаш вода в гърлото му. Смъртта е бавна и мъчителна, но по трупове няма следи от насилие и лекарите решават, че старците са умрели от натрупване на течност в белите дробове.

Младата жена нарича себе си ангел.

Изглежда толкова естествено.

Благородно и героично дело.

Вагнер слага край на страданията. Тя е мила, грижовна и чувствителна. Помага само на онези, които я молят да прекрати мъките им. Тя е ангел на смъртта.

През 1987 година се появяват още три ангела. И четирите сестри работят нощна смяна. Болницата вече се прочува като Приюта на смъртта.

Вместо да прекратяват страданията, четирите жени започват да дават водната панацея на пациенти, които хъркат, подмокрят се в леглото, отказват да приемат лекарствата си или звънят в стаята на сестрите посред нощ. Малко да им досадят, и пациентите умират на следващата нощ. Само някой да се оплаче, и Валтрауд Вагнер казва „Този получава билет за рая“ и *гъл, гъл, гъл...*

„Онези, които ми лазеха по нервите — споделила пред властите, — заминаваха директно при Дядо Господ.“

През 1989 година някаква старица нарича Вагнер проста курва и получава водната панацея. След това четирите сестри се напиват в една кръчма, хият се и имитират гърчовете на жертвата и физиономията ѝ. Един лекар ги подслушва от съседната маса.

Според преценката на виенските здравни власти до този момент над триста души са били излекувани завинаги. Вагнер получава доживотна присъда. Другите ангели се отърват по-леко.

„Можех да определям кой от тези дъртофелници ще живее и кой ще умре — споделила Вагнер пред съда. — Господ и без това отдавна трябваше да ги прибере.“

Онова, което ми разказа Хелън Хувър Бойл, е самата истина.

Властта развъртава. А абсолютната власт развъртава абсолютно.

Затова се отпусни, каза ми Хелън Бойл, и се забавлявай.

— Дори абсолютното развъртаване си има своя чар — заключи тя.

Призова ме да се замисля за всички хора, които искам да се махнат от живота ми. За всички проблеми, които мога да реша. За отмъщението. Колко лесен може да е животът.

В главата ми още звучи гласът на Неш. Неш си мечтае да може да има всяка жена, послушна и красива, поне за няколко часа, преди да започне да изстива и да се разлага.

— Каж ми — попита ме той, — с какво се отличава това от повечето любовни връзки?

Всеки и всичко може да се превърне в твой сексуален роб.

Добре, но това, че оная австрийска сестра, Хелън Бойл и Джон Неш не могат да контролират тъмните си страсти, не означава, че и аз ще се превърна в своеволен безскрупулен убиец.

Хендерсън се показва на вратата на архива и крещи:

— Стрейтър! Да не си си изключил пейджъра? Обади се за още едно умряло бебе.

Редакторът е мъртъв, да живее редакторът. Ето го новият шеф, същият като стария.

Наистина, без някои хора светът ще е много по-приятно място. Да, с малко съкращения отгук-оттам, светът може да е съвършен. Трябва само малко прочистване. Малко неестествен подбор.

Не, аз никога няма да използвам утешителната песен.

Никога вече.

Дори да я използвам, няма да е за отмъщение.

Няма да е за удобство.

Не, ще я използвам само за добро.

Хендерсън крещи:

— Стрейтър! Телефонира ли за въшките в самолетите? Телефонира ли за хищните гъби в задника? Трябва да повисиш на

главата на ония от „Трийлайн“, иначе нищо няма да научиш.

Внезапно като намигване думите на утешителната песничка прозвучават в главата ми. Бързо грабвам палтото си и изскачам навън.

Не, никога няма да я използвам. Край. Просто никога. За нищо на света.

ГЛАВА 11

Тия шумо-холици. Тия тихо-фоби.

Таванът вибрира от басите на силна музика. От стените кънтят смях и аплодисменти на покойници.

Дори в банята, дори под душа шуртенето на водата не може да заглуши радиото на съседите. Не че ти се иска всички да умрат, просто ти се струва, че не би било лошо да разпространиш утешителното заклинание по света. Само за да се наслаждаваш на страха. След като хората забранят силния шум, всеки шум, в който може да се крие смъртоносното стихче, в света ще се възцари тишина. Ще бъде опасен и скован от страх, но тих.

Плочките трептят в ритъм под пръстите ми. Ваната вибрира от крясъци, проникващи през пода. Може би праисторически хвърковат динозавър, възроден от ядрена експлозия, иска да разкъса съседите отдолу, или просто са надули телевизора си до дупка.

В свят, където клетвите не струват нищо. Където обетите са само празни думи. Където обещанията се дават, за да бъдат нарушавани, би било хубаво да видиш как думите възвръщат своята мощ.

В свят, където утешителната песничка е известна на всички, шумът ще бъде забранен. Като затъмнение по време на бомбардировки. Ще има патрули, но вместо да дебнат за светлина, те ще се ослушват и ще задължават хората да мълчат. Както властите следят за замърсяването на въздуха и водата. Така ще слухтят за най-тих шепот и ще арестуват. Ще има хеликоптери — специални безшумни хеликоптери, разбира се — които ще издирват източниците на шума, както сега търсят плантации от марихуана. Хората ще стъпват на пръсти с меки обувки. Шпиони ще подслушват през всяка ключалка.

Светът ще бъде опасен, ще тъне в страх, но човек поне ще може да спи на отворен прозорец. В този свят всяка дума ще струва колкото хиляда картини.

Трудно е да се каже дали такъв свят ще е по-лош от този, с бумтящата музика, рева на телевизорите, крясъците на радиото.

Може би когато Големият брат не ни разсейва, хората ще имат време да мислят.

Може би най-после умовете ни ще бъдат наши.

Безопасно е, затова изричам на глас първата строфа на утешителното стихотворение. Няма кого да убия. Никой не може да ме чуе.

Хелън Хувър Бойл е права. Не съм го забравил. Първата дума ме води към втората. Гласът ми кънти като в оперен салон. Думите ехтят като търкаляне на топки в зала за боулинг. Отекват между плочките и линолеума.

С този гръмък глас утешителната песничка не звучи глупаво като в кабинета на Дънкан. Звучи прочувствено и могъщо. Това е гласът на съдбата. Съдбата на съседа отгоре. Слагам край на живота му — изричам цялото стихотворение.

Целият съм мокър, косата ми е залепнала за врата. Дъхът ми секва.

И... нищо.

Музиката продължава да кънти отгоре. От всички страни се чува бърборене на радио и телевизори, гърмежи, смях, експлозии, сирени. Някакво куче се разлайва. Това минава за забавление в свободното време.

Спирам водата. Тръсвам косата си. Дръпвам завесата на душа и посягам към кърпата. Тогава го виждам.

Отдушникът.

Вентилационната система свързва всички апартаменти. Отдушникът винаги стои отворен. Вентилационната шахта отвежда парата от баните, миризмите от кухните. Тя предава всеки звук.

Мокър наред банята, съзерцавам отдушника.

Може би току-що съм избил всички в блока.

ГЛАВА 12

Неш седи в бара на Трето и яде с пръсти лучена паста. Пъха два мазни пръста в устата си, засмуква силно и бузите му хлътват. Изважда пръстите си и изстиска още лучена паста от пластмасовата тубичка.

Питам го дали това му е закуската.

— Ако искаш отговор, първо трябва да ми платиш — казва той и пъха пръстите в устата си.

От другата му страна седи някакъв момък с бакенбарди и скъп костюм на фини райета. До него е седнала мацка, леко изправена върху релсата покрай бара, за да може да го целува. Той лапва вишничката от коктейла си. Целуват се. Тя започва да дъвче. Уредбата зад бара обявява училищното меню.

Неш все поглежда към младата двойка.

Това минава за любов.

Оставям десет долара на бара.

Все още с пръсти в устата Неш поглежда банкнотата. Вдига вежди.

Питам го дали снощи някой е умрял в блока ми.

На ъгъла на Седемнайсета и „Лумис плейс“. „Лумис плейс“, осем етажа, кафяв тухлен блок. Може би някой на петия етаж? В задната част. Младеж. Тази сутрин на тавана ми има странно петно.

Мобилният на младока с бакенбардите звъни.

Неш измъква пръстите си, като проточва устни. Поглежда ноктите си, отблизо, със събрани очи.

Съседът ми се друсва, съобщавам му аз. Много хора в блока ми се друсат. Питам дали няма и други умрели в сградата. Дали случайно всички жители на „Лумис плейс“ не са пукнали тази нощ?

Младокът с бакенбардите хваща мацката за косата и отдалечава устните ѝ от своите. С другата си ръка изважда мобилния и казва:

— Ало?

Обяснявам, че вероятно всички са умрели без видима причина.

Неш потапя пръстите си в лучения сос и пита:

— Това твоят блок ли е?

Да, нали вече му казах.

Без да пуска косата на мацето, младокът с бакенбардите казва:

— Не, скъпа, при лекаря съм и положението не изглежда много розово.

Мацето затваря очи. Извива врат и отърква глава в ръката му.

Младокът с бакенбардите говори:

— Не, изглежда има разсейки. Не, добре съм.

Мацето отваря очи.

Той ѝ намига.

Тя му се усмихва.

Младокът с бакенбардите казва:

— Това означава много за мен в този момент. И аз те обичам.

Затваря и доближава лицето на мацето до своето.

Неш взима десетачката ми от плота и я прибира в джоба си, като измърморва:

— Не, не съм чул нищо подобно.

Мацето се подхлъзва на релсата покрай бара и се засмива.

Отново стъпва и пита:

— Тя ли беше?

— Не — отвръща младокът с бакенбардите.

И тогава, докато се усетя, се случва. Както си гледам младока с бакенбардите, песничката зазвучава в главата ми. Песента, гласът ми под душа, гласът на съдбата кънти в мен. Неосъзнато като рефлекс. Бързо като кихване излиза от устата ми.

С дъх на лук Неш отбелязва:

— Звучи странно, ако питаш мен.

Лапа мазния си пръст.

Мацето край бара казва:

— Марти?

Младокът с бакенбардите се свлича на пода.

Неш се обръща да види какво става.

Мацето коленичи до младежа на пода, разперва ръце над него, но без да докосва реверите му на фини райета, и повтаря:

— Марти?

Ноктите ѝ са лакирани в ярко мораво. По устата на младежа има размазано мораво червило.

Може би младежът наистина е болен. Може би се е задавил с вишната от коктейла. Може би не съм извършил ново убийство.

Момичето поглежда мен и Неш с насълзени очи и пита:

— Някой от вас може ли да прави изкуствено дишане?

Неш потапя пръстите си в лучения сос, а аз прекрачвам трупа, минавам покрай момичето, навличам палтото си и излизам.

ГЛАВА 13

В редакцията Уилсън от „Новини от чужбина“ се интересува дали съм виждал Хендерсън днес. Бейкър от „Личен състав“ казва, че Хендерсън не е предупреждавал, че е болен и не вдига телефона си. Олифант от биографичния отдел пита:

— Стрейтър, видя ли това?

Подава ми лист с обява, чието заглавие гласи:

Клиенти на „Френския салон“ — Внимание!

Отдолу пише:

„Получавали ли сте силно кръвотечение и белези след масаж на лицето?“

Телефонният номер не ми е познат. Набирам и ми отговаря женски глас:

— Адвокатска кантора „Дугън, Дилър и Дюн“.

Затварям.

Олифант се изтъпанчва пред бюрото ми и нарежда:

— Докато си тук, измисли нещо хубаво за Дънкан. Обяснява, че подготвят възпоминателна статия за Дънкан, портрет и творческа биография. Трябва някой да измисли добри думи за него. В художествения щели да преправят снимката от служебния му пропуск, за да създава ведро настроение.

— Просто усмихнат — казва Олифант. — Усмихнат и с почовешки вид.

Преди това, на идване от бара на Трето, броих стъпките си. За да занимавам с нещо ума си, отброявам 276 стъпки. В този момент

някакъв човек с черно кожено яке ме изблъсква и измърморва:

— Събуди се, бе, задник. Зелено е.

Втрещвам се в гърба му и внезапно като прозявка думите на утешителната песничка минават през ума ми.

От другата страна на улицата мъжът в черно вдига крак да стъпи на тротоара, но не успява. Препъва се в бордюра, залита напред и се плъосва по очи на плочите. Звукът е като от изпуснато яйце на кухненския под, само че голямо, ама наистина голямо яйце, пълно с кръв и мозъчно вещество. Ръцете му са отпуснати покрай тялото. Върховете на черните му обувки висят от бордюра на няколко сантиметра от канавката.

Отминавам го и продължавам да броя: 277, 278, 279...

На една пресечка от редакцията тротоарът е препречен с магаре за рязане на дърва. Зад него стои полицай със синя униформа и клати глава:

— Преминете от другата страна. Този тротоар е затворен. Снимат филм.

Намръщено се вирам в служебната му карта на ревера и внезапно като колики осемте строфи на утешителната песен преминават през главата ми.

Полицаят подбелва очи. Вдига едната си ръка към гърдите и коленете му се огъват. Брадичката му се удря в барикадата с такава сила, че чувам как зъбите му изтракват. Нещо розово пада. Върхът на езика му.

Продължавам да броя: 345, 346, 347... прескачам барикадата и продължавам.

Някаква жена с уоки-токи ми препречва пътя. Вдига свободната си ръка да ме спре. Миг преди да ме хване за ръкава, подбелва очи и отваря уста. От едното ъгълче на безжизнените ѝ устни се проточва лига. Пада в краката ми, а от радиостанцията се чува:

— Джейни? Джейн? Задръж така.

Последните думи на утешителната песничка се изнизват през ума ми.

Броя — 359, 360, 361-и продължавам напред срещу тълпа от разтревожени хора. Някаква жена със светломер на връвчица около врата пита:

— Някой извика ли линейка?

Хора, облечени с дрипи, намазани с дебел слой грим и надигащи сини стъклени бутилки стоят до пазарски колички, пълни с боклуци, под светлината на прожектори и надничат към мястото, откъдето токущо съм минал. Покрай тротоара са наредени големи фургони и каравани, наоколо вони на нафта от дизеловите генератори между тях. Навсякъде са зарязани картонени чашки, наполовина пълни с кафе.

Броя — 378, 379, 380 — и прескачам барикадата от другата страна на снимачната площадка. До редакцията отброявам до 412. Асансьорът е претъпкан. На петия етаж още един се опитва да се наблъска вътре.

Тълпата ме притиска към стената на асансьора и неочаквано като внезапно избила пот утешителната песен напират толкова настойчиво в съзнанието ми, че кара устните ми да се движат при всяка дума.

Новодошлият ни оглежда всички и отстъпва назад. Преди да го видя как се свлича на земята, вратата на асансьора се затваря и продължаваме нагоре.

В редакцията Хендерсън го няма. Олифант идва, докато набирам по телефона. Казва ми за възпоминателната статия за Дънкан. Искане да измисля нещо за нея. Показва ми лист с обява. Обявата за „Френския салон“ и кръвотеченията след масажи на лицето. Пита ме какво става с поредицата за внезапната бебешка смърт.

С телефонна слушалка в ръка броя: 435, 436, 437...

Казвам му да не ме дразни.

От телефонната слушалка се чува женски глас:

— Агенция за недвижими имоти „Хелън Бойл“. Мога ли да ви помогна?

— Опитал ли си се да броиш до десет? — пита Олифант.

Олифант е дебелак и по листа, който държи, има черни отпечатъци от потните му пръсти. Паролата за компютъра му е „парола“.

Обяснявам му, че отдавна съм минал 10.

Жената от другата страна на линията казва:

— Ало?

Закривам слушалката с ръка и казвам на Олифант, че вероятно е плъзнал някакъв вирус. Може би затова Хендерсън го няма. Сега се прибирам у дома, но обещавам да му изпратя статията оттам.

Олифант размърдва безшумно устни — „До четири часа“ — и почуква часовника си.

По телефона питам дали мога да говоря с Хелън Бойл. Представям се и казвам, че е спешно.

Броя: 489, 490, 491...

— Тя знае ли за какво се отнася? — пита жената.

Да, отговарям, но ще се престори, че не знае.

Казвам, че трябва да ме спре, преди отново да убия.

Олифант отстъпва няколко крачки, после бързо се обръща и тръгва към биографичния отдел. Броя: 542, 543...

На път за агенцията за недвижими имоти казвам на шофьора на таксито да ме изчака пред блока ми и се втурвам по стълбите.

Кафявото петно на тавана ми се е увеличило. Вече е с размерите на автомобилна гума, но има ръце и крака.

Връщам се в таксито и се опитвам да закопчея колана си, но той е твърде къс. Стяга корема ми и в главата ми прозвучават думите на Хелън Хувър Бойл: „На средна възраст. Метър и седемдесет и пет, около осемдесет и пет кила. Бял. Кестеняв със зелени очи.“ Представям си лицето ѝ под подобната на облак розова коса и как ми намигва.

Казвам на шофьора адреса, да кара колкото се може по-бързо и да не ме дразни.

Таксито вони. Седалката е черна и лепкава. Такси.

Обяснявам, че имам малък проблем и не мога да сдържам гнева си.

Шофьорът ме поглежда в огледалото и ме съветва:

— Може би трябва да отидете на курс по овладяване на гнева.

Броя: 578, 579, 580...

ГЛАВА 14

Според „Акитекчъръл дайджест“ големите къщи с просторни паркове и конни бази с породисти животни са добро място за живеене. Според „Таун енд кънтри“ герданите с едри перли са лукс. Според „Травъл енд лийжър“ частните яхти, закотвени в средиземноморски пристанища, са добро място за почивка.

В чакалнята на агенция „Хелън Бойл“ такава информация минава за голяма новина. Истинска сензация.

На масичката има последните броеве на подобни списания за богаташи. Има полегнал диван с розова раирана копринена тапицерия. Масичката пред него е с дълги лъвски крака, хванали с ноктите си стъклени топки. Чудя се от кои метални части са били лишени тези мебели, преди да бъдат поставени тук. Хелън Бойл ги е купила на безценица и отново е монтирала отвинтените части.

Млада жена, наполовина на годините ми, седи зад бюро в стил „Луи XIV“ с дърворезби и се взира в електронния часовник на радиото пред себе си. На табелката пред нея пише „Мона Сабат“. До часовника има радиостанция, нагласена на полицейската честота.

По радиото възрастна жена крещи на друга, по-млада. Младата е забременяла преди сватбата и затова старицата я нарича курва и пачавра. Глупава курва, казва дъртофелницата, защото е вирнала крака, без дори да получи пари за това.

Жената зад бюрото, тъй наречената Мона, изключва честотния скенер и казва:

— Надявам се, че не ви пречи. Обожавам това предаване.

Тя медия-холици. Тя тихо-фоби.

По радиото дъртофелницата съветва пачаврата да направи аборт, ако не иска да провали бъдещето си. Казва ѝ да се държи като възрастна жена и да завърши образованието си като микробиолог, после да се омъжи, но дотогава да се въздържа от секс.

Мона Сабат измъква кафяв хартиен плик изпод бюрото и изважда от него нещо, увито във фолио. Разгръща опаковката и аз

усещам миризма на чесън и невен.

По радиото бременната пачавра започва да циври.

Камъни, дърво, тояги, костите ти ще строшат и дори словата благи могат да те наранят.

Според една статия в „Таун енд кънтри“ изписаните с красив почерк писма върху първокачествена хартия са много шик, шик, шик. В един брой на „Истейт“ има обява със заглавие:

Клиенти на клуба по езда и поло „Бридъл Маунтин“
— Внимание!

Текстът отдолу гласи:

„Заразявали ли сте се с паразити от някой кон?“

Телефонният номер ми е непознат.

Дъртофелницата по радиото казва на пачаврата да спре да циври.

Големият брат пее и танцува, забавлява те насила и не ти дава време да се замислиш.

Мона Сабат опира лакти на бюрото, хваща обяда си с две ръце и се навежда към радиото. Телефонът звъни и тя вдига:

— Агенция за недвижими имоти „Хелън Бойл“. Дом за всеки по всяко време. О, извинявай, Ойстър, предават „Доктор Сара“. Ще се видим на ритуала.

Дъртофелницата по радиото нарича циврещата пачавра „кучка“.

Едно заглавие на корицата на „Фърст клас“ гласи: „Сейбъл, оправданото убийство“.

И докато разсеяно слушам радиото, внезапно като хълцане утешителната песничка се завърта в главата ми.

От радиото се чува само хлипането на курвата.

Дъртофелницата млъква. Вместо гласа ѝ се чува само прашене. Настъпва тишина. Блажена, съвършена тишина. Прекалено дълбока, за да има жив човек наоколо.

Кучката си поема дълбоко въздух и пита:

— Доктор Сара? Доктор Сара, чувате ли ме?

От радиото се чува гърлен глас, който обяснява, че „Предаването на доктор Сара Лоуънстейн“ временно е прекъснато поради технически причини. Гърленият глас се извинява. След малко пускат весела музика.

Едно заглавие на корицата на „Мейнър борн“ гласи: „Диамантите са банални!“

Закривам лицето си с длани и изстенвам.

Тъй наречената Мона обелва фолиото от сандвича си и отхапва. Изключва радиото и измърморва:

— Мамка му.

По пръстите ѝ има сложни ръждивокафяви татуировки и сребърни пръстени. На врата ѝ висят няколко сребърни верижки, които се скриват в деколтето ѝ. Оранжевата рокля на гърдите ѝ е издута от украшенията. Косата ѝ е къдрава и сплетена на тънки червени и черни плитчици, висящи над сребърните ѝ обеци. Очите ѝ са с цвят на кехлибар. Ноктите ѝ са черни.

Питам я отдавна ли работи тук.

— Измерено в земно време ли имате предвид? — уточнява тя.

Изважда от чекмеджето книга с яркожълта линейка за отбелязване и я разлиства.

Питам я дали госпожа Бойл обича да говори за поезия.

— Хелън ли? — уточнява Мона.

Да, Хелън. Рецитира ли понякога стихове? Чела ли е на някого стихотворения по телефона?

— Не ме разбирайте погрешно, но госпожа Бойл е твърде пристрастена към парите. Нали се сещате?

Започвам да броя: 1, 2...

— Ето как стоят нещата — обяснява тя. — Когато има много движение, госпожа Бойл иска да я закарам до тях. За да не хаби излишно бензин. След това трябва да сменя три автобуса, за да се прибера вкъщи. Разбирате ли?

Броя: 4, 5...

— Веднъж обсъждахме силата на скъпоценните камъни. Струваше ми се, че най-последно сме на едно мнение за нещо, но се оказа, че мислим по съвсем различен начин.

Ставам. Изваждам листа от джоба си, показвам ѝ стихотворението и я питам дали ѝ е познато.

Жълтата линейка за отбелязване в книгата е поставена на изречението: „Магията дава необходимата енергия за всяка природна промяна“.

Кехлибарените ѝ очи се движат наляво-надясно, докато четете стихотворението. Малко над деколтето на оранжевата ѝ рокля, над дясната ѝ ключица са татуирани три мънички черни звезди. Тя седи с кръстосани крака на стола. Стъпалата ѝ са боси и мръсни, на палците има сребърни пръстени.

— Знам какво е това — казва тя и вдига ръка.

Преди да докосне листа, аз го сгъвам и отново го прибирам.

Ръката ѝ застива във въздуха, тя вдига показалец и казва:

— Слушала съм за тези стихчета. Това е утешително заклинание, нали?

Под линейката в книгата пише: „Крайният продукт от смъртта е прераждането“.

Върху полирания плот на бюрото има дълга, дълбока резка.

Питам я какво може да ми каже за утешителните заклинания.

— Споменават се в много книги, но се смятат за забравени. — Разтваря длан и добавя: — Дайте пак да видя.

Питам я как действат.

Тя ми прави знак с пръст.

Поклащам отрицателно глава. Питам как става така, че убиват други хора, но не онзи, който произнася стиховете.

Мона накланя глава на една страна и контрира:

— Защо пистолетът не убива онзи, който дърпа спусъка? Принципът е същият. — Вдига ръце над главата си и се протяга. — Това не е като готварска рецепта. Не можете да анализирате заклинанието под микроскоп.

Роклята ѝ е без ръкави, а косата под плитките — с най-обикновен кестеняв цвят.

Добре, питам аз, как е възможно заклинанието да действа върху хора, които дори не чуват думите? Поглеждам радиото. Как е възможно да действа, когато дори не го произнасяш на глас?

Мона Сабат въздъхва. Захлупва отворената книга на бюрото и слага жълтата линейка зад ухото си. Отваря едно чекмедже, изважда

бележник и молив и казва:

— Нищо не разбирате, нали?

Започва да пише, като говори:

— Когато бях католичка преди много години, можех да рецитирам „Света Богородице“ за седем секунди. Можех да изговоря „Отче наш“ за девет. Когато се каеш твърде често, започваш да четеш молитвите все по-бързо. При тази скорост думите вече не се чуват, но молитвата си остава молитва.

Произнася бавно, дума по дума:

— Заклинанията се фокусират върху намеренията. — Замълчава за миг и ме поглежда в очите. — Ако намерението на заклинателя е достатъчно силно, обектът на магията ще заспи независимо къде се намира.

Обяснява, че колкото повече емоции е насъбрал заклинателят, толкова по-силна е магията. Мона Сабат присвива очи и добавя:

— Кога сте се чукали за последно?

Преди почти двамайсет години, но решавам да премълча.

— Предполагам, че сте натрупали силни емоции — обяснява тя. — Гняв. Тъга. Или нещо друго.

Спира да пише и разлиства книгата. Отваря на една страница, прочита нещо, после отгръща на друга.

— Балансиран, нормално функциониращ човек трябва да прочете песничката на глас, за да приспи някого.

Продължава да чете, намръщва се и добавя:

— Докато не разрешите личните си проблеми, няма да можете да се овладеете.

Питам я дали всичко това е написано в книгата ѝ.

— Повечето съм го научила от доктор Сара.

Казвам ѝ, че утешителната песен причинява нещо повече от обикновен сън.

— Какво имате предвид?

Имам предвид, че причинява смърт. Питам я дали е сигурна, че никога не е виждала Хелън Бойл да държи книгата „Приспивни стихчета и песнички от цял свят“.

Мона Сабат отваря чекмеджето и изважда увития с фолио сандвич. Отхапва, поглежда радиото и пита:

— Преди малко по радиото, това ли направихте?

Кимвам.

— Просто сте принудили доктор Сара да се превъплъти — обяснява тя.

Помолвам я да се обади на Хелън Хувър Бойл по мобилния, за да говоря с нея.

Пейджърът ми започва да пиука.

Мона пита:

— Твърдите, че Хелън използва същото утешително заклинание?

Съобщението е от Неш. Иска веднага да му се обадя. Било много важно.

Казвам, че не мога да го докажа, но госпожа Бойл знае заклинанието. Казвам, че имам нужда от помощта ѝ, за да се овладея. За да се науча да се контролирам.

Мона Сабат спира да пише и откъсва листа от бележника си. Подава ми го и казва:

— Ако наистина искате да се научите как да контролирате заклинанието, трябва да дойдете на сеанса по бяла магия. Имаме хилядолетен опит.

След тези думи включва радиостанцията.

Взимам листчето. На него са записани адрес, дата и час.

От радиостанцията се чува:

— Отряд „Браво девет“, отзовете се на код девет четиринайсет в кооперация „Лумис плейс“, апартамент 5D.

— Един живот не достига, за да навлезеш в мистичните дълбини на това познание. — Мона вдига сандвича и дръпва още малко фолиото. — О, и донесете от любимото си постно ястие.

— Прието? — прозвучава от радиостанцията.

ГЛАВА 15

Хелън Хувър Бойл изважда мобилния от зелено-бялата си чантичка. Изважда визитна картичка и поглежда номера, написан на нея, докато го набира на ярките зелени копчета. Светлозеленото е в контраст с розовите ѝ нокти. Визитната картичка е със златист ръб.

Тя завира мобилния в розовата си коса и казва:

— Да, намирам се в прекрасния ви магазин и имам нужда от помощ, за да изляза.

Навежда се, за да погледне бележката, залепена на един гардероб, висок два пъти колкото нея, и обяснява:

— Намирам се пред... — Започва да чете. — ... неокласически гардероб в стил „Адам“ с позлатени бронзови арабески.

Поглежда ме и завърта очи. Продължава да говори по телефона:

— Оценен е за хиляда и седемстотин долара.

Събува зелените си обувки с високи токчета и стъпва по бели чорапи на бетонния под. Те не са с белия цвят на обикновено бельо. По-скоро мъртвешки бели. От тях палците ѝ изглеждат оплетени в паяжина.

Полата е прилепнала на хълбоците ѝ. Зелена е, но не като кората на зелен лимон, по-скоро като сладкиш с настъргана кора от зелени лимони. Не е зеленото на авокадо, по-скоро на парче авокадо, покрито с тънко като цигарена хартийка резенче лимон и сервирано замразено в жълта купичка „Севр“.

Зелено, както изглежда покритието на маса за билиард под жълтата топка номер 1, не под червената номер 3.

Питам Хелън Хувър Бойл какво е код девет четиринайсет.

— Труп — отвръща тя.

Точно така предполагам.

Тя казва по телефона:

— Наляво или надясно да завия при палисандровия шкаф „Хепълуайт“ с древногръцки цветни орнаменти и поръсен с коприна на прах?

Закрива мобилния с ръка и се обръща към мен:

— Не знам за Мона. Съмнявам се вещерското ѝ сборище да е нещо повече от банда дрипльовци, танцуващи голи около плосък камък.

Отблизо косата ѝ не изглежда равномерно розова. Само върховете са розови, а навътре космите имат оранжеви, бледовиолетови и дори червени оттенъци.

Тя продължава да говори по телефона:

— Значи, ако стигна люлеещото се кресло „Кромуюел“ от копринено дърво с гербове от слонова кост, трябва да се върна.

Обръща се към мен:

— Боже, иска ми се да не бяхте казвали на Мона. Тя ще каже на гаджето си, а това значи целият свят да узнае.

Лабиринтът от мебели ни притиска, стени от кафяво, червено и черно дърво. Тук-там позлата и огледала.

С един пръст Хелън побутва диаманта върху пръстена на другата си ръка. Камъкът е грубоодялан, с остри ръбове. Тя го извърта към дланта си, слага ръка върху гардероба и надрасква стрелка, сочеща наляво.

Ярък белег в историята.

По телефона казва:

— Много благодаря.

Затваря апарата и го прибира.

Носи гердан с мъниста от някакъв зелен камък, редуващи се със златни. Под тях има няколко перлени гердана. Не съм виждал досега тези украшения.

Тя наглася розовите си къдрици над ушите и нарежда:

— Следвайте ме.

Надрасква стрелка върху гладката повърхност на една маса. Дъбова маса със сгъваеми крака и меден филигран, както пише на табелката.

Вече осакатена.

Без да спира, Хелън Хувър Бойл ме съветва:

— Престанете да си пъхате носа където не ви е работа. Това изобщо не ви засяга.

Защото съм репортер, това ли има предвид? Защото съм попаднал на факти, които не мога да разглася. Защото в най-добрия

случай това ме прави воайор. По-лошо, лешояд.

Тя спира пред голям гардероб с огледални врати и аз виждам отражението си над рамото ѝ. Хелън Хувър Бойл отваря чантичката си и изважда златна тръбичка.

— Точно това имам предвид — отговаря.

На табелката пише: древноегипетски стил, палмови орнаменти от папиемаше и хромирани мрежести фестони.

Хелън Хувър Бойл завърта златната тръбичка и отвътре се показва червило.

Ами ако все пак ми влиза в работата?, питам аз.

Може би не съм просто лешояд, който се възползва от положението.

По някаква причина си спомням за Неш.

Казвам, че може би книгата ми е направила впечатление, защото и аз съм имал такава. Може би съм чел от нея на жена си и дъщеря си. Може би съм прочел проклетото стихотворение на собственото си семейство, за да ги приспя. Хипотетично, разбира се, може би съм ги убил. Имам ли право да се интересувам при тези обстоятелства?

Тя раздалечава устните си и добавя ново червило към дебелия слой върху тях.

Правя още една крачка към нея и я питам дали според нея това ме прави съпричастен към проблема.

Тя стиска устни, за да размаже червилото. Леко ги раздалечава и отново ги събира.

Боже опази някой да страда повече от Хелън Хувър Бойл.

Може би съм изгубил нещо по-скъпо от нея, казвам аз.

Тя затваря червилото. Прибира го, обръща се към мен и уточнява:

— Говорим хипотетично, нали?

Усмиввам се пресилено и отговарям: „разбира се“.

Тя надрасква стрелка надясно върху гардероба и отново тръгва, но бавно, като прокарва ръка по стената от шкафове и гардероби, по полираните и лакирани повърхности, похабява всичко, което докосне.

— Запитвали ли сте се къде е създадено това стихотворение?

В Африка, отговарям, като я следвам неотлъчно.

— Да, но книгата? — Тя продължава покрай шкафове за оръжие, дрешници и плетени кресла. — Вещиците наричат сборника си с

магии „Книга на сенките“.

„Приспивни стихчета и песнички от цял свят“ е публикувана преди двайсет години, обяснявам ѝ аз. Разучил съм някои неща. Излязла е в тираж от петстотин бройки. Издателството, „Киндерхаус“, е фалирало и сега правото за препечатване принадлежи на някого, който го е купил от автора. Самият автор е умрял без видима причина преди три години. Не знам дали това означава, че книгата става обществена собственост. Не мога да откроя кой притежава авторските права.

Хелън Хувър Бойл престава да драци с диаманта, спира пред едно голямо, скосено огледало и казва:

— Аз притежавам авторските права. И знам накъде биете. Купих ги преди три години. Разпространителите на книги успяха да открият около триста от тези петстотин бройки и аз изгорих всичките. Това обаче не е важно.

Съгласен съм. Важното е да открием останалите бройки и да предотвратим катастрофата. Да спрем заразата. Важно е да намерим начин да забравим заклинанието. Навярно Мона Сабат и сподвижниците ѝ могат да ни помогнат.

— Моля ви се, нима още възнамерявате да отидете на вещерското ѝ събрание? Какво открихте за автора на оригинала?

Казва се Бейзил Франки и около него няма нищо оригинално. Изнамирал е непубликувани народни творби и ги е събирал в антологии. Стари средновековни сонети, неприлични стихчета, люлчини песнички. Някои преписвал от стари книги. Други взимал от Интернет. Не бил особено придирчив. Включвал в книгата всичко, което можел да намери безплатно.

— Добре, ами източникът на точно това стихче?

Не знам. Вероятно го е намерил в някоя стара книга, която още събира прах някъде в мазето му.

— Не е там — казва Хелън Хувър Бойл. — Аз купих цялата собственост на Франки. Кухненският боклук още беше под умивалника, бельото му още беше сгънато в чекмеджетата на гардероба, всичко бе, както го е оставил. Книгата я нямаше.

Не мога да не попитам, и него ли е убила?

— Хипотетично — отговаря тя, — ако току-що съм убила съпруга си, след като съм убила сина си, не е ли обяснимо да съм леко

ядосана на мързеливия, безотговорен, алчен, тъп плагиат, който е заложил бомбата, причинила смъртта на най-близките ми хора?

Също толкова хипотетично като убийството на Стюартови.

— Мисълта ми е, че оригиналната „Книга на сенките“ още съществува — изтъква тя.

Съгласен съм. Трябва да я открием и да я унищожим.

Хелън Хувър Бойл се усмихва с розовите си устни:

— Сигурно се шегувате. Властта над живота и смъртта не е достатъчна. Запитвали ли сте се какво могат да ви дадат другите заклинания в книгата?

Това ме зашеметява. Отпускам тежестта си върху здравия си крак, поглеждам я и признавам, че не съм.

— Може би вечен живот.

Не, отвърщам аз.

— Може би любовта на избран от вас човек.

Не.

— Може би способност да превръщате сламата в злато.

Не, отсичам аз и й обръщам гръб.

— Може би вечен мир за целия свят.

Казвам „не“ и тръгвам между стените от гардероби и етажерки. Между барикадите от шкафове и секции навлизам в друг проход сред мебелите.

— Може би ще превръщате пясъка в хляб — извиква тя след мен.

При ирландска чамова витрина със счупен тимпан на цокъла завивам надясно. При лакиран в черно шкаф „Чипендейл“ завивам наляво.

Гласът ѝ продължава да звучи отнякъде:

— Може би ще излекувате болните. Ще изцелите сакатите.

При белгийска етажерка с корниз на яйцевидни и клиновидни орнаменти завивам надясно, после наляво при остъклен шкаф в стил „Едуард“ с бохемски стъклописи.

Гласът звучи в главата ми:

— Може би ще почистиш природата и ще превърнеш Земята в рай.

Виждам стрелка върху повърхността на масичка за кафе и тръгвам в обратната посока.

Бих могъл да създам чист източник на неизчерпаема енергия, казва гласът.

Да пътувам във времето и да предотвратявам катастрофи. Да се уча. Да опознавам нови хора.

Да дам на хората богат и щастлив живот.

Или да прекарам остатъка от живота си, куцайки нервно из шумния си апартамент.

Виждам друга стрелка върху параван с бродерии и завивам в обратната посока.

Пейджърът ми изпиуква. Съобщението е от Неш.

Щом можеш да убиеш някого, вероятно ще можеш и да го съживиш, нашепва гласът.

Може би това е втори шанс в живота ми.

Може би човек не отива в ада за онова, което е сторил, казва гласът в главата ми. Може би отиваш в ада заради това, което не си направил. За нещата, които не си довел докрай.

Отново получавам съобщение. Неш твърди, че е важно.

Продължавам, накуцвайки между мебелите.

ГЛАВА 16

Неш ме чака в бара. Седи край една масичка отзад. Сам в тъмното пред самотна свещ. Казвам му „здрости“, получил съм стотина съобщения от него. Кое е толкова спешно?

На масата има вестник, отворен на заглавие:

СЕДЕМ ЖЕРТВИ ПРИ МИСТЕРИОЗНА ЕПИДЕМИЯ

Подзаглавието гласи:

УВАЖАВАН РЕДАКТОР В МЕСТЕН ВЕСТНИК И ИЗТЪКНАТ ЧЛЕН НА ОБЩЕСТВОТО Е ПЪРВАТА ЖЕРТВА

За да разбере кого имат предвид, трябва да прочета по-долу. Става дума за Дънкан. Оказва се, че малкото му име е Лесли. Чудя се откъде им е хрумнало „уважаван“. Откъде „изтъкнат“?

Дотук с максимата, че „журналист“ и „новина“ са взаимноизключващи се понятия.

Неш почуква по вестника и пита:

— Видя ли това?

Казвам му, че цял следобед не съм бил в редакцията. По дяволите, забравил съм да предам следващия материал за люлчината смърт. На първата страница виждам цитат от самия мен. Дънкан не бил просто мой редактор, съм бил казал, Дънкан не бил просто мой шеф. Лесли Дънкан бил като баща за мен. Проклет да е Олифант и тъпите му измислици.

Внезапно като студени тръпки, смразяващи цялото ми тяло, утешителната песен прехвърча през главата ми и броят на труповете се увеличава. Някъде Олифант сигурно пада от стола си. Барутният погреб на необуздания ми гняв взема нова жертва.

Колкото и хора да умират, нещата остават същите.

Пред Неш стои празна картонена чинийка с мазна оризова хартия и остатъци от картофена салата. Санитарят нервно върти салфетката в ръце, усуква я като фитил и я поднася към свещта.

— Днес откарахме съседа ти — съобщава. — След намесата на хлебарките и котките му не беше останало много за аутопсия.

Младокът с бакенбардите и мобилния, който падна пред очите ни сутринта — Неш обяснява, че съдебният лекар е в ужас. След това между кафенето и редакцията са умрели още трима души.

— Намерили са още един в сградата на вестника — добавя той. — Умрял, докато чакал асансьора.

Съдебният лекар смятал, че причината за смъртта при всичките е една и съща. Говори се за епидемия.

— Полицията обаче подозира, че е свързано с наркотици. Най-вероятно сукцинилхолин, собственоръчно инжектиран или даден им от друг. Това е нервномускулен блокиращ агент. Отпуска мускулите и жертвата се задушава.

Жената от снимачната площадка, която искаше да ме спре с ръка, докато говореше по мобилния, беше с дълга коса, прилепнала фланелка и стегнати гърди. Имаше готино задниче, изпъващо тесните ѝ дънки. Нищо чудно двамата с Неш да са минали по по-заобиколен път към болницата.

Поредното завоевание.

Неш е толкова възбуден, че предпочитам да не ми разказва подробности.

— Аз обаче мисля, че полицията грeши — заявява той.

Прокарва навитата на фитил салфетка над свещта, пламъкът се заклаща и изпуска облаче черен дим. Огънчето отново се стабилизира и Неш продължава:

— В случай че решиш да се отървеш от мен както от всичките тези хора, предупреждавам те, че съм написал писмо с описание на всичко, което знам, и съм го оставил при един добър приятел.

Усмиввам се и го питам какво имам предвид. Какво знае?

Неш задържа крайчето на навитата салфетка над пламъка и отговаря:

— Знам, че мислеше, че съседът ти е умрял. Знам, че оня младок умря пред очите ти, а останалите четирима са се тъгнали, докато си се разминавал с тях на път за работа.

Салфетката започва да покафенява.

— Не е много, разбира се, но съм сигурен, че съм много по-близо до истината от ченгетата.

Салфетката пламва.

— Може би ти лично ще им разкажеш остатъка.

Пламъкът се разгаря. В заведението има достатъчно хора, за да ни забележи някой. Неш пали салфетки в бара. Все някой ще се обади в полицията.

Казвам му, че се заблуждава.

Малката факла се увеличава.

Барманът ни поглежда, фитилът на Неш намалява.

Неш гледа как огънят в ръката му излиза от контрол.

Усещам топлината с устните си, димът щипе очите ми.

— Хей! — изкрещява барманът. — Стига си си играл!

Неш поднася горящата салфетка към мазната хартия и картонената чинийка на масата.

Хващам го за китката, за ръкава на униформата, омазан с горчица — кожата отдолу е отпусната и мека — и казвам, добре. Само да спре, става ли?

Карам го да обещае, че няма да казва на никого.

Хартиеният фитил догаря пред нас и Неш казва:

— Добре. Обещавам.

ГЛАВА 17

Хелън се приближава с чаша в ръка. На дъното има само няколко капки червена течност, чашата е полупразна.

— Откъде взе това? — пита Мона.

— Питието ли?

Хелън носи дебело палто от кожи с различни оттенъци на кафяво. Отдолу се вижда синьо костюмче. Тя допива виното и обяснява:

— От барчето. Там, до купата с портокалите и оная медна статуетка.

Мона хваща с две ръце черните и червените си плитки.

— Това е *олтарът*. — Посочва празната чаша и добавя: — Току-що изпи дара ми за *Богинята*.

Хелън слага празната чаша в ръката ѝ и поръчва:

— Ами, принеси нов дар на *Богинята*, този път двойно, ако обичаш.

Намираме се в апартамента на Мона. Всички мебели са изнесени на малката тераса зад плъзгащите се остъклени врати и покрити със син брезент. Холът и малката ниша от едната страна са празни. Стените и мъхнатият килим са бежови. Купата с портокали и статуетката на танцуваща индийка са върху камината и наоколо са разпръснати жълти маргаритки и розови карамфили. Ключовете на лампите са замаскирани с кафяво тиксо. По пода са наредени плоски камъни с пурпурни и бели свещи върху тях, някои запалени, някои — не. В камината вместо огън горят други свещи. От угълчетата на кафявата кандилница върху един камък се носи бял дим.

Единствената друга светлина идва, когато Мона отвори хладилника или микровълновата фурна.

През стените се чуват цвилене на коне и топовни гърмежи. Или храбрата, знойна хубавица от съседния апартамент се сражава срещу войската на Юга, или някой е пуснал твърде силно телевизора си.

От тавана се чуват вой на сирени и писъци, на които не трябва да обръщаме внимание. После изстрели и свирене на гуми, които би трябвало да приемаме като нещо нормално. Няма нищо страшно. Просто телевизия. Подът се разтриса от взрив. Някаква жена моли някого да не я изнасилва. Нищо обезпокоително. Просто филм. Цивилизацията на лъжливото овчарче.

Тия драма-холици. Тия миро-фоби.

С черните си нокти Мона поема чашата, омазана с червилото на Хелън, и се оттегля в кухнята. Боса е и носи хавлия.

На входната врата се звъни.

Мона прекосява хола. Слага нова чаша вино върху камината и предупреждава:

— Не ме поставяй в неудобно положение пред посветените.

На прага стои ниска жена с очила с дебели черни пластмасови рамки. Гостенката носи дебели кухненски ръкавици и държи покрита тенджерата.

Аз съм донесъл бобена салата от едно заведение за бързо хранене. Хелън — спагети от „При главния готвач“.

Очилатата гостенка избърсва обувките си в изтривалката. Поглежда Хелън и мен и отбелязва:

— Чернице, имаш гости.

Мона се удря по челото с длан и обяснява:

— Има предвид мен. Това е вещерското ми име. Черница. — Обръща се към новодошлата: — Вrabче, това е господин Стрейтър.

Вrabче кимва.

— А това е шефката ми...

— Чинчила — представя се Хелън.

Микровълновата започва да пиука и Мона завежда Вrabче в кухнята. Хелън отива при камината и отпива от виното в чашата.

Отвън се звъни. Мона се провиква да отворим.

Този път е младеж с дълга руса коса и рижа брада; облечен е с анцуг. Носи гърне с кафяв стъклен похлупак. По ръба е извряло нещо кафяво и лепкаво и отвътре капакът е запотен. Младежът влиза и ми подава гърнето. Събува маратонките си и изхлузва горницето на анцуга си. Косата му се разпилява. Той оставя горницето върху гърнето в ръцете ми, след това вдига единия, после другия си крак и

събува панталона си. Слага и него в ръцете ми и остава гол, както го е майка родила.

Хелън се загръща по-плътно с палтото си и изгълтва остатъка от виното.

Гърнето е тежко, горещо и смърди на кафява захар, тофу или на мръсния сив анцуг.

— Ойстър! — възкликва Мона; застава между нас, взима дрехите и гърнето от мен и добавя: — Ойстър, това е господин Стрейтър. Приятелят ми, Ойстър.

Младежът отмята косата от очите си, поглежда ме и отбелязва:

— Мона мисли, че си обсебен от утешително заклинание.

Членът му виси като розов сталактит от набръчкана кожа. На върха му има сребърна обеща.

Хелън ме поглежда, усмихната, но със стиснати зъби.

Ойстър хваща хавлията на Мона за яката и възкликва:

— Боже, колко си навлечена.

Навежда се и я целува над гърнето.

— Ритуалът изисква да сме голи — обяснява Мона и свежда очи към пода; изчервява се леко и махва леко с гърнето. — Ойстър, това е госпожа Бойл, за която работя.

Косата на Ойстър е като разплетена кошница, русите косми стърчат навсякъде като сламки на метла. Тялото му е младо. Ръцете и краката му изглеждат начленени, с изпъкнали мускули и тесни при ставите, на коленете, лактите и кръста.

Хелън му подава ръка и Ойстър отбелязва:

— Пръстен с оливин...

Чисто гол и млад, той вдига ръката на Хелън към устата си. Загорял и мускулест плъзва поглед от пръстена по ръката, към очите ѝ и добавя:

— Това е камъкът на страстта.

И целува ръката ѝ.

— Ритуалът ни задължава да сме голи — обяснява Мона, — но вие можете да останете с дрехи. *Наистина* можете. — Кимва към кухнята. — Ойстър, ела да ми помогнеш за малко.

Преди да тръгне, Ойстър ме поглежда и отбелязва:

— Дрехите са позор в най-чистата му форма. — Подсмива се и добавя: — Хубава вратовръзка, татенце.

Започвам да броя: 1, 2, 3...

След като Мона се скрива в кухнята, Хелън се обръща към мен:
— Не мога да повярвам, че си разказал на още някого.

Има предвид Неш.

Нямах избор, обяснявам ѝ. Освен това няма как да се добере до копие на стихчето. Казах му, че съм изгорил моето и всяко друго, което съм намерил. Той не знае за Хелън Хувър Бойл и Мона. Няма начин да използва тази информация.

Добре де, има още няколко десетки копия в обществените библиотеки. Можем да ги намерим и да откъснем страница 27, докато търсим оригиналния текст.

— „Книгата на сенките“ — измърморва Хелън.

Магьосническият молитвеник, както го наричат вещиците. Наръчника с магии. Властта над целия свят.

Звъни се. Следващият посетител също сваля шортите и фланелката си и се представя като Таралеж. Кожата на ръцете, гърдите и задника му е провиснала. Когато се ръкуваме, на дланта ми залепват два завити черни срамни косъма.

Хелън скрива ръцете в ръкавите на палтото си, отива при камината, взима един портокал и започва да го бели.

Идва още един мъж, който се казва Бобър и носи истински папагал на рамото. Жена на име Поветица. Лобелия. След това Синегушка. После Опусум. След него се появява гостенка, която се казва Леща, или май носи ястие с леща, вече не мога да разбера. Хелън изпива още един дар. Мона излиза от кухнята с Ойстър, но без хавлия.

До входната врата вече има купчина мръсни дрехи и двамата с Хелън сме единствените все още облечени. Някъде в купчината звъни мобилен телефон. Врабче разравя дрехите и го намира. Тя е само по черните си очила и гърдите ѝ провисват, когато се навежда над купчината.

— Адвокатска кантора „Дормър, Дингъс и Дигс“ — казва по телефона. — Опишете обрива си, моля.

Нужна ми е минута, за да позная Мона само по главата и многобройните огърлици на врата. Старая се да не гледам по-надолу, но забелязвам, че е обръсната между краката. Бедрата ѝ са като съвършено изписани скоби от двете страни на оголеното V между тях.

В профил гърдите ѝ сякаш се протягат и се стремят да докоснат хората с розовите си зърна. Задничето ѝ е стегнато и аз продължавам: 4, 5, 6...

Ойстър държи бяла кутия от заведение за готова храна.

Жена на име Лиана и само по тюрбан разказва за миналите си животи.

— Това прераждане не ти ли прилича на поредното безсмислено отлагане? — пита Хелън.

Интересувам се кога ще ядем.

— Боже — измърморва Мона, — звучиш като баща ми.

Питам Хелън как се сдържа да не убие някого от това сбирнище.

Тя взима нова чаша с вино от камината и отговаря:

— За тия тук смъртта ще е избавление.

Изпива половината и ми подава остатъка.

Тамянът мирише на жасмин и всичко в стаята е пропито с тази миризма.

Ойстър се изпъчва наред хола, вдига картонената кутия и пита:

— Добре, кой донесе тази мръсотия?

Това е бобената ми салата.

— Моля те, Ойстър, недей — призовава го Мона.

Той държи кутията за тънката телена дръжка и заявява:

— „Постен“ означава „без месо“. Виновникът да си признае. Кой донесе това?

Космите под мишницата му са яркорижи. Също и останалото окосмяване на тялото му.

Казвам, че аз съм донесъл салатата.

— С какво? — пита Ойстър и поклаща кутията.

Без нищо.

Стаята е толкова притихнала, че можеш да чуеш Гетисбъргската битка от съседния апартамент. Отгоре звучи тъжна песен с акомпанимент на китара. Письци, лъвски рев, свирене на авиобомби.

— С уорчестърширски сос — заявява Ойстър. — Това означава аншоа. Това означава месо. Това означава жестокост и смърт. — Поклаща кутията с една ръка и посочва с другата. — Това отива в кенефа, където му е мястото.

Отброявам: 7, 8...

Врабче раздава на всички кръгли камъчета от една кошница. Дава едно на мен. То е сиво и студено и тя обяснява:

— Стискай го и се настрой по енергетичните му вибрации. За церемонията трябва всички да се настроим на едни вибрации.

От клозета се чува шуртене на вода.

Папагалът на рамото на Бобър все скубе зелената си перушина с човка. Всеки път извива глава назад и поглъща поредното перо. На местата, където се е оцавил, кожата изглежда пъпчива и възпалена. Бобър е сложил кърпа на рамото си и на гърба тя е покрита с жълти курешки. Птицата отскубва още едно перо и го поглъща.

Врабче дава едно камъче на Хелън и тя го прибира в сивкавосинята си чантичка.

Взимам чашата от ръката ѝ и отпивам глътка вино. В днешния вестник е описано, че човекът при асансьора, онзи, чиято смърт пожелах, имал три деца, всичките — под шест години. Полицаят, когото убих, издържал старите си родители, за да не бъдат изпратени в приют. Имал осиновено дете. Тренирал малки деца по бейзбол и футбол. Жената с мобилния била бременна във втората седмица.

Отпивам още вино. Има вкус на розово червило.

В днешния вестник има обява със заглавие:

Собственици на порцеланови изделия „Дорсет“ —
Внимание!

Текстът отдолу гласи:

„Ако сте получавали гадене или чревно разстройство след хранене, обадете се на следния телефонен номер.“

Ойстър се обръща към мен:

— Според Черница ти си убил доктор Сара, но аз мисля, че това е пълна глупост.

Мона понечва да постави нов дар върху камината. Хелън взима чашата от ръката ѝ.

Ойстър продължава:

— Единствената власт, която имаш върху живота и смъртта, е, когато си поръчваш сандвич от „Макдоналдс“. — Завира лице пред моето. — Всеки път, когато плащаш с мръсните си пари, брадвата се спуска върху невинната глава на някое животно.

Отброявам: 9, 10...

Врабче ми показва дебела книга. Вътре има картинки на скиптри и железни купели. На камбани и кварцови кристали, с различни цветове и размери. Има ножове с черни дръжки, които се наричат „атами“. Според Врабче предпазват от злини. Тя ми показва снимки на снопове от билки, с които се пръска светена вода. Показва ми амулети, които отблъскват отрицателната енергия. Ритуален нож с бяла дръжка, който се нарича „болин“.

Гърдите ѝ висят над отворения каталог и го закриват наполовина.

До мен, с изпънати жили на врата и стиснати юмруци, Ойстър дудне:

— Знаеш ли защо повечето оцелели от лагерите на смъртта са крайни вегетарианци? Защото знаят какво е да се отнасят с теб като с животно.

Чувствам топлината на тялото му.

— Знаеш ли, че в птицефермите всички мъжки пилета се смилат на каша живи и се разпръскват като тор?

Врабче разлиства каталога и ми показва нещо:

— Ако се интересувате повече, ще откриете, че ние предлагаме най-добрите ритуални предмети на разумни цени.

Поредният дар към *Богинята* отива в моето гърло. Следващият е за Хелън.

Ойстър крачи из стаята. Връща се при мен и продължава да нарежда:

— Знаеш ли, че повечето прасета все още са живи, когато ги потапят във вряща вода?

Следващият дар е за мен. Виното има вкус на жасминов тамян. На животинска кръв.

Хелън взима празната чаша в кухнята и когато отваря хладилника, за да извади виното, в стаята проблясва истинска светлина.

Ойстър забива брадичката си в рамото ми изотзад и дудне:

— Повечето крави не умират мигновено. Касапите ги връзват с въже за вратовете и ги влачат из кланицата. Отсичат краката им, докато са още живи.

Зад него едно голо момиче на име Морска звезда изважда мобилния си и казва:

— Адвокатска кантора „Дули, Донър и Дюн“. Какъв цвят са гъбичките ви?

Бобър излиза от тоалетната, като се навежда, за да не удари папагала в касата. В цепката на задника му е залепнало парче тоалетна хартия. Кожата му изглежда пъпчасала и възпалена. Ощавена. Не искам да си представям как птицата стои на рамото му, докато той седи на тоалетната чиния.

В другия край на стаята е Мона.

Черница.

Двете с Лиана разговарят и се смеят. Вързала е черните си и червени плитки на сноп върху главата и малкото ѝ лице се откроява отдолу. Пръстите ѝ са отрупани с пръстени с червени стъкълца. На сребърните верижки около врата ѝ висят цял куп амулети, талисмани и медальони. Като карнавален костюм. Момичето е като участничка в маскарад. Боса.

Може да ми бъде дъщеря.

Хелън се връща, олюлявайки се. Наплюнчва пръстите си и започва да гаси конусчетата тамян из стаята. Обляга се на камината и вдига чашата с вино към розовите си устни. Оглежда помещението над ръба на чашата. Наблюдава как Ойстър се увърта около мен.

Той е на възрастта, на която би бил Патрик, ако беше жив.

Хелън може да ми бъде жена.

Ойстър може да ѝ е син.

Хипотетично, разбира се.

Такъв можеше да е животът ми, ако имах живот. Жена ми щеше да е алкохоличка. Дъщеря ми щеше да се увлече по някой наркомански култ. Да се смущава от нас, нейните родители. Гаджето ѝ щеше да е раздърпан дрисльо, търсец повод да се сбие с мен, нейния баща.

Навярно човек наистина може да се върне назад във времето.

Навярно наистина можеш да възкресиш умрелите. Всички умрели, по всяко време.

Навярно това е вторият ми шанс. Точно така мога да си върна живота.

Хелън, в чинчиленото си палто, наблюдава как папагалът се самоизяжда. Наблюдава Ойстър.

Мона извиква:

— Внимателно, всички. Време е да започваме Призоваването. Да създадем свещеното пространство.

В съседния апартамент ветераните от Гражданската война унило се връщат у дома под звуците на тъжна музика.

Ойстър продължава да кръжи около мен. Камъкът в ръката ми се е сгрял. Отброявам: 11, 12...

Мона Сабат трябва да дойде с нас. Някой, чиито ръце не са изцапани с кръв. Мона, Хелън, аз и Ойстър, четиримата трябва да тръгнем заедно. Като нормално объркано семейство. Заедно на почивка. В търсене на покварения граал.

По пътя си трябва да убием стотина хартиени тигъра. Да ограбим стотина библиотеки. Да обезоръжаваме книги. Да спасим света от утешение.

Лобелия пита Карамфил:

— Чете ли във вестника за онези умрели хора? Казват, че е легионерска болест, но на мен ми прилича на черна магия.

С разперени ръце, показвайки кафявите косми под мишниците си, Мона събира всички в средата на стаята.

Врабче посочва нещо в каталога и казва:

— Това е минимумът, за да започнеш.

Ойстър отмята косата от очите си и вирва брадичка към мен. Забива показалец в гърдите ми, в синята ми вратовръзка, и заявява:

— Слушай, татенце. Единствената утешителна песен, която знаеш, е „Повдигни ми го, че ми е мек“.

Спирам да броя.

Фраскам хлапака и ударът по голата му кожа проехтява в помещението. Внезапно като мускулен спазъм утешителната песничка прокънтява в главата ми.

Отново убих. Гаджето на Мона. Сина на Хелън. Ойстър остава неподвижно, втренчен в мен през падналата върху очите му коса.

Папагалът пада от рамото на Бобър.

Ойстър вдига ръце с разперени пръсти и казва:

— Споко бе, татенце.

И се присъединява към Вrabче и всички останали, които се скупчват около папагала в краката на Бобър. Мъртъв и полуощавен. Бобър го побутва с крак:

— Щавчо?

Поглеждам Хелън.

Моята съпруга. По този нов, зловещ начин. Докато смъртта ни раздели.

Може би наистина, щом можеш да убиеш някого, можеш и да го възкресиш.

Хелън ме гледа, стои с омазана с розово червило чаша в ръка. Поклаща глава:

— Не съм аз. — Вдига три пръста, като допира палеца до кутрето. — Честна магьосническа.

ГЛАВА 18

Сега, когато пиша това край Бигс Джънкшън, Орегон, двамата със Сержанта сме спрели край Междущатско шосе 84 и сме хвърлили едно старо кожено палто до колата. Палтото, оцапано с кетчуп и накацано от мухи, е нашата примамка.

Тази седмица в жълтата преса се шуми за ново чудо.

Местните са го нарекли Спасителя на крайпътната мърша. Журналистите му лепнаха името „Месията от 1-84“. Той спирал до всяко прегазено животно, докосвал го и „Амин“. Разпердушинената котка или премазаното куче, дори един елен, разкъсан на две от някакъв тир, поемат глътка въздух, изправят се на строшените си крака и примигват с изкълваните си от гаргите очи.

Това е записано на видео. В интернет има снимки.

Котката, таралежът или койотът остават още минутка край пътя, докато Спасителя ги гали и им шепне.

Две минути след като са били купчина козина и кости, храна за свраките и враните, еленът, кучето или еноът побягват, възстановени, живи и напълно здрави.

По шосето се движи дядка с пикап. Той слиза и взима някакво одеяло от каросерията. Кляка и го постила на пътя; преминаващите коли му свиркат.

Старецът разгръща одеялото и отдолу се показва кучешки труп. Набръчкана купчина кафява козина, не много по-различна от палтото.

Сержанта изважда пълнителя на пистолета си и се уверява, че е зареден. Отново го вкарва на място.

Старецът се навежда, опира длани на горещия асфалт, докато колите и камионите му подсвирват, и отърква бузата си в козината.

Изправя се и оглежда магистралата. Отново се качва в пикапа и запалва цигара. Чака.

Двамата със Сержанта също чакаме.

Ето ни пак, с една седмица закъснение. Винаги една крачка назад. След събитието.

За първи път Спасителя на крайпътната мърша бил забелязан от група работници от поддръжката на шосето, които тъкмо се канели да извозят едно прегазено куче на няколко километра оттук. Преди да успеят да го напъхат с лопатата в чувала, до тях спряла кола. Вътре имало мъж и жена. Мъжът карал. Жената останала вътре. Мъжът слязъл и изтичал при работниците. Извикал им да чакат. Казал им, че може да помогне.

Кучето било само кости и бели червеи под окъсаната кожа.

Мъжът бил млад, с дълга руса коса, развяваща се от течението на преминаващите автомобили. Имал рижа брадичка и белези на двете бузи, точно под очите. Белезите били тъмночервени. Той бръкнал в найлоновия плик с мъртвото куче и казал на работниците... че е живо.

Те се изсмели. Хвърлили лопатата в камиона си.

В найлоновия плик нещо изскимтяло.

Излаяло.

Тук, сега, докато пиша това, докато старецът чака малко по-напред по пътя и пуши, докато покрай нас профучават коли, от другата страна на Междуцатско 84 спира цяло семейство с комби. Вътре има труп на рижа котка. Малко по-нататък, до трупа на хамстер върху хартиена салфетка, седят жена и дете на шезлонги.

Още по-нататък двама старци с чадър пазят сянка на млада жена в инвалидна количка; тялото на момичето е само кожа и кости, разкривено.

Старецът, майката и детето, семейството и възрастната двойка с надежда поглеждат всеки преминаващ автомобил.

Спасителят на крайпътната мърша се появява всеки път с различно превозно средство: кола с две врати, седан,

пикап, понякога дори с мотоциклет. Веднъж с каравана.

На снимките и видеозаписите той винаги е с развети руси коси, рижа брадичка и белези. Винаги е един и същ. В далечината винаги се вижда женски силует, в кола, камион или нещо друго.

Докато пиша това, Сержанта поглежда през цевта на пистолета си към нашето кожено палто. Към кетчупа и мухите. Нашата стръв. И като всички останали ние чакаме да стане чудо. Да се появи месията.

ГЛАВА 19

Около нас всичко е жълто. Небето над хоризонта. Не жълто като лимон, по-скоро като топка за тенис. Жълто, както изглежда топчето върху яркозелен тенис корт. Полята от двете страни на шосето са със същия цвят.

Жълто.

Буйни жълти вълни се вдигат от горещото течение от преминаващите коли и се разпространяват от чакълестия банкет към жълтите хълмове. Жълто. Хвърлят жълти отблясъци върху колата. Върху Хелън, Мона, Ойстър и мен, върху всички ни. Отразяват се върху кожата и в очите ни. В целия свят. Жълто.

— *Брасика турнефортии* — обяснява Ойстър. — Марокански синап в разгара на цъфтежа.

Голямата кола мирише на кожа; Хелън кара. Двамата седим отпред. Ойстър и Мона са отзад. Бележникът на Хелън е на седалката между нас, червената кожена подвързия е залепнала за кафявата кожена тапицерия. Имаме пътен атлас на Съединените щати. Също компютърна разпечатка на библиотеките, в които има копия от книгата със стихчета. Синята чантичка на Хелън изглежда зелена на жълтата светлина.

— Какво не бих дала да съм индианка — казва Мона и опира челото си в прозореца, — да съм свободна чернокрака или сиукска преди двеста години и да живея в хармония с тази красота.

За да разбере как се чувства Мона, облягам чело на прозореца. В колата е прохладно от климатичната инсталация, а стъклото пари. Сигурно е съвпадение, но на пътния атлас целият щат Калифорния е оцветен в същото ярко жълто.

Ойстър си издухва носа, изсумтява и цялото му тяло се разтриса. Поклаща глава и измърморва:

— Никой индианец не е виждал *това*.

В Америка не е имало ветрогони, обяснява той. Семената на ветрогона и магарешкия бодил са били пренесени от Евразия едва в

края на деветнайсети век с вълната. Мароканският синап е дошъл с пръстта, използвана за баласт на корабите. Ония дръвчета със сребристи листа са миризлива върба, *Елаегнус ангустифолия*. Стотиците белезникави мъхести листа, стърчащи като заешки уши покрай банката, са *Вербаскум тапус*, лопен. Разкривените тъмни дървета, покрай които току-що минахме, са *Робиния псевдоакация*, бяла акация. Ония тъмнозелени храсти с яркожълти цветчета са шотландски раkitник, *Цитизус скопариус*.

Всички те са част от биологичната пандемия, твърди той.

— Старите уестърни — мърмори Ойстър, докато съзерцава Невада от едната страна на магистралата, — с ветрогони, овсига и други боклуци? — Поклаща глава. — Никое от тези растения не е местно, но това е останало от нас. Почти нищо в природата вече не е природно.

Ойстър рита седалката ми и казва:

— Хей, татенце. Кой е най-големият ежедневник в Невада?

„Рино“ или „Вегас“? — колебая се аз.

Гледайки през прозореца, с озарени от жълта светлина очи, Ойстър потвърждава:

— И двата. А освен тях има и трети — „Карсън сити“. Еднакво големи са.

Така е.

Горите по западното крайбрежие са задръстени с храсталаци от шотландски раkitник, френски раkitник, английски бръшлян и хималайски къпини, обяснява той. Местните дървета умират, изгризани от циганската пеперуда, внесена през 1860 година от Леопол Трувело, който искал да я развъжда за коприна. Пустините и прериите са обрасли със синап, овсига и европейска пясъчна трева.

Ойстър разкопчава ризата си. Отдолу, долепено до кожата му, виси нещо, осеяно с мъниста. Закачено е на връвчица с мъниста и прилича на портфейл.

— Амулетна торбичка от индианците хопи — обяснява той. — Доста възвишено, а?

Хелън го поглежда в огледалото, на ръцете си има тесни ръкавици от телешка кожа.

— Сладко е — отбелязва тя.

Ойстър смъква ризата от раменете си и осеяната с мъниста торбичка остава да виси между зърната на гърдите му. Кожата му е загоряла и гладка надолу до пъпа му. Торбичката е покрита със сини мъниста, само по средата има кръст от червени. Загорялата му кожа изглежда оранжева на жълтата светлина. Русата му коса е като огън.

— Аз я уших — похвалва се Мона. — Работих над нея до февруари.

Поглеждам Мона — със ситни плитки и кристална огърлица. Питам я дали произхожда от племето хопи.

Ойстър бърка и започва да рови в торбичката.

— Мона не *произхожда* от нищо — обажда се Хелън. — Истинското ѝ име е Стейнър.

— Не е нужно да съм хопи — обяснява Мона. — Направих я, като гледах от книга.

— Значи и торбичката не е хопи — уточнява Хелън.

— Напротив. Същата е като онази в книгата. Ще ти покажа.

От осеяната с мъниста торбичка Ойстър изважда мобилен телефон.

— Странното при първобитните занаяти е, че всичко изглежда толкова лесно, когато го гледаш по телевизията — казва Мона. — Освен това ти помагат да се докоснеш до всякакви древни енергии и други такива.

Ойстър отваря мобилния и издърпва антената. Набира номер. Под ноктите му има кал.

Хелън го гледа в огледалото.

Мона се навежда и вдига от пода брезентова раничка. Изважда кълбо от сплетени връвчици и пера. Приличат на кокоши, оцветени са в ярки цветове като великденски яйца, в различно оттенъци на розово и синьо. На връвчиците висят медни монети и черни стъклени мъниста.

— Това е навахска ловилка за сънища — обяснява тя.

Разтръсква кълбото и някои връвчици се разплитат и увисват. Няколко мъниста падат в раничката и скута ѝ. Няколко розови перца хвъркват.

— Мисля да я направя по-силна, като ѝ сложа няколко китайски монети „И чин“. Така да се каже, да я свръхенергетизирам.

Някъде под раничката, между краката ѝ е обръснатото V. Стъклените мъниста се събират там.

Ойстър говори по телефона:

— Да, дайте ми номера на рекламния отдел на „Карсън Сити Телеграф стар“.

Едно розово перце се спуска пред лицето му и той го духва.

С черните си нокти Мона започва да човърка няколко от възелчетата и обяснява:

— По-трудно е, отколкото изглежда в книгата.

Ойстър държи мобилния до ухото си с една ръка. С другата потърква мънистената торбичка по гърдите си.

Мона изважда една книга от раничката си и ми я подава.

Ойстър вижда, че Хелън го наблюдава в огледалото, намига ѝ и пощипва едното си зърно.

По някаква причина се сещам за Едип.

Някъде под колана му е заостреният розов сталактит с малка сребърна обеца на върха на отпуснатата кожа. Как е възможно Хелън да мечтае за това?

— Едно време скотовъдците сеели овсига, защото избуявала бързо напролет и осигурявала паша за добитъка — казва той и кимва към полето навън. За първи път овсига била засята през 1889 година в Британска Колумбия, Канада. Полските пожари обаче я разпространили. Всяка година тя изсъхва и гори като барут. Полетата, които нормално горели веднъж на десетилетие, сега се палят всяка година. Овсигата се възстановява бързо. Овсигата обича огъня. Местните растения обаче, пелинът и степният флокс, не оцеляват. След всеки пожар овсигата става все повече, а другите треви намаляват. Елените и антилопите, които зависят от тези растения също изчезват. Зайците също. С тях — соколите и совите, които се хранят със зайци. Мишките намаляват и змиите, които ги ядат, гладуват.

Днес овсигата властва в пустините от Канада до Невада, покрива площ два пъти колкото Небраска и завладява хиляди хектари всяка година.

Голямата ирония било, че на добитъка му се драйфа от овсига, твърди Ойстър. Затова кравите предпочитат да пасат малкото местни треви. Онова, което е останало.

Книгата на Мона се нарича „Традиционни индиански занаяти“. Отварям я и отвътре излитат още сини и розови перца.

— Новата ми мечта е да намеря някое абсолютно право дърво — споделя Мона и едно розово перце се закачва на плитките ѝ. — Да направя от него тотемен стълб или нещо подобно.

— От гледната точка на местната флора — дудне Ойстър — Джони Апълсайд е шибан биотерорист.

Със същия успех Джони Апълсайд можел да разпространява дребна шарка.

Ойстър отново набира номер на мобилния си. Изритва седалката ми и казва:

— Мамче, татенце? Кой е най-фетският ресторант в Рино, Невада?

Хелън вдига рамене, поглежда ме и измърморва:

— „Пустинно небе“ в Тахо не е зле.

По мобилния Ойстър казва:

— Искам място за обява в три колони. — Поглежда през прозореца. — Три колони по петнайсет сантиметра. Заглавие: „Клиенти на ресторант «Пустинно небе» — Внимание!“ Втори ред: „Получавали ли сте наскоро тежко хранително отравяне от кампилобактер? Ако е така, молим, обадете се на този номер, за да участвате в съдебното преследване срещу виновниците.“

После дава телефонен номер. Изважда кредитна карта от амулетната си торбичка и прочита номера и датата ѝ на валидност. Казва на счетоводителя да му се обади, когато обявата бъде подготвена за печат. Иска да я публикуват във всеки брой през следващата седмица, на кулинарната страница. Затваря телефона и прибира антената.

— Както жълтата треска и дребната шарка са изстребили индианците, така холандското гниене по бряста е било внесено в Америка с една пратка трупи през 1930 година, а кестеновата главня — през 1904-та. Друга патогенна гъба унищожавя източния бук. Азиатският дългорог бръмбар, внесен в Ню Йорк през 1996 година ще унищожи цялата популация от клен в Северна Америка.

Ойстър обяснява, че за да контролират числеността на прерийните кученца, фермерите заразявали колониите им с бубонна чума и до 1930 година 98 процента от популацията измряла. Чумата се

разпространила и унищожила още трийсет и четири вида местни гризачи, а всяка година покосява по няколко нещастници и сред хората.

По някаква причина това ми навява мисли за утешителната песен.

— Аз обичам древните традиции — споделя Мона, когато ѝ връщам книгата. — Надявам се това пътуване да бъде, така да се каже, моето лично търсене на просветление. Така ще получа индианското си име и ще се... преобразя.

Ойстър изважда цигара от торбичката си и пита:

— Нещо против?

Отвърщам, че имам.

Хелън се обажда:

— Не, пуши си.

Колата е нейна.

Започвам да броя: 1, 2, 3...

— Онова, което мислим за природа — обяснява Ойстър — е просто средство, с което унищожаваме света. Всяко глухарче е заредена атомна бомба. Биологично замърсяване. Красиво жълто смъртоносно оръжие.

Навсякъде от Париж до Пекин можеш да видиш магазини на „Макдоналдс“ — това е търговският еквивалент на натрапените животински и растителни видове. Различията се заличават. Кудзу^[1]. Ивичестите миди. Водният хиацинт. Скорецът. „Бъргър кинг“.

Местните видове, всичко уникално, изчезват.

— Единственото биоразнообразие, което ни остава, е „Кока кола“ или „Пепси“. Опитваме се да уеднаквим всичко в света.

Загледан през прозореца, Ойстър изважда пластмасова запалка от осеяната си с мъниста торбичка. Разтръсква я и я потърква с дланта си.

Помирисвам едно розово перце от книгата и си представям, че косата на Мона носи същия аромат. Завъртам перцето между пръстите си и питам Ойстър — който отново говори по телефона — какво цели.

Ойстър запалва цигарата си. Прибира пластмасовата запалка и мобилния в торбичката си.

— Така си изкарва прехраната — обяснява Мона.

Започва да разплита ловилката на сънища. Между ръцете ѝ, под оранжевата ѝ блуза, гърдите ѝ се подават напред с розовите си зърна.

Броя: 4, 5, 6...

С цигара в устата, Ойстър започва да закопчава ризата си, присвива очи в дима и пита:

— Помниш ли Джони Апълсайд?

Хелън включва климатичната уредба.

Ойстър закопчава яката си и ме успокоява:

— Не се бой, татенце. Аз само посявам семето си. Поглежда жълтото поле с жълтите си очи и добавя:

— Просто слагам началото на поколение, което ще унищожи съществуващата цивилизация, разпространявайки собствената си зараза.

---

[1] Увивно растение от семейство бобови, *Pueraria lobata*, произхождащо от Япония и пренесено в Америка, където се разпространява неконтролируемо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Жената ни отваря. Аз нося козметичния комплект на Хелън и стоя на половин стъпка зад нея. Тя посочва с дългия розов нокът на показалеца си и казва:

— Ако ни отделите петнайсет минути, ще ви преобразя до неузнаваемост.

Хелън носи червено костюмче, но не ягодовочервено. Това по-скоро е цветът на ягодов крем, гарниран с бита сметана и сервиран в кристална сосиера. В розовия облак на главата ѝ обещите ѝ хвърлят розови и червени отблясъци под слънчевата светлина.

Жената бърше ръцете си с хавлиена кърпа. Обута е с кафяви мъжки мокасини на бос крак. Носи престилка на жълти пиленца, а под нея — евтина рокля, която може да се пере с автоматична пералня. Домакинята отмята кичур коса от челото си. Жълтите пиленца държат в човките си лъжици и други кухненски прибори. Жената ни поглежда през ръждивата мрежа против мухи пред вратата:

— Да?

Хелън ме поглежда. Поглежда Мона и Ойстър, които се крият в колата. Ойстър прошепва по телефона:

— Сърбежът постоянен ли е, или на пристъпи?

Хелън Хувър Бойл допира юмрук до гърдите си, тежките гerdани с розови камъни и перли са скрити под копринената ѝ блуза.

— Госпожо Пелсън? Ние сме от „Чудотворен грим“. Докато говори, Хелън протяга ръка към жената и разтваря пръсти, сякаш я обсипва с думите си.

— Аз съм Бренда Уилиамс. — С розовите си нокти махва назад, сякаш хвърля думите през рамото си. — Това е съпругът ми, Робърт Уилиамс. Днес имате специален подарък от нас.

Жената от другата страна на мрежата против мухи поглежда куфарчето в ръката ми.

— Може ли да влезем? — пита Хелън.

Когато тръгнахме, очаквах да е по-лесно.

Очаквах просто да пътуваме, да се отбиваме през някоя и друга библиотека, да взимаме книгата от полиците и в тоалетните, седнали на тоалетната чиния, да откъсваме убийствената страница. После пускаме водата и готово. Очаквах бързо да се справим.

В първите две библиотеки нямаше проблеми. В следващата обаче книгата я няма на мястото ѝ. В притихналата читалня, където всички шепнат, двамата с Мона отиваме на информацията и питаме. Хелън и Ойстър чакат в колата.

Библиотекарят е с дълга права коса, вързана на опашка. Има големи обеци на двете уши, като на пират, и носи плетена жилетка. Той казва, че книгата е... преглежда списъка на компютъра си... взета.

— Много е важно — казва Мона. — Взимах я наскоро и съм забравила нещо между страниците.

Библиотекарят съжалява, но не може да ни помогне.

— Можете ли да ни кажете у кого е сега?

Библиотекарят съжалява, но не може.

Започвам да броя: 1, 2, 3...

Разбира се, всеки иска да си играе на Господ, но за мен това се превръща в професия.

Броя: 4, 5...

След няколко минути Хелън Хувър Бойл стои пред гишето. Усмивва се на библиотекаря, докато го накара да я погледне, и разперва отрупаните си с бижута ръце. Усмивва се:

— Младежо? Дъщеря ми е забравила стара семейна снимка между страниците на една книга. — Размърдва пръсти и добавя: — Можете да следвате правилата, а можете да направите едно добро дело, изборът е ваш.

Библиотекарят се втренчва в пръстите ѝ, по лицето му танцуват цветни дъги и звездички, отразени от скъпоценните камъни. Той облизва устните си. Поклаща глава и казва, че не си заслужавало. Клиентът, който е взел книгата, щял да се оплаче, а него — да уволнят.

— Обещаваме, че няма да загубите работата си заради нас — уверява го Хелън.

Аз чакам Мона в колата и броя: 27, 28, 29... опитвам се по единствения начин, който знам, да не избия всички в библиотеката, при което ще мога сам да видя адреса в компютъра.

Хелън излиза с лист хартия в ръка. Обляга се на прозореца и казва:

— Има една добра и една лоша новина.

Мона и Ойстър лежат на задната седалка. Сега се изправят. Аз седя на предната седалка и броя.

Мона се досеща:

— Имат три копия, но всичките са взети.

Хелън сяда зад волана и заявява:

— Знам милион начина да се натрапиш на някого. Ойстър отмята косата от лицето си:

— Добра работа, мамче.

В първата къща беше лесно. Във втората също.

В колата, между визитите, Хелън рови из златните цилиндърчета и лъскавите кутийки, из червилата и гримовеите си в козметичния комплект, отворен в скута ѝ. Изважда едно розово червило и го поглежда с присвити очи:

— Това ще го хвърля. Оная жена имаше херпес.

Мона се навежда над рамото ѝ и отбелязва:

— Ти си била голяма майсторка.

Хелън отваря една по една кутийките със сенки за очи, помирисва кафявото, розовото или оранжевото им съдържание и пак ги затваря.

— Имам голям опит — обяснява.

Поглежда се в огледалото и отмята няколко кичура от розовата си коса. Поглежда часовника си, стиска брадичката си с палец и показалец и добавя:

— Не би трябвало да ви го казвам, но това е първата ми почтена работа.

Спрели сме пред ръждясал фургон на пожълтяла ливада, по която са разхвърляни пластмасови играчки. Хелън затваря куфарчето си. Обръща се към мен:

— Готов ли си за нов опит?

Когато влизаме във фургона при жената с престилка на жълти пиленца, Хелън казва:

— Не е нужно да плащате нищо или да поемате каквито и да било задължения.

И кара домакинята да седне на дивана.

Хелън сяда срещу жената, толкова близо, че коленете им почти се докосват.

— Приберете бузите си, скъпа.

С една ръка хваща кичур от косата на домакинята и го вдига. Косата на жената е руса с кафяви корени. С другата си ръка Хелън бързо разресва кичура, като задържа дългите, руси косми опънати, а по-късите, кестеняви, приглажда върху главата. Взима нов кичур, реше, приглажда и издърпва. Главата на жената постепенно се превръща в голяма топка от руса коса.

Аха, досещам се аз, *така* значи ставало.

Прическата е досущ като на Хелън, но руса.

Върху масичката пред дивана има ваза с рози и лилии, но повехнали и покафенели, със съвсем малко мътна вода на дъното. На масичката за сервиране в кухнята има други букети, мъртви стъбла в лигава, воняща вода. На пода в хола покрай стената са наредени още вази, от които стърчат изсъхнали рози или почернели карамфили, покрити със сивкава плесен. Във всеки букет има пъхната картичка с надпис: „С най-искрени съболезнования“

— Сега закрийте очите си с ръце — казва Хелън и пръска косата на жената със спрей.

Домакинята закрива лицето си и леко се навежда напред.

Хелън кимва рязко към другата стая във фургона и аз отивам.

Докато взема спирала за мигли с малка четчица, Хелън пита:

— Нали нямате нищо против съпруга ми да отиде до тоалетната? Сега погледнете към тавана, скъпа.

На пода в банята има дрехи, разделени според цвета си на няколко купчини. Бели. Тъмни. Оцапани с машинно масло дънки и ризи. Кърпи, чаршафи и сутиени. Покривка за маса на червени карета. Пускам водата в тоалетната за ефект.

Няма пелени или детски дрешки.

В хола жената с пиленцата още гледа към тавана, но се поклаща и задъхва. Гърдите ѝ под престилката се тресат. Хелън допира ъгълчето на сгъната кърпичка в разводнения грим около очите ѝ. Платът е пропит с черна течност:

— Някой ден ще го превъзмogneш, Ронда — говори Хелън. — Не ти се вярва, но ще се справиш.

Сгъва друга кърпичка и продължава:

— Трябва само да бъдеш силна. Мисли за нещо твърдо и остро. Ти си още млада, Ронда. Продължи учението си и превърни мъката си в пари.

Жената с пиленцата, Ронда, още плаче, поклаща главата си напред-назад и гледа втренчено към тавана.

До банята има две спални. Едната е с водно легло. В другата има детско креватче и вазичка с пластмасови маргаритки. Боядисан в бяло шкаф. Креватчето е празно. В единия му край има навит на руло дюшек. На близкото столче са натрупани книжки. „Приспивни стихчета и песнички от цял свят“ е най-отгоре.

Когато поставям книгата на шкафа, тя се отваря на страница 27.

Откъсвам листа, сгъвам го, прибирам го в джоба си и връщам книгата на мястото ѝ.

В хола козметиката е изсипана на пода.

Хелън е издърпала фалшивото дъно на куфарчето. Вътре има огърлици и гривни, големи брошки и обеци, всичките са с ослепителни червени и зелени, жълти и сини камъни. Скъпоценни. Хелън държи дълъг гердан с жълти и червени камъни, по-големи от розовите ѝ нокти.

— При шлифованите диаманти повърхностите по периферията на камъка не бива да изпускат светлина — обяснява тя. — При рубините (това е алуминиев оксид) чужди частички, наречени рутилови включения, могат да придадат на камъка розов оттенък, освен ако бижутерът не го загрее при висока температура.

Най-лесният начин да забравиш скръбта е, като занимаваш мозъка си с незначителни подробности.

Двете жени седят толкова близо, че коленете им почти се допират. Главите им почти се докосват.

Жената с пиленцата вече не плаче.

Някой е преместил вазата с мъртви цветя и върху масичката са разпръснати искрящи розови камъни и лъскави златни бижута, хладни бледи перли и шлифовани сини лазурити. Други купчинки блестят в оранжево и жълто. Трети — в сребристо и бяло.

Хелън обгръща с длан блестящо зелено яйце, толкова ярко, че двете жени изглеждат зелени под отразената светлина, и казва:

— Виждате ли тези равномерни воалообразни включения в изкуствения смарагд?

Жената присвива око зад лупата и кимва.

— Запомнете. Не искам да се опарите, както аз. — Хелън изважда от куфарчето голямо жълто бижу. — Тази брошка с жълт сапфир е била собственост на кинозвездата Наташа Ренфрю. — Изважда с две ръце искрящо розово сърце на дълга верижка, осеяна с по-дребни диаманти. — Това е седемстотинкаратова берилова огърлица, която е принадлежала на румънската кралица Мария.

Хелън Хувър Бойл вероятно би казала, че в тази купчина бижута живеят духовете на всички, които някога са ги притежавали. На всеки достатъчно богат и успял, за да иска да го покаже. Целият им талант, ум и красота са надживени от тези декоративни боклуци. Всички постижения и успехи, които накитите би трябвало да отразяват, вече са забравени.

С еднакви прически и грим, толкова близо една до друга, двете жени са като сестри. Могат да са майка и дъщеря. Преди и след. Минало и бъдеще.

Разговорът продължава, но аз излизам и се връщам в колата.

— Намери ли я? — пита Мона от задната седалка.

Да, отворявам аз. Макар че за жената вече няма значение.

Единственото, което можем да ѝ дадем, е бухнала фризура и вероятно херпес.

— Покажи ни песничката — настоява Ойстър. — Дай да видим за какво е цялото това пътуване.

Казвам му, че за нищо на света. Лапам сгънатия лист и започвам да го дъвча. Кракът ме боли, затова събувам обувката си. Продължавам да дъвча. Мона заспива. Аз дъвча. Ойстър поглежда няколкото бурена в канавката.

Гълтам страницата и заспивам.

По-късно, на път към следващия град, към следващата библиотека и може би към следващото гримиране, отново се събуждам. Хелън кара, изминали сме над четиристотин километра.

Стъмва се. Без да отмества поглед от шосето пред нас, тя казва:

— Записвам си всички разходи.

Мона се сепва, почесва се по главата. Хваща с два пръста една обърната мигла и я дръпва рязко. Избърсва пръстите си в дънките и пита:

— Къде ще вечеряме?

Казвам ѝ да закопчае колана си.

Хелън включва фаровете. Разперва пръстите на едната си ръка, без да я вдига от волана, поглежда пръстените си и казва:

— След като намерим „Книгата на сенките“, когато станем най-могъщите хора в целия свят, след като станем безсмъртни и притежаваме всичко на земята и всички ни заобичат, все още ще си ми дължен с двеста долара за козметика.

Изглежда странно. Нещо с косата ѝ не е наред. Заради обещаните е — тежките розови и червени камъни, розови сапфири и червени рубини. Няма ги.

ГЛАВА 21

Не е само тази нощ. Просто всички нощи са такива. И в Тексас и в Аризона, Невада, Калифорния, Орегон, Вашингтон, Айдахо и Монтана. Всяка нощ, прекарана на път, е еднаква. Независимо от мястото.

На тъмно всички места изглеждат еднакви.

— Синът ми Патрик не е мъртъв — заявява Хелън Хувър Бойл.

Според съвременната медицина по-мъртъв не може да бъде, мисля си аз, но не казвам нищо.

Хелън кара, а Мона и Ойстър спят на задната седалка. Спят или слухтят. Аз седя отпред. Облегнал съм се на вратата, за да съм колкото се може по-далеч от Хелън. Опрял съм глава на ръката си и слушам, без да я поглеждам.

Хелън говори, без да ме поглежда. И двамата гледаме право напред, към осветения от фаровете асфалт.

— Патрик е в медицинския център „Нов живот“ и аз съм убедена, че някой ден ще се възстанови напълно — заявява тя.

Бележникът ѝ с червена кожена подвързия е на седалката между нас.

Докато пътуваме през Северна Дакота или Минесота, аз я питам как е научила за утешителното заклинание.

С розовия си нокът тя натиска едно копче на таблото и превключва колата на автоматично управление. С друго копче включва дългите светлини.

— Бях дистрибутор на козметичната фирма „Перфектен тен“ — разказва тя. — Фургонът, в който живеехме със съпруга ми, беше пълна мизерия.

Според смъртния акт той се е казвал Джон Бойл.

— Знаеш как е с първото дете — продължава тя. — Хората ти подаряват толкова много играчки и книжки. Нямам представа кой е донесъл книгата. Беше една от многото.

Според документацията това трябва да е било преди двайсет години.

— Не е нужно да ти разправам всичко, но Джон винаги е смятал, че вината е моя.

Според полицейските архиви през седмицата след смъртта на шестгодишния Патрик Реймънд Бойл срещу обитателите на парцел 175 на паркинга за мобилни жилища „Буена нощ“, се получили шест оплаквания за смущаване на спокойствието.

Докато прекосяваме Уисконсин или Небраска, Хелън разказва:

— Рекламирах „Перфектен тен“ по къщите. Не се върнах веднага на работа. Трябва да е било, Боже мили, година и половина, след като Патрик... след като намерихме Патрик.

Обикаляла фургоните на паркинга, където живеели, и срещнала млада жена досущ като онази с престилката на пиленца. Домът ѝ бил пълен със същите мъртви букети, донесени след погребението. Със същото празно креватче.

— Можех да натрупам много пари от гримове — обяснява с усмивка Хелън, — особено към края на месеца, когато всеки е на червено.

Преди двайсет години онази жена била на възрастта на Хелън и докато разговаряли, тя ѝ показала детската стая и снимките на бебето. Казвала се Синтия Мур. Окото ѝ било насинено.

— Видях, че има същата книжка. „Приспивни стихчета и песнички от цял свят“.

Книжката била отворена на същата страница като в нощта, когато умряло детето им. Книжката, завивките, искали всичко да остане така, както в нощта на смъртта му.

— Разбира се, беше отворена на същата страница.

Джон Бойл се напивал всяка вечер. Казвал, че не иска друго дете, защото ѝ нямал доверие. Ако не знаела с какво е причинила смъртта на първото, рискът бил прекалено голям.

Опирам длан в затоплената кожена седалка и имам чувството, че докосвам друг човек.

Докато пътуваме през Колорадо, Канзас или Мисури, Хелън разказва:

— Един ден онова семейство на паркинга за фургони направи разпродажба. На всички бебешки неща. Бяха ги изсипали на ливадата

и продаваха всичко за по дваайсет и пет цента. Книжката също беше там и аз я купих. Попитах мъжа в двора защо Синди продава всичко и той просто вдигна рамене.

Според архива на съдебния лекар три месеца след безпричинната смърт на бебето ѝ Синтия Мур изпила бутилка препарат за отпушване на канали и починала от кръвоизлив в хранопровода и задушаване.

— Джон се боеше от зараза, затова беше изгорил всички вещи на Патрик — обяснява Хелън. — Купих книжката за десет цента. Спомням си, че беше прекрасен ден.

В полицейския архив са документирани още три оплаквания за смущаване на спокойствието срещу обитателите на парцел 175 на паркинга за мобилни жилища „Буена нощ“. Седмица след самоубийството на Синтия Мур Джон Бойл бил намерен мъртъв без видима причина. Според съдебния лекар повишеното съдържание на алкохол в кръвта му може да е довело до задушаване в съня му. Може да е бил толкова пиян, че да е заспал в положение, затрудняващо дишането му. Във всеки случай, по тялото му нямало следи от насилие. В смъртния акт не се посочва причина за смъртта.

Докато пътуваме през Илинойс, Индиана или Охайо, Хелън разказва:

— Не убих Джон умишлено. Беше просто експеримент.

Както с Дънкан.

— Просто проверявах теорията си. Джон не спираше да повтаря, че духът на Патрик е с нас. Аз пък му повтарях, че Патрик е още жив в болницата.

Според нея, дваайсет години по-късно бебето Патрик все още е в болницата.

Колкото и безумно да звучи, аз замълчавам. Не мога да си представя как може да изглежда едно бебе след дваайсет години в кома, при изкуствено поддържане на живота.

Представям си Ойстър с хранителна тръба и катетър.

Можеш да сториш на любимите си хора по-лоши неща, от това, да ги убиеш.

Мона се протяга на задната седалка.

— В Древна Гърция хората са писали най-могъщите магии с пирони от потънали кораби — обяснява тя. — Загиналите в морето остават завинаги в дълбините. Древните елини са знаели, че духовете

на онези, които не са били погребани, са най-неспокойни и разрушителни.

— Млък — срязва я Хелън.

Докато прекосяваме Западна Вирджиния, Пенсилвания или Ню Йорк, тя заявява:

— Мразя хора, които твърдят, че виждат призраци. Призраци не съществуват. Когато умреш, връщане няма. Няма задгробен живот. Онези, които твърдят, че са виждали духове, просто се правят на интересни. Който вярва в прераждането, просто отлага живота си за после.

Усмивва се:

— За щастие аз открих начин да наказвам тези глупаци и да правя от това много пари.

Мобилният ѝ звъни.

— Ако не ми вярвате за Патрик, мога да ви покажа сметката от болницата.

Телефонът ѝ отново звъни.

Докато водим този разговор, прекосяваме Върмонт. После Луизиана, Арканзас и Мисисипи. Всичко това става в някой от тези източни щати. В някои нощи пресичаме по два-три.

Хелън вдига телефона:

— Говори Хелън. — Поглежда ме и завърта очи. — В стената на спалнята ви има невидимо бебе? И плаче по цяла нощ? Сериозно?

До този момент някои подробности не са ми известни. Научих ги, след като се прибрахме вкъщи и направих някои проучвания.

Хелън притиска мобилния до гърдите си и се обръща към мен:

— Всичко, което ти разказвам, трябва да си остане между нас. Докато не намерим „Книгата на сенките“, не можем да променим случилото се. С някоя магия от книгата ще помогна на Патрик да се възстанови напълно.

ГЛАВА 22

Пътуваме през Средния запад. Радиото е включено. Мъжки глас обяснява как доктор Сара Лоуънстейн била извор на надежда и морал в съвременния свят. Доктор Сара била благороден, праволинеен моралист, който насърчавал почтеното, порядъчно поведение. Била бастион на морала и факла, която със светлината си разкривала злото във всичките му форми. Доктор Сара винаги щяла да живее в сърцата и душите ни, защото духът ѝ бил толкова силен и не...

Мъжкият глас секва.

Мона удря по облегалката ми, рита зад бъбреците ми и крещи:

— Стига. Спри да нараняваш невинни хора заради личните си проблеми.

Казвам ѝ да престане да ме обвинява. Може би човекът просто е получил слънчев удар.

Тя говоро-холици. Тя слухо-фоби.

Утешителното заклинание премина толкова бързо през главата ми, че дори не усетих. Бях задрямал. Положението излиза от контрол. Вече мога да убивам, докато спя.

След няколкоминутна пауза, която радиожурналистите наричат мъртъв ефир, зазвучава друг мъжки глас, който разправя, че доктор Сара Лоуънстейн била морален стълб, по който се равнявали милиони радиослушатели. Била огнен меч на Господ, изпратен, за да прогони престъпниците от храма на...

Този глас също секва.

Мона отново рита облегалката ми:

— Не си играй. Тия радиопроповедници са живи хора!

Казвам, че нищо не съм направил.

Хелън и Ойстър се подхилкват.

Мона скръства ръце на гърдите си и се обляга назад.

— Нямах никакво уважение — измърморва. — Никакво. Играеш си със сили на милиони години.

Изблъсква Ойстър с двете си ръце и той се удря във вратата.

— Ти също — беснее тя. — Радиоводещите имат същите права като кравите и прасетата.

От радиото звучи весела музика. Мобилният на Хелън звъни. Тя го отваря и пъха под бухналата си коса. Кимва към радиото и размърдва устни: „Изключи го“.

По телефона казва:

— Да. Аха, да, знам го. Кажете къде е в момента, колкото можете по-точно.

Изключвам радиото.

Хелън се заслушва и продължава:

— Не. Искам седемдесет и пет каратов шлифован светлосин диамант. Обадете се на господин Дрешер в Женева, той знае какъв точно.

Мона взима раничката си от земята и изважда комплект цветни флумастери и дебел бележник, подвързан със зелено кадифе. Отваря го и започва да рисува нещо в синьо. Слага капачката на синия флумастер и взима жълтия.

— Охраната не ме бърка. Ще стане до час.

Хелън затваря телефона и го оставя на седалката между нас. Взима бележника си и записва име и днешна дата.

Телефонът в скута на Мона е нейната огледална книга. Според нея всяка истинска вещица си води такава. Това е нещо като дневник или тетрадка с рецепти, където записваш всичко, което си научил за магията и тайнствените ритуали.

— Например — обяснява тя, четейки от огледалната си книга, — Демокрит твърди, че изгарянето на глава от хамелеон на огън от дъбови цепеници може да причини гръмотевична буря.

Навежда се напред и добавя на ухото ми:

— Нали знаеш Демокрит, подходящо име за създател на демокрацията.

Започвам да броя: 1, 2, 3...

Според Мона, за да накараш някого да замълчи, трябвало да вземеш риба и да зашиеш устата ѝ.

За лекуване на заушка се използвала сперма от нерез, събрана, докато капе от свинска вагина.

Според еврейския сборник с магии „Сефер харазим“, трябвало да убиеш новородено черно кученце, преди да види дневната светлина.

След това написваш магията си на дъсчица и я забиваш в главата на кутрето. Ако запечаташ устата му с восък и заровиш главата зад нечий дом, този човек никога няма да заспи.

— Според Теофраст — продължава да чете Мона — божурите могат да се изкореняват само нощем, защото ако те види кълвач, ще ослепееш. Ако кълвачът те види да прерязваш корените на цветето, ще се изсипеш.

— Де да имаше една риба... — измърморва Хелън.

Според Мона човек не бива да убива други хора, защото така губи човешкото в себе си. За да оправдаеш убийството, трябва да направиш жертвата свой враг. За да оправдаеш каквото и да било убийство, трябва убитият да ти е враг.

След достатъчно дълго време всички на света ще са ти врагове.

С всяко престъпление, продължава Мона, ставаш все по-чужд на всичко човешко. Все повече и повече; представи си, че целият свят е срещу теб.

— Отначало доктор Сара Лоуънстейн не е нападала и унижавала всички, които се обадят в предаването ѝ — обяснява тя. — Започнала е с малко време, малко слушатели и е създавала впечатление, че помага на хората.

Но се е променила. Може би заради многото години слушане на едни и същи обаждания за нежелани бременности, разводи и семейни скандали; или защото слушателите ѝ са се увеличили и предаването ѝ е получило по-добро време; може би заради забогатяването; или защото властта развращава. Но тя не винаги е била такава кучка.

Единственият изход според Мона е двамата с Хелън да се откажем и да оставим светът да ни убие за престъпленията ни. Или да се самоубием.

Питам я дали това е поредната вещерска глупост.

— Не — отвърща тя, докато рисува в бележника си, — това е Карл Маркс. След като извършиш убийство, това е единственият начин отново да се приобщиш към човечеството. Единственият начин да се помириш със света. Да не бъдеш съвсем сам.

— Дайте ми риба — мърмори Хелън, — дайте ми игла и конец.

Не съм сам.

Хелън е с мен.

Може би затова много серийни убийци работят по двойки. Хубаво е, когато не се чувстваш съвсем сам в свят, пълен с врагове и жертви. Нищо чудно, че Валтрауд Вагнер, австрийският Ангел на смъртта, е убедила колежките си да убиват с нея.

Изглежда толкова естествено.

Аз и ти срещу целия свят...

Гари Люингдън имал брат си, Тадеус. Кенет Бианки работел с Анджели Буоно. Лари Битакър действал с Рой Норис. Дъг Кларк — с Каръл Бънди. Дейвид Гор — с Фред Уотърфийлд. Гуен Греъм — с Кейти Ууд. Дъг Грецлър — с Бил Стийлман. Джо Калингър — със сина си Майк. Пат Кърни — с Дейв Хил. Анди Кокоралис — с брат си, Том. Лио Лейк — с Чарлз Нг. Хенри Лукас — с Отис Тул. Албърт Анселми — с Джон Скализи. Алън Майкъл — с Клемън Джонсън. Клайд Бароу — с Бони Паркър. Дъг Бемор — с Кийт Косби. Йън Брейди — с Майра Хиндли. Том Браун — е Лио Мейн. Бен Брукс — с Фред Трийш. Джон Браун — със Сам Кудзи. Бил Бърк — с Бил Хеър. Ърскин Бъроус — с Лари Таклин. Джоуз Бъкс — с Мариано Макю. Брус Чайлдс — с Хенри Макени. Олтън Колман — с Деби Браун. Ан Френч — със сина си Бил. Франк Гасънбърг — с брат си Питър. Делфина Гонзалес — със сестра си Мария. Доктор Тийт Хърм — с доктор Том Олгън. Амелия Сакс — с Ани Уолтърс.

Тринайсет процента от всички известни серийни убийци работели по двойки.

В очакване на смъртната си присъда Ранди Крафт (Презрителния убиец) играел бридж с Дъг Кларк (Касапина от „Сънсет“), Лари Битакър (Клещите) и Бил Бонин (Магистралния убиец). По полицейски разчети четиримата са взели общо 126 жертви.

Хелън Хувър Бойл има мен.

„Не можеш да спра да убивам — споделил Бонин пред един репортер. — Всеки път ставаше по-лесно...“

Съгласен съм. Превръща се в лош навик.

По радиото плямпат как доктор Сара Лоуънстейн била ангел с невиджана сила и влияние, победоносна ръка на Господ, живата съвест на всички около нея в свят на греховност и зли помисли, свят на скри...

Колкото и хора да умират, нещата остават непроменени.

— Хайде, докажи се — подканва ме Ойстър и кимва към радиото. — Убий и този нещастник.

Отброявам: 37, 38, 39...

Откакто сме тръгнали, сме обезоръжили седем екземпляра от книгата. Тиражът е 500. Това означава 306 унищожени, остават ни още 194.

Във вестника пише, че човекът с черния шлифер, оня, който ме изблъска на улицата, дарявал кръв всеки месец. Работил три години като доброволец в Корпуса на мира зад граница, където копал кладенци за прокажени. Дарил част от черния си дроб за едно ботсванско момиче, което се било отровило с гъби. Участвал в набиране на средства за лечение на някаква осакатяваща болест, вече не помня каква.

При все това той заслужаваше да умре. *Нарече ме „задник“.*

Блъсна ме!

Във вестника има снимка, на която майката и бащата на съседа ми отгоре плачат над ковчегата му.

При все това *уредбата му свиреше прекалено силно.*

Във вестника пише, че тази сутрин манекенката Дени ди Тестро била открита мъртва в мезонета си.

Надявам се да не са изпратили Неш да прибере трупа ѝ.

Ойстър посочва радиото и натяква:

— Убий го, татенце, или си пълен дрисльо.

Наистина, светът е пълен със задници.

Хелън взима мобилния си и се свързва с няколко библиотеки в Оклахома и Флорида. Открива друг екземпляр от книжката в Орландо.

Мона ни чете как древните гърци правели магически плочки, наречени *дефиксиони*.

Елините правели „колоси“, кукли от бронз, восък или глина, пробождали ги с игли, обезобразявали ги и ги осакатявали. Слагали кичур коса от жертвата в куклата или запечатвали в тялото ѝ магия, написана на папирус.

В Лувъра се пазела египетска статуетка от втори век преди новата ера. Представлявала гола жена с вързани зад гърба ръце и гвоздеи, забити в очите, ушите, гърдите, ръцете, краката, вагината и ануса ѝ. Докато драска в бележника си с оранжевия флумастер, Мона отбелязва:

— Онзи, който я е направил, сигурно много щеше да ви уважава.

Магическите плочки се изработвали от олово или мед, а понякога и от глина. Заклинанието се написвало с гвоздей от потънал кораб, след това плочката се завивала и пробождала с пирона. Първият ред се изписвал отляво надясно, вторият — отдясно наляво, третият — пак отляво надясно и така нататък. Ако имало на разположение, в плочката се завивал косъм или парче от дрехите на жертвата. После магията се хвърляла в езеро, кладенец или в морето, та да потъне в подземния свят и демоните да я прочетат.

Хелън още говори по телефона. Притиска го до гърдите си за момент и казва:

— Това ми прилича на поръчка по интернет.

Броя: 346, 347, 348...

В древногръцката и древноримската литература, обяснява Мона, се говори за нощни и дневни магьосници. Дневните са добри и помагат на хората. Нощните действат потайно и искат да унищожат човечеството.

— Вие двамата определено сте от нощните — твърди тя.

Хората, които са създали демокрацията и архитектурата, не можели да живеят без заклинания. Търговците правели магии на конкурентите си. Съседите се проклинали един друг. Близо до първоначалното място на Олимпийските игри били намерени кладенци, пълни с магии от едни спортисти за други.

— Не си измислям — уверява ни Мона.

На древногръцки магиите за влюбване се наричали „агоги“.

Заклинанията за разтуряне на любовни връзки били „диакопи“.

Хелън възкликва по телефона:

— По стената в кухнята тече кръв?! Е, разбира се, че не сте длъжни да търпите всичко това.

Ойстър говори по своя мобилен:

— Бихте ли ми дали номера на рекламния отдел на „Маями Телеграф-Обзървър“?

От радиото зазвучават фанфари. Мъжки глас обявява на фона на тракане на телетип:

— Предполагаемият водач на най-големия наркокартел в Южна Америка беше намерен мъртъв в дома си в Маями. Според полицейски изчисления трийсет и девет годишният Густав Бренан е печелил по

близо три милиарда долара годишно от търговията с кокаин. Причината за смъртта още не е установена, но след аутопсията...

Хелън кимва към радиото:

— Чувате ли? Това е смешно. Слушайте.

Увеличава радиото.

— ... Бренан — продължава говорителят, — чийто дом бе истинска крепост с тежковъоръжена охрана, е бил под постоянно полицейско наблюдение...

Хелън се обръща към мен:

— Още ли има някой, който използва телетип?

Разговорът ѝ отпреди малко — за светлосиния диамант — името, което записа в бележника си е „Густав Бренан“.

ГЛАВА 23

Преди векове мореплавателите оставяли по двойка прасета на всеки необитаем остров. Или козел и коза. Така при следващи посещения можели да си набавят месо. Островите били девствени. Там живеели уникални птичи видове и нямало хищници. Птици, които не се срещали никъде другаде по земята. Понеже нямало тревопасни, местните растения не притежавали бодли или отрови. Без едри животни тези острови били райски кътчета.

След откриването им от човека там оставали само стада от кози или свине.

Така разправя Ойстър.

Моряците наричали това „сеитба на месо“.

— Не ви ли напомня за нещо? — пита Ойстър. — Може би за Адам и Ева?

Поглежда през прозореца и продължава:

— Нищо чудно ако някой ден Господ се появи със сос за барбекю.

Минаваме покрай някое от Големите езера, простиращо се до самия хоризонт. Вътре обаче живеят само ивичести миди и европейски змиорки, твърди Ойстър. Наоколо вони на гниеща риба.

Мона притиска до лицето си възглавничка с ечемик и лавандула. Червено-кафявите татуировки обгръщат пръстите ѝ. Преплетени червени змии и лиани.

Мобилният на Ойстър звъни, той издърпва антената и се обажда:

— Адвокатска кантора „Диймър, Дейвис и Доуп“.

Бърка в носа си, после изважда пръста си и го оглежда.

— Колко време след храненето се появи диарията? — пита по телефона.

Вижда, че го гледам, и размахва пръста си към мен. Хелън също говори по телефона:

— Предишните собственици бяха доволни от дома си. Къщата е хубава.

В местния вестник — „Ери Реджистър-Сентинел“ има обява:

Клиенти на голф клуб „Кънтри хаус“ — Внимание!

Текстът отдолу гласи:

„Получавали ли сте труднолечима стафилококова инфекция от басейна или съблекалните? Ако да, обадете се на следния номер, за да участвате в съдебното преследване срещу виновниците.“

Номерът естествено е на мобилния на Ойстър.

През седемдесетте години на деветнайсети век някой си Спенсър Бейърд решава да се прави на Господ. Убеден бил, че най-евтиният източник на белтъчини за американците е европейският шаран. За двайсет години завъжда шаранчета във всяко кътче на страната. Убеждава стотина собственици на железници да превозват и хвърлят шараните му във всеки водоем, покрай който минават влаковете им. Дори създал специални цистерни, возещи по девет тона вода с шаранчета по всички краища на Северна Америка. Това разказва Ойстър.

Телефонът на Хелън звъни и тя вдига. Бележникът ѝ е отворен до нея.

— И къде точно е Негово кралско величество? — пита и записва някакво име и дата в бележника. — Помолете господин Дрешер да ми изпрати лимоненожълтите смарагдови обеци.

В друг вестник, „Кливланд Хералд-Монитор“, има следната обява:

Клиенти на веригата за дрехи „Апарел дизайн“ —
Внимание!

„Ако сте се заразили с херпес по гениталиите при пробване на дрехи, молим, обадете се на следния телефон,

за да участвате в съдебно преследване срещу виновниците.“

И отново същият номер, номерът на Ойстър.

През 1890 година, разказва Ойстър, друг умник решил да си играе на Господ. Юджийн Шифелин пуснал шейсет европейски скореца в нюйоркския Сентрал парк. Петдесет години по-късно птиците се били разпространили до Сан Франциско. Днес в Америка има повече от двеста милиона скорци. И всичко това, защото Шифелин искал в Новия свят да има от всички птици, споменати от Шекспир.

По мобилния си Ойстър казва:

— Не, господине, името ви ще се пази в най-строга тайна.

Хелън затваря телефона си, запушва носа и устата си с ръка и мърмори:

— Откъде е тази воня?

Ойстър притиска мобилния до ризата си и отвърща:

— От измрели херинги.

След преустройството на Уеландския канал през 1921 година, за увеличаване на корабопотока покрай Ниагарския водопад, морската минога завладяла всички Големи американски езера. Този паразит смуче кръвта на по-големите риби, на пъстървата и съомгата, и те умират. Когато хищниците изчезнат, дребните риби се размножават без контрол. Изяждат всичкия планктон, с който се хранят, и измират от глад с милиони.

— Глупави алчни херинги — изсумтява Ойстър. — Не ви ли напомня за друг вид животни?

Продължава с обясненията:

— За да оцелее, видът трябва да се научи сам да контролира числеността си, иначе нещо друго, като болести, глад и война, ще се погрижи за това.

Гласът на Мона звучи приглушено изпод възглавницата:

— Какво им разправяш? Няма да те разберат.

Хелън отваря чантичката си. Изважда лъскава тръбичка. Усилва климатичната инсталация, пръска малко парфюм върху кърпичката си и я притиска до носа си. Пръска и в отворите на климатичната инсталация и пита:

— За утешителната песничка ли става дума?

— Искате да използвате утешителното заклинание за контролиране на числеността? — досещам се аз.

Ойстър се засмива:

— В известен смисъл.

Мона сваля възглавничката и обяснява:

— Става дума за сборника с магии.

— Ако намерим книгата, трябва всички да се възползваме — отбелязва Ойстър, докато набира друг телефонен номер.

Казвам, че трябва да я унищожим.

— След като я прочетем — уточнява Хелън.

По мобилния Ойстър казва:

— Да, ще изчакам. — Обръща се към нас: — Типично. В тази кола сме представителна социална извадка на западното общество.

Според Ойстър „татенцата“ държат цялата власт и не искат нищо да се променя.

Има предвид мен.

Започвам да броя: 1, 2, 3...

Според Ойстър „мамчетата“ имат малко власт, но копнеят за повече.

Има предвид Хелън.

Отброявам: 4, 5, 6...

А младите, завършва той, нямат почти никаква власт, затова отчаяно се стремят към някаква.

Сиреч двамата с Мона.

Отброявам: 7, 8... а Ойстър не млъква.

Тоя тихо-фоб. Тоя плямпо-холик.

Ойстър се подсмива:

— Всяко поколение иска да е последно. — По телефона казва: — Да, искам да пусна обява. Да, ще изчакам.

Мона отново притиска възглавничката върху лицето си. Червените лиани и змии обвиват пръстите ѝ. Овсигата, изброява Ойстър. Синапът. Кудзу. Шарани. Скорци. Сеитба на месо.

Загледан през прозореца, Ойстър размишлява:

— Чудя се даже дали Адам и Ева не са просто неподдаващи се на дресура кученца, които Господ е изхвърлил.

Спуска стъклото и вонята изпълва купето, смрад на мъртва риба. Ойстър повишава глас, за да надвика вятъра:

— Може би хората са алигаторчета^[1], които Господ е хвърлил в клозета, защото вече не са му забавни като домашни любимци.

---

[1] През двайсети век алигаторите стават много популярни като домашни любимци. Много собственици обаче се отърват от тях, като ги изхвърлят в тоалетните си. Така в някои големи градове, дори в Ню Йорк, в канализацията се заселват крокодили. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Пред следващата библиотека предпочитам да чакам в колата. Хелън и Мона влизат за книгата. Когато ни оставят, прелиствам бележника на Хелън. Почти за всеки ден е записано по някое име, някои са ми познати. Диктатор на някаква бананова република или голяма клечка от организираната престъпност. Всяко име е задраскано с една-единствена червена черта. Преписвам последните десетина на листче. Между имената са записани срещите на Хелън, буквите са изящни като скъпоценни камъни.

Ойстър ме наблюдава с ръце зад тила. Босите му крака са кръстосани, опрени в облегалката ми и висят до главата ми. На единия му палец има сребърен пръстен. На стъпалата му има мазоли, напукани и мръсни.

— На мамчето много ще ѝ хареса как се ровиш в кирливите ѝ ризи — отбелязва той.

Разлиствам бележника назад и успявам да прегледам убийствата, извършени през последните три години. Хелън и Мона излизат на паркинга.

Мобилният на Ойстър звъни.

— Адвокатска кантора „Донър, Дилър и Дюнс“...

Все още голяма част от бележника остава непрочетен. Страници, изписвани с години. Към края остават много празни страници, които тепърва ще се запълват.

Когато се качва в колата, Хелън говори по телефона:

— Не, искам шлифования аквамарин на император Зог.

Мона се качва отзад и пита:

— Отегчавахте ли се? Още една утешителна песен отиде в тоалетната.

Ойстър дърпа краката си върху задната седалка и пита по телефона:

— Обривът кърви ли?

Хелън щраква с пръсти, за да ѝ дам бележника. Продължава да говори по телефона:

— Да, двестакаратовия аквамарин. Свържете се с Дрешер в Женева.

Отваря бележника и записва име и днешна дата.

— Мислех си... дали в сборника с магии има заклинание за летене? — споделя Мона. — Много ще ми хареса. Или магия, която те прави невидим? — Изважда огледалната си книга и започва да я оцветява. — Искане ми се да мога да говоря с животните. А, и да владея телекинеза, да местя разни неща с волята си...

Хелън запалва колата и я поглежда в огледалото:

— Зашивам устата на рибата.

Прибира мобилния и химикалката в чантичката си. Сивият камък, който ѝ дадоха на вещерското сборище у Мона, все още е вътре. Събирането, на което Ойстър беше гол. Когато сбръчканият му розов кожен сталактит със сребърна халка на върха бе изложен на показ.

Спомням си Мона през онази нощ, Черница, стегнатото ѝ задниче, бледокремавите бузи, и започвам да броя: 1, 2, 3...

В следващото градче и поредната библиотека казвам на Хелън и Мона да чакат в колата, докато двамата с Ойстър търсим книжката със стихчета.

Библиотеката е в малко градче и приближава пладне. На рецепцията седи отегчен библиотекар. Най-новите броеве на вестниците са монтирани на големи картонени рамки. Сензацията за днес е Густав Бренан. Във вчерашния брой е някакъв откачен религиозен водач от Близкия изток. Преди два дни — някакъв убиец, чакащ изпълнението на смъртната си присъда в затвора.

Всеки от дневника на Хелън е умрял на датата, записана от нея.

Има и по-обезпокоителни статии. Днес за Дени ди Тестро. Преди три дни за Саманта Евиан. Преди една седмица — Дот Лейн. Всичките са млади, манекенки, починали без видима причина. Преди това беше Мими Гонзалес, открита от приятеля си мъртва, без видими белези, без нищо. Едва днес се получават резултатите от аутопсията, свидетелстващи за полово сношение след смъртта.

Неш.

Хелън влиза и обявява:

— Гладна съм. Ще се бавите ли още много?

Списъкът от тефтера ѝ е на масата. Пред мен е разгърнат вестник със снимката на Густав Бренан. До него — друга статия за погребението на осъдения на смърт педофил, чието име също съм видял в бележника на Хелън.

Тя вижда всичко това и отбелязва:

— Е, вече знаеш.

Сяда на ръба на масата и полата ѝ се опъва под бедрата.

— Искаше да знаеш как да контролираш силата си. Ето как го правя аз.

Номерът е да станеш професионалист, твърди тя. Когато правиш нещо за пари, желанието ти да го вършиш безплатно се изчерпва.

— Не мисля, че на проститутките много им се прави секс извън публичния дом. Защо според теб строителите винаги живеят в недовършени къщи? Защо лекарите винаги са толкова болнави?

Тя махва към вратата и паркинга навън:

— Единствената причина да не съм умъртвила Мона вече стотина пъти е това, че всеки ден убивам друг. И за това получавам добри пари.

Питам я какво мисли за идеята на Мона. Защо не можеш да контролираш силата, като обичаш хората толкова силно, че не искаш да ги убиваш?

— Тук не става дума за любов и омраза.

Всичко е за власт. Хората не сядат да четат на детето си, за да го убият. Просто искат да го приспят. Искат да властват. Независимо колко обича някого, човек винаги иска да наложи своето.

Мазохистът предизвиква садиста да го наранява. Дори най-пасивният човек всъщност е агресор. Самият факт, че дишаш, носи нещастие и смърт на други живи същества: растения, животни и хора.

— Кланици, големи ферми, цехове за робски труд. Колкото и да не ни харесва, това правят парите.

Казвам ѝ, че твърде много се вживява в приказките на Ойстър.

— Разковничето е да убиваш умишлено — казва тя и вдига вестника със снимката на Бренан. — Когато умишлено убиваш непознати, няма опасност да убиеш неволно някой любим човек.

Градивно унищожение.

— Аз работя на свободна практика — заявява тя.

Извършва поръчкови убийства от целия свят срещу скъпоценни камъни.

— За правителствата това е ежедневие.

Да, но правителствата го правят след дългогодишно планиране и внимателно проучване, изтъквам аз. Престъпниците се екзекутират едва след задълбочена преценка. Или за назидание. Или за отмъщение. Добре де, системата не е съвършена. Решенията поне не се вземат еднолично.

Хелън закрива за миг очите си с ръка.

— Кой мислиш, че ме наема за тези поръчки?

Държавният департамент на САЩ?

— Понякога — потвърждава тя. — По-често други страни, от целия свят, но аз нищо не правя даром.

Защо скъпоценни камъни, чудя се аз.

— *Мразя* да се пазаря за курсовете на валутите. Освен това за всяко ястие, което изяждаш, умира едно животно.

Все едно слушам Ойстър. Усещам, че основната ми задача ще е да го държа настрана от Хелън.

Това е различно, изтъквам аз. Човекът е по-висш от животните. Животните са създадени, за да хранят и служат на човека. Хората са безценни, разумни, уникални и Господ ни е дал животните. Те са наша собственост.

— Очаквах да го кажеш — отбелязва Хелън. — Ти винаги си на страната на по-силния. Добре, хайде да намерим книгата, да я оправим и после да си убием някой тлъст фазан за обяд.

На излизане питам библиотекаря за техния екземпляр от книжката. Оказва се, че е взет. Библиотекарят има прошарена руса коса, замазана с гел около лицето. Нещо като сребристожълта каска. Той седи зад компютъра си и мирише на цигари. Носи пуловер с висока яка и табелка с надпис „Саймън“.

Обяснявам му, че животът на много хора зависи от намирането на тази книга.

Толкова по-зле, отвърща той.

Не, всъщност *неговият* живот зависи от нея.

Библиотекарят натиска едно копче на клавиатурата си и казва, че ще извика полицията.

— Чакайте — призовава го Хелън и разперва ръце над масата; по пръстите ѝ проблясват смарагди, тюркоази, сапфири и черни диаманти.
— Саймън, избирай.

Библиотекарят се озъбва. Примигва бавно и казва:

— Запази си евтините стъкълца, маце.

Усмивката на Хелън застива на устните ѝ.

Библиотекарят подбелва очи и мускулите на лицето и ръцете му се отпускат. Брадичката му се удря в гърдите, той пада върху клавиатурата и се свлича на земята.

Градивно унищожение.

Хелън обръща монитора с безценната си ръка и измърморва:

— Мамка му.

Дори мъртъв на пода, той изглежда само заспал. Огромната му, втвърдена с гел коса е омекотила удара.

Хелън гледа монитора и отбелязва:

— Изключил го е. Трябва ни парола, за да влезем. Няма проблем. Големият брат изпива мозъците ни еднакво. Предполагам, че като всички останали библиотекарят се е мислил за много умен. Предлагам ѝ да пробва с „парола“.

ГЛАВА 25

Мона събува чорапа ми. Влакната от вътрешната страна отлепват коричките ми. Люспи от засъхнала кръв се поръсват по пода. Кракът е толкова подут, че всичките му бръчки са изчезнали и кожата му е абсолютно гладка. Прилича на балон на жълти и червени петна. Мона постила под него сгъната кърпа и го полива със спирт за разтривки.

Болката е толкова силна, че не мога да разбера дали спиртът е врял, или леденостуден. Седя на мотелското легло с навит крачол, а Мона е коленичила в краката ми. Стискам чаршафите с две ръце и изскърцвам със зъби. Извивам се назад и за няколко секунди всяко мускулче на тялото ми е напрегнато. Чаршафите са студени и напоени с потта ми.

Мехурите, пълни с мек, жълт секрет, покриват почти цялото ми стъпало. Под мъртвата кожа във всеки мехур се вижда някакъв тъмен и твърд предмет.

— На какво си стъпил? — пита Мона.

Загрява пинсетите на пластмасовата запалка на Ойстър.

Питам я каква е далаверата с обявите на Ойстър. Той наистина ли работи в адвокатска кантора? Гъбичките и хранителните отравяния наистина ли се получават?

Спиртът капе от крака ми, розов от разтворена кръв. Мона оставя пинсетите върху влажната кърпа и нагрява една игла. Хваща косата си и я стяга на тила с ластик.

— Ойстър го нарича „антиреклама“ — обяснява тя. — Понякога големите фирми му плащат, за да свалят обявата. Цената зависи от това, доколко написаното в обявата отговаря на истината.

Кракът ми вече не влиза в обувката. По-рано днес, в колата, помолих Мона да го погледне. Хелън и Ойстър са на пазар за нови гримове. Ще се отбият да унищожат три екземпляра от книжката в голямата антикварна книжарница наблизо. „Хамбарът за книги“.

Казвам, че това, което прави Ойстър, е изнудване. Клеветничество.

Наближава полунощ. Къде са Хелън и Ойстър, не знам и не искам да знам.

— Той не твърди, че е адвокат — отбелязва Мона. — Не твърди, че е повдигнал дело. Просто пуска обява. Другите хора довършват останалото. Ойстър казва, че просто посява зрънцето на съмнението. Според него това е съвсем почтено, защото обявата обещава нещо, което те прави щастлив.

Както е коленичила пред мен, виждам трите звезди, татуирани над ключицата ѝ. Виждам в деколтето ѝ, многобройните верижки и гerdани, а под тях няма сутиен и аз започвам да броя: 1, 2, 3...

— Други членове на вещерския синдикат също го правят, но идеята е на Ойстър — обяснява тя. — Според него основната цел е да се разбие илюзията за безопасност и ред в живота на хората.

Тя пробива с иглата един жълт мехур и нещо пада върху кърпата. Кафяво парченце пластмаса, омазано с воняща гной. Мона го обръща с иглата и жълтият секрет попива в плата. Тя взима парченцето с пинсетите и пита:

— Какво, по дяволите, е това?

Връх на църковен покрив.

Отвърщам, че не знам.

Мона отваря уста и езикът ѝ се подава. Мускулите на гърлото ѝ се свиват. Тя размахва ръка пред носа си и бързо примигва. Жълтата гной вони нетърпимо. Мона избърсва иглата в кърпата. С една ръка хваща крака ми, а с другата пробива поредния мехур. Жълтият секрет изтича през дупката и на леглото пада половин заводски комин.

Тя го хваща с пинсетите и го избърсва в кърпата. Намръщва се, взира се в малкия предмет и пита:

— Защо не ми разкажеш какво става?

Пробива друг мехур и отвътре изпада кубе на джамия, покрито с кръв и гной. С пинсетите Мона изважда мъничък поднос от крака ми, оцветен е ръчно, с нарисувани рози по края.

Навън се чува вой на пожарникарска сирена.

От следващия мехур изпада част от цокъла на банка в колониален стил.

След това — част от покрива на гимназия.

Потя се. Задъхвам се. Стискам чаршафите и скърцам със зъби. Втренчен в тавана, обяснявам, че някой избива модели.

Мона изважда един окървавен контрафорс.

— Като ги стъпква ли?

Не, отвърщам, става дума за фотомодели.

Иглата се забива в стъпалото ми. Измъква телевизионна антена. Пинсетите изваждат статуетка на демон. После керемиди, плочи и части от улук.

Мона обръща единия край на вонящата кърпа откъм чистата страна. Излива още спирт.

Покрай мотела преминава втора пожарникарска кола. Червените и сините ѝ сигнални лампи осветяват завесите.

Не мога да си поема въздух, толкова ме боли кракът.

Трябва, започвам да обяснявам. Трябва... трябва...

Трябва да се върнем у дома колкото се може по-скоро. Ако съм прав, трябва да спра човека, който използва утешителната песничка.

С пинсетите Мона изважда син пластмасов капак от прозорец и го поставя върху кърпата. Изважда жълта пластмасова завеса от детска стая. Изважда сегмент от желязна ограда и излива още спирт върху крака ми. Закрива носа си с ръка.

Покрай мотела минава още една пожарникарска кола и Мона пита:

— Може ли да включа телевизора, за да видя какво става?

Извивам глава към тавана и казвам, че не можем... не можем...

Споделям, че не можем да имаме доверие на Хелън. Тя иска сборника с магии само за да владее света. Казвам, че лекарството срещу алчност за власт не е получаването на повече власт. Не можем да позволим Хелън да се добере до главната „Книга на сенките“.

Съвсем бавно Мона измъква една йонийска колона от кървавата дупка под палеца ми. Бавно като малката стрелка на часовника. Не си спомням дали колоната е от музей, църква или колеж. Знам само, че е от някоя стъпкана постройка.

Мона е по-скоро археолог, отколкото хирург.

— Странно — отбелязва тя.

Поставя колоната до останалите отломки върху кърпата. Намръщва се, посяга с пинсетите към стъпалото ми и добавя:

— Хелън ми каза същото за теб. Че единствената ти цел е да унищожиш сборника.

Той трябва да бъде унищожен. Никой не бива да притежава такава власт.

По телевизията показват стара триетажна тухлена постройка, от чиито прозорци излизат пламъци. Пожарникарите я обливат с пенести бели струи. Пред камерата излиза младеж е микрофон, а зад него Хелън и Ойстър гледат пожара. Ойстър държи хартиен плик, а Хелън го е хванала за свободната ръка.

Мона вдига бутилката със спирт, за да провери колко е останало.

— Много искам да владее емпатия, да мога да лекувам хората с докосването си — споделя тя, докато чете етикета. — Хелън ме уверяваше, че можем да превърнем земята в рай.

Сядам на леглото, като се опирам на лакът. Обяснявам ѝ, че Хелън избива хора за диамантени украшения. Такава спасителка е тя.

Мона избърсва пинсетите и иглата в кърпата, оставяйки нови червени и жълти следи. Помирисва спирта и казва:

— Според Хелън ти искаш да направиш от книгата вестникарска сензация. Твърди, че когато всички магии бъдат унищожени, включително утешителната, ще разправяш наляво и надясно, че си герой.

Отбелязвам, че и атомните бомби ни стигат. Химическите оръжия. Магията няма да направи света по-добър.

Казвам на Мона, че когато дойде моментът, ще имам нужда от помощта ѝ.

Може да се наложи да убием Хелън.

Мона поклаща глава над кървавите руини върху кърпата:

— Значи според теб лекарството срещу убийствата е ново убийство?

Само на Хелън, уверявам я аз. И може би на Неш, ако теорията ми за манекенките е вярна. След като ги убием, животът може да продължи нормално.

По телевизията младият репортер обяснява, че пожарът е блокирал почти целия център. Сградата е почти напълно погълната от пламъците. Това било едно от любимите места на гражданите.

— Ойстър не харесва представа ти за нормално — споделя Мона.

Горящата сграда е „Хамбарът за книги“. На екрана Хелън и Ойстър вече ги няма.

— Питал ли си се защо в детективските романи полицията винаги успява?

Мона изказва предположението, че може би не е само за отмъщение и за спиране на убийствата. Може би читателят очаква да види как убиецът се покаява. Детективът е неговият спасител. Представи си Исус да те преследва и да се опитва да спаси душата ти. Не просто пасивен Господ, а настървен, агресивен натрапник. Читателят иска престъпникът да признае вината си в съда. Искаме да разголи душата си. Детективът е пастир, който връща заблудената овца в стадото, сред нас. Ние го обичаме. Той ни липсва. Искаме да го прегърнем.

— Може би затова много жени се омъжват за осъдени убийци. За да ги излекуват.

Казвам ѝ, че аз не липсвам на никого.

Мона поклаща глава:

— Знаеш ли, двамата с Хелън страшно приличате на родителите ми.

Мона. Черница. Моята дъщеря.

Отпускам се на леглото и питам как така?

Мона изважда една врата от крака ми и обяснява:

— Тази сутрин Хелън ми каза, че може да се наложи да те убие.

Пейджърът ми пиука. Номерът не ми е познат. Пише, че е много важно.

Мона изважда прозорец със стъклописи от една кървава рана на ходилото ми. Вдига го на светлината и поглежда през него, като споделя:

— Повече се тревожа за Ойстър. Той не винаги казва истината.

В този момент вратата се отваря. Воят на сирени нахлува в стаята. Сирените, които звучат и от телевизора. Червени и сини светлини примигват по завесите. Хелън и Ойстър нахлуват в стаята, хият се задъхано. Ойстър носи чанта с козметика. Хелън носи обувките си в ръка. Двамата вонят на алкохол и дим.

ГЛАВА 26

Представете си зараза, която се хваща през ушите.

Ойстър с неговите растениелюбиви екоглупости, с неговите биотерористични апокалиптични измислици. Вирусът на неговата информация. В онова, което преди смятах просто за красива зелена джунгла, сега виждам трагедията на местни видове, задушаваци се в хватката на английския бръшлян. Веселите ята черни скорци с пискливи гласове опустошават гнездата на стотици видове местни птици.

Представете си мисъл, която завзема съзнанието ви, както войска окупира град.

Пътуваме през Америка.

*О, синьо, пълно със скорци небе
Над кехлибарени вълни вратица,
О, планини от щир, що се издигат
Над заразено с чума прерийно поле.*

Америка.

Обсада на мисълта. Обсебване на съзнанието.

След като слушаш Ойстър, млякото вече не е приятна напитка, която върви с шоколадови бисквити. То е изстискано от крави, принудени да стоят постоянно бременни и натъпкани с хормони. То е напомняне за нещастни теленца, наблъскани като сардели в тесни обори. Свинската пържола е отрязана от прободено с нож, кървящо прасе, обесено за задните крака, още живо и квичачо, докато касапинът разфасова месото и сланината му. Дори варените яйца навяват мисли за кокошки с крака, осакатени от металните кафези, толкова тесни, че не могат да вдигнат крилата си; толкова влудяващи, че човките им са отрязани, за да не кълват затворничките от двете си страни. С оцавени пера и скъсен клюн кокошката снася яйце след

яйце, докато костите ѝ загубят толкова много от калция си, че се разпадат в кланицата.

Оттам идва месото в пилешката супа, от кокошки носачки, толкова натъртени и осакатени, че трябва да бъдат нарязани и сготвени, защото никой не би ги погледнал в месарницата. Оттам идва месото в пилешките кренвирши. Оттам идва месото в пилешките кюфтета.

Само за това приказва Ойстър. Разпространява информационната зараза. Когато заговори, включвам радиото на кънтри музика. На предавания от баскетболни мачове. Каквото и да е, само да е силно и монотонно, за да си представя, че сандвичът ми е просто сандвич. Че месото е месо. Яйцето е яйце. Кашкавалът не е страдащо теленце. Че да се храня е мое човешко право.

Големият брат пее и танцува, затова се старая да не мисля твърде много.

В днешния вестник пише за друга мъртва манекенка. Има и обява, която гласи:

Клиенти на развъдника за расови кучета „Падаща звезда“ — Внимание!

„Ако новото ви кученце е заразило детето ви с бяс, можете да повдигнете съдебно преследване срещу виновниците.“

Докато пътуваме през тази до неотдавна хубава и естествена страна и ям този до неотдавна обикновен сандвич с яйце, питам Ойстър и Хелън защо просто не са купили трите книги от антиквариата. Или не са откъснали само опасната страница. Нали мисията ни е точно да предотвратим изгарянето на книги.

— Спокойно — отвръща Хелън. — В магазина наистина имаше три екземпляра на книгата. Проблемът бе, че не знаеха къде са.

Ойстър добавя:

— Вътре беше пълна бъркотия. — Мона спи в скута му и той разчепква черните и червените ѝ кичури. — Това е единственият начин да заспи. Ако продължавам така, може да спи вечно.

По някаква причина се сещам за жена си; за съпругата си и дъщеря си.

От тоя вой на сирени не можахме да мигнем цяла нощ.

— Тоя „Хамбар за книги“ беше като бунице — мърмори Хелън.

Ойстър вплита отломките от сгради в косата на Мона. Парченцата пластмаса от крака ми, счупените колони, фрагменти от стълбища и гръмоотводи. Разплел е навахската й ловилка за сънища и вплита продупчените китайски монети, стъклените мъниста и връвчиците в косата й. Ярките сини и розови перца.

— Цяла вечер ровихме — обяснява Хелън. — Проверихме всяка книжка в отдела за деца. Проверихме научния отдел. Проверихме религиозната литература, философията. Поезията. Народните приказки. Проверихме „Сказания на народите“. Художествената литература.

— Книгите бяха в компютърния каталог, но се бяха загубили някъде из магазина — добавя Ойстър.

Затова решили да опожарят цялата книжарница. За три книги. Изгориха десетки хиляди томове, за да са сигурни, че и тези трите са унищожени.

— Това беше единственото реалистично решение — обявява Хелън. — Знаеш какво могат да направят тези книги.

По някаква причина се сещам за Содом и Гомор. Как Господ бил готов да пожали града дори в него да има само един праведник.

Тук имаме точно обратното. Избиваме хиляди, за да унищожим няколко.

Представете си ново тъмно Средновековие. Представете си как книгите изгарят. Как филмите, файловете, радиоприемниците и телевизорите отиват на една клада.

— Впрочем те бяха мъртви много преди пожара — отбелязва Хелън. — Ние само им помогнахме с бензина.

Избиваме хора, за да спасим човешки животи.

Горим книги, за да спасяваме други книги.

За какво е цялото това пътуване, питам аз.

— За каквото е било винаги — отвръща Ойстър, като прекарва няколко косъма през една продупчена монета. — Ожесточена надпревара за власт. Ти искаш да запазиш света какъвто е, татенце, но само ти да управляваш.

Хелън, обяснява той, иска същия свят, но само тя да командва. Всяко поколение иска да е последно. Всяко поколение мрази новите течения в музиката, които не може да разбере. Никой не иска да отстъпи юздите на следващите. Да слуша как любимата му музика звучи в асансьорите. Да чува одата за своята революция, превърната във фон на евтина телевизионна реклама. Да установи, че дрехите и прическите на неговото поколение изведнъж са станали демоде.

— Аз смятам, че трябва всичко, книги и хора, да се изтрие от лицето на земята и да се започне начисто — заявява Ойстър. — Не искам никой да командва.

И може би двамата с Мона да са новите Адам и Ева?

— Не — отвръща той, като отмества един кичур от лицето на Мона. — Ние също трябва да се махнем.

Питам го дали толкова мрази хората, че е готов да убие любимата си. Защо просто не се самоубие?

— Не, аз просто обичам всички еднакво. Растения, животни, хора. Просто не вярвам в голямата илюзия, че можем да продължим да се множим, без да се самоунищожим.

Казвам, че той е предател към своя вид.

— Напротив, аз съм патриот. — Ойстър се заглежда през прозореца. — Това утешително стихче е манна небесна. Защо мислиш, че изобщо е създадено? То може да спаси милиони хора от бавна и мъчителна смърт, от болести, глад, суша, слънчевата радиация, войни, от всичко, към което отиваме.

Хубаво, значи иска да убие себе си и Мона. Ами родителите си? И тях ли ще убие? Ами всички малки деца, които почти не са живели? Ами всички порядъчни трудещи се, които живеят природосъобразно и екологично? Вегетарианците? Те не са ли невинни според неговите разбирания?

— Не става дума за вина и невинност. Динозаврите не са били добри или лоши, просто са измрели.

С такова мислене ще стане като Хитлер. Като Сталин. Сериен убиец. Масов изстребител.

Ойстър закачва едно прозорче със стъклописи в косата на Мона и споделя:

— Искан ми се да знам какво е изстребило динозаврите.

Казвам, че сигурно Господ ги е избил.

Заявявам, че не смятам да пропътувам нито километър повече в компанията на бъдещ масов убиец.

— Ами доктор Сара? — пита Ойстър. — Мамче? Помогни ми в сметките. Колко други е избило татенцето?

— Зашивам устата на рибата си — отвръща Хелън.

При звука от запалката на Ойстър се обръщам и го питам наложително ли е да пуши. Опитвам се да ям.

Той обаче е отворил книгата „Традиционни индиански занаяти“ и я държи над пламъка. След това я изкарва през открития си прозорец, задържа я, докато листата се разгорят, и я пуска навън.

Овсигата обича огъня.

— В книгите се крие толкова зло — споделя той. — Черница трябва да напише сама книгата на духовността си.

Мобилният на Хелън звъни. Мобилният на Ойстър звъни.

Мона въздъхва и се протяга. Остава със затворени очи и Ойстър продължава да чопли косата ѝ. Телефонът му още звъни. Мона завърта глава в скута му и казва:

— Може би в сборника с магии ще има заклинание срещу пренаселването.

Хелън отваря дневника си и записва някакво име и днешна дата. По телефона казва:

— Не си губете времето с медиуми. Веднага можем да обявим къщата за продажба.

— Знаете ли — обажда се Мона, — трябва ни някаква магия за масово скопяване.

— Никой ли тук не се бои от ада? — питам аз.

Ойстър изважда мобилния от торбичката си.

Апаратът още звъни.

Хелън допира мобилния си до гърдите и казва:

— Не си мислете, че правителството не разработва вече някой силно заразен начин за преодоляване на свръхнаселването.

— За да спаси света, Исус Христос е страдал около трийсет и шест часа на кръста — отбелязва Ойстър, а телефонът му продължава да звъни. — Съгласен съм да страдам вечно в ада за същата кауза.

Телефонът му не спира да звъни.

По мобилния си Хелън казва:

— Наистина ли? В спалнята мирише на сяр?

— Вие решете кой е по-добрият спасител — подканя ни Ойстър и вдига телефона си. — Адвокатска кантора „Дънбар, Дънауей и Дуган“...

ГЛАВА 27

Представете си пожарът в Чикаго от 1871 година да беше продължил шест месеца, без никой да забележи. Представете си Джонстаунското наводнение от 1889 година или земетресението от 1906-та в Сан Франциско да бяха продължили половин, една, две години, без никой да им обърне внимание.

Селища от дърво, селища в земетръсни райони, селища в тесни долини, всяка епоха създава свои „природни“ бедствия.

Представете си потоп от зеленина в центъра на който и да е голям град, как бавно поглъща сградите.

Сега пиша от Сиатъл. С един ден, седмица, месец закъснение. Кой знае колко изоставаме от събитията. Двамата със Сержанта още преследваме вещици.

„Хедерахеликсиатъл“, така ботаниците наричат този нов подвид на бръшляна. Един хубав ден сандъчетата около „Олимпик профешънъл плаза“ навярно са изглеждали твърде избуяли. Бръшлянът изместил теменужките. Лианите впили корените си в тухлената стена на сградата и бавно запълзели нагоре. Никой не им обръщал внимание. Годината била дъждовна.

Никой не обръщал внимание, докато един ден жителите на старческия дом „Парк синиър ливинг сентър“ не намерили главната си врата задръстена от бръшлян. Същия ден южната стена на театър „Фримонт“, еднометров зид от тухли и бетон, се сринала върху клиентите на една разпродажба. Същия ден таванът на подземния търговски център пропаднал.

Никой не знае кога точно е поникнало първото стръкче сиатълски бръшлян, но лесно можете да се досетите.

В „Сиатъл Таймс“ от 5 май има обява. Три колони по петнайсет сантиметра:

Клиенти на суши бар „Оракул“ — Внимание!

„Ако сте получавали силен сърбеж в областта на ануса, причинен от чревни паразити, можете да участвате в съдебно преследване срещу виновниците“.

Отдолу има телефонен номер.

Седнал до Сержанта, набирам номера.

Обажда се мъжки глас:

— Адвокатска кантора „Дентън, Деймлър и Дик“.

— Ойстър? Къде си, малък негоднико?

Връзката прекъсва.

Тук и сега, докато пиша всичко това от Сиатъл в една закувалня пред Управлението по градоустройство, една сервитьорка ни разказва:

— Вече не могат да унищожат бръшляна. — Сипва ни кафе и поглежда стените от зеленина, прорязани от дебели кафяви лиани като кръвоносни съдове. — Това е единственото, което държи сградите да не се срутят.

Под плетеницата от стъбла и листа тухлите са отделени една от друга и разместени. Бетонът е напукан. Прозорците са деформирани, а стъклата им — счупени. Вратите не се отварят, защото касите са изкривени. През зелената завеса прехвърчат птици, ядат плодовете на бръшляна и разпространяват семената му навсякъде. На една пресечка от нас улиците са като каньони от зеленина, асфалтът и тротоарите са покрити със зелен килим.

Вестниците го наричат „Зелената заплаха“. Растителният еквивалент на пчелите убийци. Бръшляновият ад.

Мълчалив, неумолим. Апокалипсисът на забавен кадър.

Сервитьорката разправя, че дори да изрежат бръшляна, да го изгорят с огнепръскачки или да го напръскат с хербициди — дори когато докарали кози джуджета, за да го опасат — корените му се разраствали. Събаряли подземни тунели. Повреждали кабели и тръби.

Сержанта отново намира номера от обявата за суши бара, но никой не отговаря.

Сервитьорката поглежда стъблата, които вече пълзят по улицата към закусвалнята. След една седмица вече ще е безработна.

— Националната гвардия обеща, че ще го овладее. Чух, че бръшлянът вече стигнал до Портланд. И до Сан Франциско. Сериозно сме загазили.

ГЛАВА 28

Вратата се отваря. Двамата с Хелън стоим на прага, аз — с куфарчето ѝ с козметика в ръка и на половин крачка зад нея. Хелън насочва дългия розов нокът на показалеца си към домакина и възкликва:

— Божичко.

Стиска бележника си под мишница и заеква:

— Съпругът ми... Съпругът ми иска да ви разкаже за обещанията на нашия Спасител Исус Христос.

Тя носи жълто костюмче, но не жълто като жълтурче. По-скоро като жълтурче от злато и цитрини, изработено от Карл Фаберже.

Домакинът държи бирена бутилка. Носи сиви хавлиени чорапи, но е без обувки. Халатът му е разпасан и отдолу се виждат бяла фланелка и шорти на състезателни колички. Той лапва гърлото на бутилката. Извива главата си назад и в шишето забълбукват мехурчета. Състезателните колички имат елипсовидни гуми, наклонени напред. Мъжът се оригва силно и се осведомява:

— Без майтап?

Черната му коса се спуска върху набръчканото му чело. Очите му са съзлививи и с торбички отдолу като на куче.

Подавам му ръка и го питам дали е господин Сиера. Казвам му, че сме дошли да споделим с него радостта от божията любов.

Човекът с количките се намръщва:

— Откъде знаете името ми? — Присвива очи. — Бони ли ви праща?

Хелън се навежда напред и наднича в хола. Изважда чифт бели ръкавици от чантичката си и започва да ги надянва на пръстите си. Закопчава ги около китките си и пита:

— Може ли да влезем?

Трябваше да е по-лесно.

План Б, ако заварим мъж в къщата, преминаваме към план Б.

Човекът с количките засмуква гърлото на бутилката и брадясалите му бузи хлътват. Извива главата си назад и остатъкът от бирата изчезва с бълбукане. Отмества се и казва:

— Ами, заповядайте. — Поглежда празната бутилка. — Искате ли бира?

Влизаме и той отива в кухнята. Отвътре се чува съскане от отпушване на бутилка.

В целия хол има само едно кресло. Върху картонен кашон е поставен малък телевизор. През плъзгащите се стъклени врати се вижда задният двор. Покрай стената му са наредени зелени вази с мокри от дъжда, изгнили цветя. Почернели рози със сива плесен. Един букет е вързан с черна сатенена панделка.

Върху килима в хола личат контурите на диван. Има също контури от шкаф и следи от краката на маси и столове. Има голям правоъгълник, където килимът е по-измачкан. Позната картинка.

Човекът с количките ми махва към креслото:

— Сядай. — Отпива глътка бира и добавя: — Сядай да обсъдим какъв е тоя Господ.

Големият измачкан правоъгълник е оставен от детско креватче.

Питам дали жена ми може да използва тоалетната.

Домакинът накланя глава и поглежда Хелън; почесва се по тила и отвърща:

— Разбира се. В края на коридора е.

И махва с бутилката.

Хелън поглежда петната от бира по килима.

— Благодаря. — Подава ми бележника си. — Дръж Библията, ако ти потрябва.

Бележникът е пълен с поръчки за политически убийства и сделки с недвижими имоти. Страхотно.

Все още е топъл от ръката ѝ.

Тя излиза в коридора. Чува се бръмчене на вентилатор. Някъде се затръшва врата.

— Сядай — повтаря човекът с количките.

Сядам.

Той се надвесва над мен. Боя се да отворя бележника, за да не види, че не е Библия. Той вони на бира и пот. Спортните колички са на нивото на очите ми. Елипсовидните гуми са наклонени, за да създават

впечатление за голяма скорост. Домакинът отпива още една глътка и казва:

— Разкажи ми сега за Господ.

Креслото вони като него. Тапицирано е със златисто кадифе, потъмняло на облегалките. Топло е. Казвам, че Господ е благороден, праволинеен моралист, който насърчава почтеното, порядъчно поведение. Той е бастион на морала и факла, която със светлината си разкрива злото във всичките му форми. Господ винаги ще живее в сърцата и душите ни, защото Неговия дух е толкова силен и не...

— Глупости — прекъсва ме домакинът.

Извърща се и отива при вратата към задния двор.

Лицето му се отразява в стъклото, само очите му блестят, а брадясалите му бузи се губят в сянка.

Като се старая да звуча като радиопроповедник, казвам, че Господ е морален стълб, по който се равняват милиони хора. Той е огнен меч, изпратен да прогони престъпниците от храма на...

— Глупости! — изкрещява домакинът към отражението си в плъзгащата се врата.

Хелън стои на прага и гризе кокалчетата на пръстите си. Поглежда ме и вдига рамене. Отново се връща в коридора.

От златистото кадифено канапе казвам, че Господ е ангел с невиджана сила и влияние, живата съвест на всички около Него в свят на греховност и зли помисли, свят на скри...

Домакинът прошепва:

— Глупости.

Стъклото се е запотило от дъха му и отражението му вече не се вижда. Той се обръща, посочва ме с бутилката и казва:

— Прочети ми къде в Библията ти е написано нещо, което може да поправи нещата.

Плахо открехвам подвързания с червена кожа бележник на Хелън и надничам вътре.

— Каж ми как да докажа на полицията, че не съм убил никого.

В бележника на датата 2 юни е записано името Рени О'Тул. Какъвто ѝ да е той, вече е мъртъв. На 10 септември е записана Самара Умпирзи. На 17 август Хелън е сключила сделка за една къща на „Гарднър Хил роуд“. Освен това е убила диктатора на Тонгла.

— Чети! — крещи човекът с количките; бирата в бутилката се пени и капе по килима. — Прочети ми къде пише, че мога да загубя всичко за една нощ и всички да обвиняват мен.

Надничам в бележника и виждам още имена на мъртъвци.

— Чети. — Домакинът отпива глътка бира. — Прочети ми къде пише, че една жена може да обвини съпруга си, че е убил детето им, и всички да ѝ повярват.

По-ранните записи в бележника са избелели и трудно се четат. Листата са втвърдени и наплюти от мухи. Някои от по-старите страници са откъснати.

— Молих Господ — заявява домакинът и размахва бутилката към мен. — Молих го да ми даде семейство. Ходех на църква.

Казвам, че в началото Господ може би не е нападал и унижавал всички вярващи. Но се е променил. Може би заради многото години, през които е слушал все едни и същи молитви за нежелани бременности, за разводи и семейни кавги; или защото слушателите му са ставали все повече и хората са искали още и още; заради хвалебствията, с които са го засипвали; или защото властта развъртава. Но Той не винаги е бил такъв задник.

— Слушай — казва човекът със състезателните колички, — делото, на което ме обвиняват в убийство, е след два дни. Кажи ми как Господ ще ме спаси.

С вонящ на бира дъх повтаря:

— Казвай.

Мона би предпочела да му кажа истината. Да спася този човек. Да спася себе си и Хелън. Отново да се приобщим към човечеството. Може би този човек и жена му могат отново да се съберат, но тогава стихотворението ще се разчуе. Милиони ще загинат. Оцелелите ще заживеят в свят на мълчанието, ще слушат само онова, което смятат за безопасно. Ще ходят с тапи в ушите и ще изгорят всички книги, филми, касетки.

Отнякъде се чува шуртене на тоалетна. Вентилаторът в банята спира. Изтропва врата.

Домакинът лапа гърлото на бутилката и изгълтва съдържанието ѝ.

Хелън се показва на прага.

Кракът ме боли. Питам дали се е замислял да си намери хоби.

Може би нещо, което ще може да прави в затвора.

Градивно разрушение. Сигурен съм, че Хелън ще одобри това жертвоприношение. Да осъдиш един невинен, за да спасиш милиони.

Като лабораторно животно, което умира в името на десетки болни от рак.

Човекът с количките казва:

— Махайте се.

Докато вървим към колата, връщам на Хелън бележника ѝ и казвам да държи библията си. Пейджърът ми изпиуква, номерът не ми е познат.

Белите ръкавици са почернели от прах и Хелън ми съобщава, че е откъснала страницата с утешителната песен и я е изхвърлила през прозореца на детската стая. Вали. Хартията ще изгние.

Казвам, че не стига. Някое дете може да я намери. Самият факт, че е скъсана, ще привлече интереса. Може би на някой детектив, който разследва смъртта на детето.

— В тоалетната беше истински кошмар — споделя Хелън.

Потегляме и спираме колата на съседната пресечка. Мона пише нещо. Ойстър говори по мобилния. Слизам и се връщам при къщата. Промъквам се през нақвасената ливада към прозореца, който ми е описала Хелън. Прозорецът още е отворен и завесите му висят навън. Розови завеси.

Парченцата хартия са разпръснати в калта. Започвам да ги събирам.

Отвътре се чува тропане на врата. Виждам силует, който се приближава от коридора, и залягам в калта под прозореца. Над перваза се показва мъжка ръка и аз се долепвам до стената. Човекът над мен плаче.

Дъждът се усилва.

Човекът стои облеган с две ръце на перваза. Хлипа силно. Усецам миризмата на бира в дъха му.

Не мога да избягам. Не мога да се изправя. Закривам с ръка носа и устата си и запълзявам бавно покрай стената, за да се скрия. И внезапно като студени тръпки, аз също заплаквам. Хлипам толкова силно, че ме е страх да не повърна. Коремът ме боли. Захапвам дланта си и по ръцете ми се размазват сополи.

Другият мъж подсмърча силно. Дъждът се усилва и водата прониква в обувките ми.

С парченцата от скъсания лист в ръка аз имам власт над живота и смъртта. Просто нищо не мога да направя. Все още.

Може би човек не отива в ада за това, което прави. Може би отива за онова, което е пропуснал да стори.

Обувките ми се напълват със студена вода и кракът спира да ме боли. С омазана със сълзи и сополи ръка изключвам пейджъра си.

Ако има заклинание за възкресяване на мъртвите, може би няма да изгорим сборника с магии. Поне не веднага.

ГЛАВА 29

В полицейския доклад не пише колко топла беше жена ми Джина, когато се събудих онази сутрин. Колко нежна и топла бе под завивките. Как се обърна по гръб, когато се завъртях до нея, и косата ѝ се разпиля върху възглавницата. Главата ѝ бе наклонена към рамото. Кожата ѝ ухаеше на топло като огряна от слънцето бяла салфетка в хубаво ресторантче на плажа през медения ти месец.

На слънчевата светлина, преминаваща през сините завеси, кожата ѝ изглеждаше синя. Миглите ѝ бяха отпуснати. На устните ѝ бе изписана лека усмивка.

Все още сънен, обгърнах шията ѝ с ръце, обърнах главата ѝ и я целунах.

Вратът и раменете ѝ бяха толкова отпуснати.

Докато целувах топлите ѝ, меки устни, повдигнах нощницата ѝ.

Краката ѝ се раздалечиха леко и аз напипах мокрото петно между тях.

Под завивките, със затворени очи пъхнах езика си вътре. С мокрите си пръсти раздалечих гладките ѝ розови срамни устни и продължих да лижа по-дълбоко. Задъхвах се от възбуда. Лижех все по-дълбоко.

Кейтрин за първи път бе спала цяла нощ, без да заплаче.

Прокарах устни до пъпа на Джина. После към гърдите ѝ. Прокарах пръста на едната си ръка по устните ѝ, с другата погалих зърната ѝ. Обгърнах с устни другата ѝ гърда и облизах зърното ѝ.

Главата на Джина се наклони на една страна и аз прокарах език зад ухото ѝ. Разтворих с бедра краката ѝ и вкарах члена си.

Тя все още се усмихваше леко, в последния момент устата ѝ се отвори и главата ѝ се отпусна назад върху възглавницата. Беше толкова тиха. Това бе най-страхотният ни секс от времето преди раждането на Кейтрин.

След минутка станах и отидох да се изкъпя. Излязох на пръсти, взех си дрехите и затворих безшумно вратата на банята. Влязох в

детската стая и целунах Кейтрин по главичката. Опипах пелените ѝ. Слънчевите лъчи проникваха през жълтите завеси. Огрываха играчките и книжките. Тя изглеждаше толкова съвършена.

Чувствах се дяволски щастлив.

На света нямаше по-радостен човек от мен.

Сега карам колата на Хелън, докато тя спи до мен. Минаваме през Охайо, Айова или Айдахо. Мона спи отзад. Розовата коса на Хелън покрива рамото ми. Мона се е изтегнала между цветните си флумастери и скицините си. Ойстър спи. Това е животът ми сега. За добро или за зло. За радост или за нещастие.

Онова бе последният хубав ден в живота ми. Едва когато се прибрах от работата, разбрах какво е станало.

Джина лежеше в същата поза.

Полицията го нарече постмортално сношение.

Сецам се за Неш.

Кейтрин още лежеше. Отдолу главичката ѝ бе станала морава.

Трупно посиняване. Окислен хемоглобин.

Едва тогава разбрах какво съм сторил.

Тук, от миришещата на кожа голяма кола на Хелън, виждам слънцето, едва показващо се над хоризонта. Всеки ден е като предишния. Спрели сме под едно дърво в квартал с ниски къщи. То е цъфнало — цветовете му се сипеха цяла нощ и залепваха по мокрия от росата автомобил. Колата на Хелън е розова като карнавална платформа, покрита с цветчета, и аз надничам през пролуката между чашелистчетата върху предното стъкло.

Слънчевата светлина, проникваща през този слой от цветчета, е розова.

Спящите Хелън, Мона и Ойстър изглеждат розови.

В едно дворче възрастна двойка обработва цветните лехи около къщата си. Старецът пълни лейката на чешмата. Бабата плеви.

Включвам пейджъра си и той веднага започва да пиука.

Хелън се стряска.

Телефонният номер на пейджъра ми е непознат.

Хелън се изправя и примигва. Поглежда мъничкия лъскав часовник на китката си. На едната ѝ буза има дълбоки червени трапчинки от смарагдовата си обица, върху която е спала. Тя поглежда

розовото покритие на стъклата. Пъха розови нокти в косата си и я разрошва.

— Къде сме?

Някои твърдят, че знанието е власт.

Казвам ѝ, че не знам.

ГЛАВА 30

Мона застава до мен. Пъха под носа ми лъскава брошура.

— Може ли да отидем на това място? Моля те. Само за два часа. Моля.

На снимките в брошурата, се виждат крещящи от страх хора с вдигнати ръце. Возят се на увеселително влакче. Виждат се хора, които карат картинг на писта, оградена с дървета. Други се въртят на виенско колело. Отгоре пише с големи букви: „Смехоландия, за цялото семейство“

На местата на о-тата има четири усмихнати клоунски лица. Майка, баща, син и дъщеря.

Остават ни още осемдесет и четири книги за обезвреждане. Още няколко десетки библиотеки из цялата страна. След това трябва да намерим сборника. Трябва да възкресяваме хора. Или просто да кастрираме. Или да унищожим цялото човечество, зависи кого ще попитате.

Имаме толкова много да свършим. Да се отчетем пред Господ, както би казала Мона. Просто да се реваншираме.

Карл Маркс би казал, че сме направили всички растения и животни свои врагове, за да оправдаем убийствата си.

В днешния вестник пише, че съпругът на една от манекенките е заподозрян в убийство.

Стоя в кабинката на обществен телефон пред библиотеката в някакво градче, докато вътре Хелън и Ойстър обезвреждат поредната книга.

В слушалката се чува мъжки глас:

— Отдел „Убийства“.

Питам кой е.

— Детектив Бен Дантън, отдел „Убийства“. Кой е?

Полицейски детектив. Мона би го нарекла мой спасител, изпратен отново да ме приобщи към останалата част от човечеството.

Това е номерът, който се появява на пейджъра ми през последните два дни.

Мона обръща брошурата и казва:

— Само погледни.

В косата ѝ са вплетени изпотрошени вятърни мелници, железопътни депа и радиорелейни станции.

На брошурата има снимки на усмихнати деца в прегръдките на клоуни. Има родители, които се разхождат хванати за ръце или минават в малки лодки през Тунела на любовта.

— Не е казано, че през цялото пътуване трябва да работим — отбелязва Мона.

Хелън излиза от библиотеката. Мона изтичва към нея, като вика:

— Хелън, господин Стрейтър каза, че може.

Закривам слушалката и възразявам.

Ойстър спира зад Хелън.

Мона размахва брошурата пред лицето ѝ:

— Гледай колко забавно.

— Кой е? — пита детектив Дантън по телефона.

Оправдано е да пожертваш нещастника с шорти на състезателни колички. Оправдано е да пожертваш младата жена с престилка на пиленца. Да не им кажеш истината и да ги оставиш да страдат. Оправдано е да пожертваш вдовеца на някоя манекенка. Но да пожертвам себе си за спасяването на милиони хора, това вече е друга работа.

Представям се по телефона.

— Господин Стрейтър, бихме искали да дойдете, за да отговорите на някои въпроси.

За какво?

— Предпочитам да ви кажа лично.

Питам дали е свързано със смъртен случай.

— Кога можете да дойдете?

Питам дали е свързано със серия смъртни случаи без видима причина.

— Колкото по-скоро дойдете, толкова по-добре.

Питам дали е, защото една от жертвите живееше над мен, а други трима са мои редактори.

— Не е ли логично?

Питам дали е, защото съм се разминал с още три от жертвите на улицата, миг преди да умрат.

— Това е ново за мен.

Питам дали е, защото съм стоял на няколко крачки от младежа с бакенбардите, който умря в бара на Трето авеню.

— Аха. Имате предвид Марти Латанци.

Питам дали е, защото всички мъртви манекенки са имали следи от постмортално сношение, също като жена ми преди двайсет години. И без съмнение има видеозапис как разговарям с библиотекар на име Саймън, секунди преди да падне мъртъв.

Чувам скърцане на молив от другата страна на линията.

В помещението някой друг казва:

— Дръж го на телефона.

Питам дали наистина смятат да ме арестуват по подозрение в убийство.

Детектив Дантън предупреждава:

— Не ни принуждавайте да вадим разрешение за задържане.

Толкова хора умират, а нищо не се променя.

Детектив Дантън, казвам аз, бихте ли ми казали къде се намирате в момента?

Камъни, дърво, тояги, костите ти ще строшат, ето че словата благи, идват за пореден път. Внезапно като писък утешителната песен преминава през главата ми и връзката прекъсва.

Току-що убих спасителя си. Детектив Бен Дантън. Вече нищо не може да ме приобщи към човечеството.

Градивно разрушение.

Ойстър изважда пластмасовата си запалка и я разтръсква. Подава я на Хелън, която вади сгънат лист от чантичката си. Запалва страница 27 и я задържа над уличния канал.

Докато Мона чете брошурата, Хелън поднася горящия лист към нея. Снимките на щастливи, усмихнати семейства пламват; Мона изпищява и ги изпуска. Все още стискайки горящата страница, Хелън изритва горящите семейства в канала. Пламъците в ръката ѝ се усилват, трептят от вятъра и пушат.

По някаква причина се сецам за Неш и горящия фитил от салфетка.

— Мразя забавленията — отсича Хелън.

Със свободната си ръка изважда ключовете си и ми ги подава, като подрънква с тях.

Тогава се случва. Ойстър стиска Хелън през врата, прави ѝ заден ключ с лакът. Толкова бързо, че тя загубва равновесие и разперва ръце. Той хваща пламтящия лист. Утешителното стихотворение.

Хелън се отпуска на колене, изпищява тихо и пада в канавката, като още стиска ключовете от колата.

Ойстър удря горящата страница в бедрото си. Стиска я с две ръце и очите му се движат трескаво наляво-надясно, докато четете стиховете, преди огънят да ги погълне отдолу нагоре.

Пламъците достигат ръцете му, той изпуска листа и изкрещява:

— Не!

Пъха пръстите си в устата.

Мона се отдръпва и запушва ушите си с ръце. Стиска очи.

Хелън се изправя на четири крака в канавката, до горящите семейства, и поглежда Ойстър. Той може да се смята за мъртъв. Прическата на Хелън се е развалила и няколко розови кичура висят над очите ѝ. Чорапогащите ѝ са скъсани, коленете ѝ кървят.

— Не го убивай! — пищи Мона. — Не го убивай, моля те! Не го убивай!

Ойстър пада на колене се опитва да хване горящия лист.

Бавно, като часовата стрелка на часовника, Хелън се изправя. Лицето ѝ е червено. Не червено като бирмански рубин. По-скоро като кръвта, която тече по коленете ѝ.

Ойстър е коленичил. Хелън стои надвесена над него. Мона притиска ушите си и стиска клепачи. Ойстър рови в пепелта. Хелън е окървавена. Аз все още гледам от телефонната кабина, а от покрива на библиотеката излита ято скорци.

Ойстър — лошият, жесток син, когото Хелън можеше да има.

Всичко е борба за власт.

— Хайде — изкрещява Ойстър и вдига лице към Хелън; по устните му се изписва лека усмивка. — Убила си истинския си син. Сега можеш да убиеш и мен.

Тогава се случва. Хелън го удря през лицето, като одрасква бузите му с ключовете си. След миг от раните потича кръв.

Поредният белязан паразит. Като осакатен гардероб, надживял собственика си.

Хелън вдига очи от Ойстър към прелитащите над главите ни скорци и една по една птиците падат. Черните им пера проблясват със синкави оттеньци. Мъртвите им очи са като черни мъниста. Ойстър се хваща за лицето с две ръце и през пръстите му потича кръв. Хелън гледа към небето, лъскавите черни телца падат със свистене и се търкалят по бетона.

Градивно разрушение.

ГЛАВА 31

На километър от градчето Хелън отбива и спира. Включва аварийните светлини. Втренчена в тесните си ръкавици от телешка кожа, заповядва:

— Вън.

Върху предното стъкло блестят капчици. Започва да вали.

— Хубаво. — Ойстър отваря рязко вратата. — Не постъпват ли точно така хората с кучетата, които не се поддават на дресировка?

Лицето и ръцете му са омазани с кръв. Прилича на дявол. Два кичура от рошавата му руса коса, омазани с кръв, стърчат от челото му. Като рога. Козята му брадичка е червена. На целия този фон очите му са бели. Не бели като бялото знаме на поражението. По-скоро като твърдо сварени яйца, напомнящи за осакатени кокошки в тесни кафези, за мизерията на крупни птицеферми, за страдание и смърт.

— Също както Адам и Ева са били прогонени от рая. — Ойстър слиза и се навежда към Мона, която още седи отзад. — Идваш ли, Ева?

Не става дума за любов, всичко е власт.

Зад Ойстър слънцето залязва. Зад него се простират полета с магарешки бодили, шотландски раakitник и кудзу. Зад него цари хаос.

Мона, с руините на западната цивилизация, втъкани в косата, с частите от ловилката на сънища и китайски монети, поглежда черните си нокти и казва:

— Ойстър, ти постъпи лошо.

Той протяга окървавените си ръце към нея:

— Чернице, въпреки добрите ти намерения, това пътуване е провал. Ела с мен.

Мона стиска зъби и вдига очи към него:

— Ти изхвърли книгата ми за индианските занаяти. Тя беше много важна за мен.

Някои твърдят, че знанието е власт.

— Чернице, сладка. — Ойстър я погалва и по окървавените му ръце полепват косми; пригладва един кичур зад ухото ѝ. — Книгата

беше пълна глупост.

— Така, значи.

Мона се отдръпва и скръства ръце.

— Така.

Ойстър затръшва вратата на колата и на стъклото остават кървави отпечатыци от пръстите му.

Вдига ръце и се отдръпва. Поклаща глава:

— Забравете за мен. Аз съм поредният алигатор, който Господ е изхвърлил в кенефа си.

Хелън запалва двигателя. Натиска някакво копче и заключва вратата на Ойстър.

Отвън, заглушен от бръмченето, Ойстър крещи:

— Можете да ме изхвърлите, но аз ще продължавам да ям лайна.

Ще продължавам да раста.

Хелън пуска мигач и излиза на платното.

— Можете да ме забравите. — На фона на червеното му дяволско лице, зъбите на Ойстър са бели и огромни. — Обаче това не означава, че не съществувам.

По някаква причина си спомням за първата циганска пеперуда, излетяла в Медфорд, Масачузетс, през 1860 година.

Хелън докосва ъгълчето на окото си с пръст и отново връща ръката си върху волана. На ръкавицата ѝ има по-тъмно кафяво петно. Мокро. За добро или за зло. За радост или нещастие. Това е животът ѝ.

Мона закрива лицето си с ръце и заплаква.

Започвам да броя: 1, 2, 3... и включвам радиото.

ГЛАВА 32

На картата градчето е означено като Стоун Ривър. Стоун Ривър, Небраска. Когато пристигаме със Сержанта обаче, на табелата в началото му пише „Шивапурам“.

Небраска.

Население 17 000 жители.

По осевата линия наред пътя се разхожда крава на кафяви и бели петна. Налага се да я заобиколим. Кравата преживя спокойно и дори не мигва, когато я отминаваме.

В центъра има няколко червени тухлени постройките. На главното кръстовище светофарът мига жълто. Една черна крава се чеше в стълба на знака „Стоп“. Бяла крава пасе циниите от сандъчето на прозореца на пощата. Друга лежи напърно на тротоара пред полицейския участък.

Мирише на къри и пачули. Заместник-шерифът носи сандали. Шерифът, пощальонът, сервитьорката в кафенето, барманът в кръчмата, всички имат черна точка между очите. Бинди.

— Леле-мале — възкликва Сержанта. — Всички са станали индуси.

Според тазседмичния брой на „Свръхестествени явления“ това е заради говорещата крава.

Основният проблем във всяка кланица е да примамиш кравите да се качат по рампата към помещението за умъртвяване. Животните от фермите се плашат. След много часове или дни в тесни камиони, обезводнени и неспали, добичетата биват стоварвани в двора на кланицата.

За да ги подлъже да се качат по рампата, касапинът използва „крава-предателка“. Тя живее в кланицата. Пускат я сред обречените ѝ посестрими и тя ги повежда към

рампата. Уплашените, уморени животни никога не биха тръгнали, ако не е тя.

В последния момент преди брадвата, ножа или стоманения клин в челото, кравата-предателка се отдръпва. Оставят я жива, за да поведе следващото обречено стадо. Това прави цял живот.

Един ден обаче, така се твърди в „Свръхестествени явления“, кравата-предателка от месокомбината в Стоун Ривър спряла.

Застанала напърно на рампата за скотобойната. Отказвала да се отдръпне и да остави стадото на участта му. Пред очите на целия персонал кравата-предателка седнала на задните си крака като куче, огледала ги с кафявите си кравешки очи и заговорила.

Като човек.

— Откажете се от месото — казала кравата.

Говорела с глас на млада жена. Кравите зад нея пристъпвали от крак на крак и чакали.

Работниците от кланицата зинали и цигарите им паднали на кървавия под. Един глътнал тютюна, който дъвчел. Една жена сложила ръка на устата си и запищяла.

Кравата-предателка вдигнала единия си преден крак и ги посочила с копито:

— Пътят към мокша не минава през болката и страданието на други живи същества.

На санскрит „мокша“ — обясняват в „Свръхестествени явления“ — означава „покаяние“, последната степен на кармическия цикъл на прераждането.

Кравата-предателка говорила цял следобед. Казала, че хората са унищожили природата. Хората трябвало да спрат да избиват други живи същества. Човечеството трябвало да ограничи числеността си и да създаде квоти, позволяващи само малък процент от живите същества на земята да са човеци. Хората можели да живеят както си искат, стига да не са мнозинство.

Научила ги на една индийска песничка. Накарала целия персонал да пее, докато люлеела копитото си в такт с

мелодията.

После отговаряла на всичките им въпроси за живота и смъртта.

Кравата не спирала да говори.

Сега със Сержанта пак сме закъснели. Гоним вещици. Гледаме кравите, пуснати от месокомбината. Заводът е празен и притихнал в покрайнините на града. Някой се е заел да боядиса бетонната сграда в розово. Ще я превърнат в ашрам. Посадили са зеленчуци на двора.

Оттогава кравата-предателка не е продумала. Пасе спокойно из хорските дворове. Пие от поилките за птички. Хората я кичат с венци от маргаритки.

— Използват магия за вселяване — заявява Сержанта.

Седим в колата и чакаме една тлъста тромава свиня да пресече улицата. Други прасета и кокошки чакат на сянка под навеса пред една железария.

Магията за вселяване позволява на човек да пренесе съзнанието си в материалното тяло на друго същество.

Поглеждам го и питам дали случаят не е „присмяла се хърба на щърба“.

— Животни, хора — обяснява Сержантът, — можеш да се вселиш в тялото на почти всяко живо същество.

Знам, на мен ли ще ми приказва?

Минаваме покрай човека, който боядисва розовия ашрам, и Сержанта казва:

— Ако питаш мен, прераждането е само начин за отлагане.

Да, да, да. Вече ми го е казал.

Сержанта слага набръчканата си, покрита със старчески петна ръка върху моята. Космите му са сиви. Пръстите му са изстинали от стискане на пистолета. Сержанта стиска ръката ми и пита:

— Още ли ме обичаш?

Питам го дали имам избор.

ГЛАВА 33

Тълпата се блъска около нас, жени с голи рамене и мъже с каубойски шапки. Ядат захаросани ябълки на пръчка и сладолед в картонени фунийки. Вдига се прах. Някой настъпва Хелън и тя се отдръпва, като отбелязва:

— Имам чувството, че колкото и хора да убия, пак няма да е достатъчно.

Предлагам ѝ да не говорим за работа.

По земята са опънати дебели черни кабели. В мрака зад лампите боботят дизелови генератори. Мирише на нафта, пържено, повръщано и горена захар.

В наши дни това минава за забавление.

Прозвучава писък и аз зървам Мона. Вози се на една карнавална атракция, чийто ярък неонов надпис гласи: „Октоподът“ Около централната ос се въртят черни метални ръце като изкривени спици. В същото време се спускат и издигат. Отново чуваме писъка и виждаме развети черни и червени плитки, които прелитат покрай нас. Сребърните верижки и талисманите на Мона се веят около врата ѝ. Тя стиска с две ръце предпазната пречка пред себе си.

Руините на западната цивилизация, куличките и комините, се развяват с косата ѝ. Една продупчена монета прелита като куршум покрай нас.

Хелън я поглежда и отбелязва:

— Мона вече получи магията си за летене.

Пейджърът ми отново пиука. Номерът е същият като на детектива. Нов спасител е по петите ми.

Колкото и хора да умират, нещата остават непроменени.

Изключвам пейджъра.

Докато наблюдава прелитащата покрай нас Мона, Хелън се осведомява:

— Лоши новини, а?

Казвам, че не е нищо важно.

Хелън предпазливо стъпва в калта и прахта с розовите си обувки на високи токчета, прескача кабелите.

Подавам ѝ ръка.

Тя я поема. Не бързам да я пусна. Тя явно няма нищо против. Продължаваме хванати за ръце. Хубаво е.

Тя носи само няколко големи пръстена, така че не боли, колкото може би предполагате.

Карнавалните въртележки прорязват въздуха около нас, диамантено бели, смарагдово зелени, рубинено червени светлини, тюркоазно и сапфирено сини, жълти като цитрини, оранжеви като кехлибар. От високоговорителите, монтирани на стълбове навсякъде около нас, гърми рок.

Тия роко-холици. Тия тихо-фоби.

Питам Хелън кога за последно се е качвала на виенско колело.

Навсякъде около нас има мъже и жени, хванати за ръце, целуват се. Пъхат си едни на други в устата розов захарен памук. Вървят притиснати и всеки е пъхнал едната си ръка в задния джоб на дънките на партньора си.

Като наблюдава тълпата, Хелън пита:

— Не ме разбирай погрешно, но кога за последно си го правил?

Какво да съм правил за последно?

— Знаеш какво имам предвид.

Не знам дали последният път се брои, но трябва да е било преди почти осемнайсет години.

Хелън се усмихва:

— Нищо чудно, че ходиш толкова смешно. От последния ни път с Джон са минали повече от двацет години.

На земята, сред прахта и дървените стърготини се въргаля смачкана страница от вестник. Има обява на три колони:

Клиенти на агенция за недвижими имоти „Хелън Бойл“ — Внимание!

„Ако са ви продали къща с призраци, молим, обадете се на следния телефонен номер, за да участвате в съдебното преследване срещу виновниците.“

Отдолу е телефонният номер на Ойстър. Питам Хелън защо му е разказала за това.

Тя поглежда вестника. Стъпква го в калта с розовата си обувка и отговаря:

— По същата причина, поради която не го убих. Понякога е голям симпатяга.

До обявата е покритата с кал снимка на поредната мъртва манекенка.

Хелън поглежда виенското колело, пръстен от червени и бели флуоресцентни светлини със седалки, пълни с хора, и отбелязва:

— Не изглежда зле.

Колелото спира и седалките се полюляват на едно място. Двамата с Хелън сядаме на меките възглавнички и един служител слага предпазните ни пречки. Отдръпва се и натиска един лост на големия дизелов двигател. Виенското колело се завърта, сякаш тръгва назад, и ни издига в мрака.

На половината път към тъмното небе колелото спира. Седалките ни се залюляват и Хелън стиска предпазната пречка. Един диамантен пръстен се изплъзва от пръста ѝ, проблясва под ярката светлина, прелита покрай лампичките и лицата на веселящите се хора и пада в двигателя.

— Е — отбелязва Хелън, — струваше около трийсет и пет хиляди долара.

Не споря. Това все пак беше диамант.

Хелън казва, че точно това е проблемът. Диамантът е най-твърдото вещество на земята, но въпреки това е крехък. Може да издържи постоянен натиск, но внезапен удар го превръща в прах.

Мона дотичва отдолу, застава под нас и ни маха с две ръце. Подскача на място и крещи:

— Юхууу! Давай, Хелън!

Колелото потреперва и отново се завърта. Седалката се накланя и чантичката на Хелън започва да се изплъзва от ръцете ѝ, но тя я хваща. Сивият камък още е вътре. Подаръкът от вещерското сборище на Ойстър. Вместо чантичката дневникът ѝ се изхлузва от седалката, отваря се във въздуха и пада в дървените стърготини. Мона изтичва и го взима.

Удря бележника в бедрото си, за да го изтупа, после ни помахва, за да видим, че всичко е наред.

— Слава Богу, че е Мона — измърморва Хелън.

Съобщавам ѝ, че Мона ми е издала, че иска да ме убие.

— На мен ми каза, че ти искаш да ме убиеш — контрира тя.

Споглеждаме се.

Да, съгласявам се, слава Богу, че е Мона.

— Искам карамелизирани пуканки — заявява Хелън. На земята, която все повече се отдалечава, Мона преглежда бележника. За всеки ден е записана по някоя жертва на политическо убийство.

Поглеждаме нагоре, издигаме се над цветните светлини и се приближаваме към звездите. Веднъж Мона ми каза, че те са най-хубавото нещо в живота. В отвъдния свят, където отиваме след смъртта, няма много звезди.

Представете си необятния космос, невъобразимия студ и абсолютното безмълвие. Тишината е достатъчна награда.

Казвам на Хелън, че трябва да се върна у дома и да разчистя някои сметки. Трябва да го свърша скоро, преди положението да се влоши.

Мъртвите манекенки. Нещ. Полицията. Всичко. Как се е добрал до утешителната магия, нямам ни най-малка представа.

Издигаме се все по-нависоко, по-далеч от миризмите, далеч от бръмченето на дизелови генератори. Издигаме се в тишината и студа. Мона, зачетена в бележника, все повече се смаява. Цялата тълпа, с всичките им пари, лакти и каубойски ботуши, се смаява. Будките за закуски и походните тоалетни се смаяват. Писъците и рок музиката отслабват.

Когато стигаме на върха, колелото рязко спира. Седалките ни постепенно престават да се люлеят и накрая оставаме неподвижно. Тук, на високото, вятърът гали, поклаща, разрошва розовата коса на Хелън. Оттук земята с неоновите светлини, калта и прахта изглежда красива. Съвършена, безопасна и щастлива.

От музиката се чува само глухото кълтене на басите.

Сигурно така ни вижда Господ.

Хелън поглежда въртележките, въртящите се цветни петна, крещящите хора и казва:

— Радвам се, че ме откри. Мисля, че винаги съм се надявала някой да разбере. Радвам се, че това си ти.

Изтъквам, че животът ѝ не е чак толкова лош. Има бижута. Има Патрик.

— Въпреки това е хубаво да има някой, който да знае всичките ти тайни.

Костюмчето ѝ е синьо, но не с цвета на обикновено яйце от червеношийка. По-скоро като яйце на червеношийка, което си взел у дома и се боиш, че не може да се излюпи, защото зародишът вътре е мъртъв. После изведнъж *се излюпва* и започваш да се тревожиш какво ще правиш сега.

Хелън поставя ръка върху моята и пита:

— Стрейтър, имаш ли малко име?

Карл.

Казвам се Карл. Карл Стрейтър.

Питам я защо ме определи като мъж на средна възраст.

Хелън се засмива:

— Ами, защото си точно такъв. И двамата сме на средна възраст.

Колелото отново се разтриса и започваме да се спускаме.

Очите ѝ. Забелязвам, че са сини.

И това е моят живот.

Долу служителят ни освобождава от предпазната пречка и аз подавам на Хелън ръка, докато слиза.

Дървените стърготини са рехави и меки и прегърнати през кръста, ние се гмурваме в тълпата. Отиваме при Мона, която още чете бележника.

— Време е за пуканки — обявява Хелън. — Карл ще отиде да купи.

С бележник, все още отворен в ръцете ѝ, Мона вдига очи. Устата ѝ е отворена и тя примигва бързо няколко пъти. Въздъхва и обявява:

— Знаете ли, тоя сборник с магии, който търсим... Мисля, че току-що го намерихме.

ГЛАВА 34

Някои вещици пишат магиите си с руни, тайнствени символи. Според Мона други пишат заклинанията отзад напред, така че да могат да се четат само в огледало. Трети ги изписват в спирала, като започват от центъра. Върху древногръцките плочки един ред е написан отляво надясно, а следващият — отдясно наляво и така нататък. Този начин на писане се наричал „бустрофедон“, защото наподобява краченето напред-назад на вол, вързан за забито в земята колче. За да се имитира змия, обяснява Мона, някои пишели редовете така, че да се отклоняват в различни посоки.

Единственото правило било магията да е изкривена. Колкото по-скрита и по-деформирана, толкова по-могъща била. За магьосниците самите кривини били вълшебни. Богът-магьосник, Хефест, винаги бил изобразяван с разкривени крака.

Колкото по-заплетена била магията, толкова повече омотавала и обсебвала жертвите. Обърквала ги. Отвличала вниманието им. Те се препъвали. Замайвали се. Не можели да се съсредоточат.

Също като Големия брат, който пее и танцува.

На паркинга, на средата на пътя между карнавала и колата на Хелън, Мона отваря дневника на светлината. Отначало виждаме само бележките на Хелън за съответния ден. Името „капитан Антонио Капеле“ и списък с клиенти за закупуване на къща. След вглеждане в самата хартия се виждат бледи шарки: червени думи, жълти изречения, сини абзаци, сякаш втъкани в листа.

— Симпатично мастило — обявява Мона.

Едва видимо е — като воден знак, призрачен почерк.

— Досетих се заради подвързията.

Корицата е от червена кожа, потъмняла от износване.

— Това е човешка кожа — заявява Мона.

Хелън обяснява, че бележникът бил в къщата на Бейзил Франки. Приличал на красива стара книга, но с празни листа. Тя го купила с цялото имущество на Франки. На корицата има петолъчка.

— Пентаграма — обяснява Мона. — И преди да стане емблема на книгата, това е било татуировка. Тази лека грапавина... — Докосва малко петно на гърба на книгата. — ... е зърно на гърда.

Мона затваря бележника и го подава на Хелън:

— Пипни. Това е повече от древно.

Хелън изважда от чантичката си чифт тънки бели ръкавици с копчета на китките.

— Не, дръж я — казва.

Мона разлиства книгата и добавя:

— Само ако знаех какво са използвали за мастило, щях да мога да го разчета.

Обяснява, че ако са използвали амонячна вода или оцет, трябва да се свари червено зеле. Когато полееш листата със сока, буквите ще станат пурпурни.

Ако е сперма, може да се чете под флуоресцентна лампа.

Нима и това се използва за писане на магии? — удивявам се аз.

— Само за най-могъщите.

Ако е писано с разтвор на нишесте, трябва да се накваси с йод.

Ако е с лимонов сок, при нагриване, мастилото покафенява.

— Опитай го дали е кисело — предлага Хелън.

Мона затваря бележника и се обръща към нея:

— Това е хилядолетна магьосническа книга от мумифицирана човешка кожа и най-вероятно изписана със сперма. *Ти я лижи.*

— Добре, разбрах те. Само побързай да я разчетеш.

— Не съм аз оная, която я разнася от десет години. Не съм аз тая, която я е похабила, като е писала вътре. — Връчва бележника на Хелън. — Това е древна книга. Писана е на древногръцки и латински, а отгоре на това — с някакви забравени руни. Ще ми е нужно доста време.

— Ето. — Хелън изважда сгънато листче от чантичката си и го подава на Мона. — Това е копие от утешителната песен. Бейзил Франки е успял да я преведе. Ако я намериш в сборника, ще имаме ключ за разчитането на всички заклинания. Като Розетския камък^[1].

Мона посяга към листчето.

Дръпвам го от ръката на Хелън и питам защо изобщо го обсъждаме. Изтъквам, че моята идея е да изгорим книгата. Разгъвам

листчето, страница 27, открадната от някоя библиотека, и казвам, че трябва да го обмислим.

Питам Хелън дали е сигурна, че иска да даде това на Мона. Тази магия почерни живота ни. Освен това, ако Мона знае заклинанието, Ойстър също ще го научи.

Хелън надянва белите ръкавици, закопчава ги на китките и посяга към Мона:

— Дай ми книгата.

— Не става.

— Така ще е по-добре. Стрейтър е прав. Това ще обърне живота ти.

Далечни викове и разноцветни светлинки изпълват нощта.

— Не — отсича Мона и притиска книгата до гърдите си.

— Виждаш ли, вече започваш — казва Хелън. — Когато получиш малко власт, веднага искаш още.

Казвам на Мона да даде книгата.

Тя ни обръща гръб и заявява:

— Аз я открих. Аз съм единствената, която може да я разчете. — Обръща глава към мен. — Ти искаш да я унищожиш, за да пишеш във вестниците колко си велик. Искаш всичко да се нареди така, че след това да можеш да приказваш каквото си искаш.

— Мона, мила, недей — призовава я Хелън.

Мона я поглежда:

— Ти я искаш, за да управляваш света. Ти винаги търсиш само парите. — Свива рамене, сякаш иска да обгърне книгата с цялото си тяло. — Аз съм единствената, която я оценява.

Казвам ѝ да послуша Хелън.

— Това е „Книгата на сенките“, истинска „Книга на сенките“. Само истинска вещица има право да я притежава. Нека само да я преведа. Ще ви кажа какво има вътре. Обещавам.

Сгъвам листчето с утешителната магия и го прибирам в задния си джоб. Пристъпвам една крачка към Мона. Поглеждам Хелън и тя кимва.

Все още с гръб към нас, Мона казва:

— Ще върна Патрик. Ще върна всички бебенца.

Хващам я за кръста и я вдигам. Мона пищи, рита ме по кокалчетата и се гърчи, но още стиска книгата. Пъхам ръцете си под

нейните и докосвам мъртвата човешка кожа. Мъртвото зърно от гърда. Зърната на Мона. Мона пици и забива нокти в меката кожа между пръстите ми. Накрая успявам да я хвана за китките и да разделя ръцете ѝ. Книгата пада и Мона я изритва. На тъмния паркинг, огласен от далечни викове, никой не ни забелязва.

Това е моят живот. Това е дъщерята, която винаги съм знаел, че някой ден ще загубя. Заради гадже. Заради лоши оценки. Заради наркотици. Този разрыв между деца и родители винаги се получава. Тази борба за надмощие. За колкото и добър баща да се смяташ, един ден винаги ще стигнеш до този момент.

Можеш да сториш на най-близките си много по-лоши неща от това, да ги убиеш.

Книгата пада в прахта.

Изкрещявам на Хелън да я вземе.

Пускам Мона и двамата с Хелън се отдръпваме. Оглеждам се дали някой не ни гледа.

Мона стиска юмруци, червените и черните плитки висят пред лицето ѝ. Сребърните верижки и амулетите ѝ са оплетени в косата. Оранжевата ѝ рокля е намачкана, яката ѝ е скъсана, голите ѝ рамене се показват. Събула е сандалите си и сега е боса. Очите ѝ под тъмните плитки отразяват карнавалните светлини, писъците в далечината са като ехо от нейните и сякаш ще продължават вечно.

Тя изглежда зловец. Като зла орисница. Вещица. Извратена. Тя вече не ми е дъщеря. Никога няма да мога да я разбера. Превърнала се е в чужд човек.

— Мога да ви убия — просъсква тя. — Мога.

Прокарвам пръсти през косата си. Оправям вратовръзката и опасвам ризата си. Започвам да броя: 1, 2, 3... Казвам ѝ, че не може, но ние можем. Казвам ѝ да се извини на госпожа Бойл.

На това му викат трудна любов.

Хелън стиска книгата с белите си ръкавици.

Мона мълчи.

Димът от дизеловите генератори, писъците, рок музиката и цветните светлини правят всичко, за да запълнят тишината. Звездите в черното небе не издават звук.

Хелън се обръща към мен:

— Всичко е наред. Да тръгваме.

Изважда ключовете и ми ги подава. Обръщаме се и тръгваме към колата. Когато поглеждам назад обаче, виждам, че Мона е закрила лицето си с ръце и се киска безшумно.

Смее се.

Когато вижда, че я гледам, тя спира, но все още се усмихва.

Казвам ѝ да изтрие тази самодоволна усмивчица от лицето си. Питам я защо се хили.

---

[1] Дрeвен камък с надписи, по които са разчетени древноегипетските йероглифи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Аз шофирам, а Мона седи отзад със скръстени ръце. Хелън е на седалката до мен, с отворен в скута магически сборник. Разлиства го, като вдига всяка страница към прозореца и се вглежда в тайнствените писания. На седалката между нас мобилният ѝ звъни.

Хелън ни уверява, че у дома още пази книгите от имението на Бейзил Франки. Сред тях има речници по латински, древногръцки и санскрит. Има ръководства за древни клиновидни писмености. Учебници по мъртви езици. Нещо в тези книги ще ѝ помогне да преведе заклинанията. С помощта на утешителната магия като ключ, като Розетския камък, ще ги разчете всичките.

Мобилният ѝ звъни.

Поглеждам Мона в огледалото. Тя бърка в носа си и прави сопала си на твърдо, сухо топче. Бавно вдига очи и се втренчва в тила на Хелън.

Мобилният звъни.

Мона изстрелва топчето в бухналата розова коса на Хелън.

Мобилният звъни. Все още втренчена в книгата, Хелън го бута към мен.

— Кажи им, че съм заета.

Може да е от Държавния департамент с поредната поръчка за убийство. Може да са от чуждо правителство за разчистване на сметки. За обезглавяване на някой наркокартел. За отстраняване на някой професионален престъпник.

Мона отваря огледалната си книга, вещерския си дневник, и започва да драска с цветните си флумастери.

На телефона е някаква жена.

Клиентка на Хелън. Притискам апарата до гърдите си и казвам, че снощи по стълбището в новата им къща се е търкала отсечена човешка глава.

Без да отмества очи от сборника, Хелън отбелязва:

— Това сигурно е холандската колониална къща с пет спални на „Фийни драйв“. Главата изчезнала ли е, преди да се приземи във фойето?

Питам и предавам отговора на Хелън. Да, главата е изчезнала, преди да достигне средата на стълбите. Зловеща окървавена глава с ужасна усмивка.

Жената продължава да говори.

И със счупени зъби, добавям аз. Жената звучи много разтревожена.

Мона натиска толкова силно, че цветните флумастери скърцат по страниците.

Без да отмества поглед от сборника, Хелън казва:

— Нали е изчезнала. Значи няма проблем.

Жената от другата страна на линията твърди, че се случвало всяка нощ.

— Да повика ловец на духове — съветва Хелън и вдига следващата страница на светлината. — Кажй й, че ме няма.

В огледалната си книга Мона рисува мъж и жена, които са ударени от мълния, после ги прегазва танк и накрая кръвта им изтича през очите. Мозъкът им изскача през ушите. Жената е със синьо костюмче и много украшения. Мъжът носи синя вратовръзка.

Започвам да броя: 1, 2, 3...

Мона откъсва листа с мъжа и жената и ги нахъсва на ивици.

Мобилният отново звъни и аз вдигам.

Притискам апарата до гърдите си и казвам на Хелън, че е някакъв мъж. От душа му течала кръв.

Вдигнала сборника с магии към прозореца, Хелън измърморва:

— Това ще да е къщата с шест спални на „Пендър корт“.

— „Пендър *плейс*“ — поправя я Мона. — На „Пендър корт“ е отсечената ръка, която изпълзва от кофата за боклук.

Тя спуска леко прозореца си и започва да пуска парченцата от нарисуваните мъж и жена през процепа.

— Бъркаш с отсечената ръка на „Палм корнърс“ — възразява Хелън. — На „Пендър плейс“ е призрачният доберман, който се хвърля да хапе.

Казвам на човека по телефона да почака, ако обича. Натискам червеното копче за изчакване.

Мона завърта очи и продължава да спори:

— Хапещият призрак е в испанската къща при булевард „Мил стоун“.

Започва да пише нещо с червения си флумастер. Пише в спирала, започваща от средата на страницата.

Броя: 9, 10, 11...

Като се взира в едва видимите букви на сборника, Хелън казва:

— Кажи му, че напускам бизнеса с недвижими имоти. — Прокарва пръст по бледите редове и добавя: — Хората от „Пендър корт“ имат големи деца, нали?

Питам и мъжът по телефона потвърждава.

Хелън се обръща и поглежда Мона, която я измеря с ново топче от сопол.

— Кажи му тогава, че ваната, пълна с човешка кръв, ще е най-малкият му проблем.

Предлагам да продължаваме все така. Да обезвредим още няколко библиотеки. Да разглеждаме забележителности. Може би да се позабавляваме на друг панаир. Да видим някоя национална забележителност. Да се посмеем, да се отпуснем. Ние бяхме като семейство, отново можем да бъдем. Хипотетично, все още се обичаме. Какво мислят двете?

Мона се навежда напред и откъсва няколко косъма от главата ми. Посяга към Хелън и откъсва от нейните.

Хелън се дърпа напред и изпищява:

— Мона, боли!

Обяснявам, че с родителите си сме разрешавали почти всички спорове с игра на индийска табла.

Мона свива кичурчетата кафяви и розови косми в страницата със спирално написани думи.

Съветвам я да не допуска същата грешка като мен. Когато бях приблизително на нейната възраст, престанах да говоря на родителите си. Вече близо двайсет години не съм им продумал.

Мона пробожда с игла страницата с нашите косми.

Мобилният на Хелън звъни и този път е мъж. Младеж.

Ойстър. Преди да успея да затворя, той казва:

— Татенце, прочети утрешния вестник. Има изненада за теб. Дай сега да говоря с Черница.

Казвам му, че името ѝ е Мона. Мона Сабат.

— Мона Стейнър — поправя ме Хелън, като вдига следващата страница на светлината и се взира в тайнственото писмо.

— Ойстър ли е? — пита Мона и посяга с две ръце към мобилния.
— Дай ми го. Ойстър! Ойстър, сборникът е у тях!

Колата се отклонява от платното и докато се опитвам да я овладея, затварям телефона.

ГЛАВА 36

Вместо петното на тавана ми има голяма бяла кръпка. На вратата ми има бележка от хазаина. Вместо шум, цари пълна тишина. Килимът скърца от пластмасови парченца, счупени врати и кулички. Можеш да чуеш бръмченето на жичките в крушката. Чувам тиктакането на часовника ми.

Млякото в хладилника е вкиснало. Толкова болка и страдания са отишли напразно. Кашкавалът е хванал голяма синкава плесен. Един сандвич е станал съвсем сив в найлоновата обвивка. Яйцата изглеждат добре, но не са, не е възможно след толкова дълго отсъствие. Всички усилия и нещастия, вложени в тази храна, отиват на боклука. Създаденото от толкова много онеправдани крави и телета ще бъде изхвърлено.

Хазаинът ми пише, че бялата кръпка е грунд. Когато петното спре да расте, ще боядисат целия таван. Парното е усилено, за да изсуши по-бързо грунда. Половината от водата в тоалетната чиния се е изпарила. Стайните растения са сухи като хартия. Сифонът на кухненския канал е наполовина празен и отдолу прониква миризма на канализация. Старият ми начин на живот, всичко, което съм наричал дом, вони на лайна.

Грундът трябва да попречи на останките от мъртвия ми съсед да се просмучат през тавана.

Навън все още трийсет и девет копия от книжката със стихове са в неизвестност. В библиотеки, книжарници, частни домове. Четирийсетина бройки.

Днес Хелън е в кантората си. Там я оставих, седнала пред бюрото и заобиколена от речници: древногръцки, латински, санскрит. До нея има шишенце с йод. С едно памуче маже листата на книгата и невидимите букви стават червени.

С други памучета, напоени със сок от червено зеле, Хелън маже други листа и буквите стават пурпурни.

До шишенцата и речниците има малка лампа.

— Флуороскоп — обяснява Хелън. — Взех го под наем. — Включва уреда, осветява една страница и буквите започват да светят в розово. — Това е писано със сперма.

Почеркът на всяка магия е различен.

Мона седи зад бюрото си в приемната и след панаира не е казала една добра дума. От радиостанцията, настроена на полицейската честота, един след друг звучат кодове.

Хелън извиква:

— Кажете синоним на „демон“.

— Хелън Хувър Бойл.

Хелън ме поглежда и пита:

— Видя ли днешния вестник?

Разбутва книгите и изважда вестника. Разгръща го на голяма обява. Първият ред гласи:

Внимание! Виждали ли сте този човек?

По-голямата част от страницата е заета от стара снимка, снимката от сватбата ми; аз и Джина, усмихнати, отпреди двайсет години. Взета е от обявата за сватбата ни в някое съботно издание. Публичното ни заявление, че се обричаме един на друг. Нашият обет. Нашите клетви. Древната сила на думите. Докато смъртта ни раздели.

Отдолу статията продължава: „Полицията издирва този човек за разпит във връзка със серия смъртни случаи наскоро. Възраст — четирийсет години, височина — метър и седемдесет и пет, тегло — деветдесет килограма, кестеняв със зелени очи. Невъоръжен, но изключително опасен.“

Мъжът на снимката изглежда толкова млад и невинен. Това не съм аз. Жената е покойница. И двамата са призраци.

Под снимката пише: „Представя се с името Карл Стрейтър. Често носи синя вратовръзка.“

Отдолу продължава: „Ако го видите, молим, обадете се на телефон 911 или в най-близкото полицейско управление.“ Дали обявата е пусната от Ойстър, или от полицията, нямам представа.

Двамата с Хелън съзерцаваме снимката. Хелън отбелязва:

— Жена ти е била много красива.

Да, красива беше.

Пръстите на Хелън, жълтото ѝ костюмче, резбованото ѝ, лакирано антикварно бюро, всичко е изцапано в червено и мораво от йод и зелев сок. Петната миришат на амоняк и оцет. Тя приближава ултравиолетовата лампа към страницата и продължава да чете древните писания.

— Тук има магия за летене — обявява. — А някоя от тези трябва да е любовно заклинание. — Всичко около нея мирише на пръдня заради киселото зеле и на пикня от амоняка. — Утешителната магия, ето я тук. На древнозулуски.

В приемната Мона говори по телефона.

Хелън ме хваща за ръката и ме бута назад. Отстъпвам една крачка.

— Гледай.

Тя притиска длани до слепоочията си и затваря очи.

Питам я какво трябва да стане.

Мона затваря телефона.

Сборникът на бюрото на Хелън се помества. Кориците се повдигат. Книгата започва да се затваря, после пак се отваря, затваря се, отваря се, все по-бързо, и накрая се вдига. Със затворени очи, Хелън безшумно мърда устни. Книгата се издига към тавана като лъскав черен скорец.

Радиостанцията изпращява:

— Кола седемнайсет. Моля, отидете в агенцията за недвижими имоти „Хелън Бойл“ на „Уийдън авеню“ 5680 и задръжте възрастния мъж, което е там, за справка...

Сборникът се стоварва с трясък на бюрото. Йод, амоняк, оцет и зелев сок се разплискват навсякъде. Документи и книги се разпиляват по пода.

Хелън изкрещява:

— Мона!

Моля я да не я убива. Само да не я убива.

Хелън ме стиска за ръката с нацапаните си пръсти и прошепва:

— Помниш ли къде се видяхме за първи път? Чакай ме там довечера.

В апартамента ми цялата касетка на телефонния секретар е изразходена. Пощенската ми кутия е толкова затлачена с квитанции, че

трябва да я отпушвам с нож.

На кухненската маса има почти готов търговски център. Дори без картинката на кутията можеш да познаеш какво е по големите паркинги. Стените са завършени. Прозорците и вратите са натрупани от едната страна. Частите за покрива и големите климатични инсталации са още в кутията. Дръвчетата и храстите още са запечатани в найлоново пликче.

През стените на апартамента не се чува нищо. Няма никого. След многото седмици с Хелън и Мона вече съм забравил какво блаженство е тишината.

Включвам телевизора. Дават черно-бяла комедия за някакъв човек, който се преродил като магаре. Мисията му е да научи някого на нещо. Да спаси душата му. Човешки дух в магарешко тяло.

Пейджърът ми отново пиука. Полицията, моите спасители, ме преследват, за да избавят душата ми.

Хрумва ми, че при такъв интерес някой би трябвало да наблюдава апартамента ми.

По пода са разпилени частите от стъпкана дъскорезница. Потрошените руини на гара, оцапани със засъхнала кръв. Около тях е разхвърлян стоматологичен център, разтрошен на стотици парчета. Смачкан самолетен хангар. Разритан фериботен терминал. Кървавите развалини на всичко, което с толкова труд съм сглобявал, са разпилени и хрущят под обувките ми. Останките от нормалния ми живот.

Включвам радиото до леглото. Сядам с кръстосани крака на пода и започвам да събирам остатъците от бензиностанции, погребални агенции, павилиони за сандвичи и католически манастири. Събирам на купчина покритите със засъхнала кръв и прах чаркове, а по радиото свирят суинг. Пускат келтска песен, рап и индийски ситар. Пред мен са натрупани частите за санаториуми и открити кинозалони, за житни силози и петролни рафинерии. По радиото пускат електронна музика, реге и валс. Пред мен са струпани развалините на катедрали, затвори и казарми.

С четчицата и малко лепило сглобявам комини, капандури, куполи и минарета. Римски акведукти се преливат с къщи ар деко, пушални за опиум, барове от Дивия запад, увеселителни влакчета, малки градски библиотеки, работнически общежития и университетски аули.

След толкова седмици с Хелън и Мона вече съм забравил колко важно е да изпипваш детайлите.

На компютъра ми са нахвърляни черновата на статия за внезапната бебешка смърт. Последната от поредицата. Статия, която родителите, бабите и дядовците ще четат със страх, но ще се боят да пропуснат. Всъщност няма нищо ново. Идеята е да се покаже как се справят хората. Животът продължава. Можем да покажем неизчерпаемият източник на вътрешна сила и състрадание, който откриват тези хора. Нещо в тоя дух.

За синдрома на внезапната смърт се знае само, че няма зависимост. Бебето може да умре в ръцете на майка си.

Статията е незавършена.

Най-добрият начин да пропилиеш живота си е да си водиш записки. Най-лесният начин да не го изживееш е просто да гледаш. Да търсиш детайлите. Да отразяваш. Да не се намесваш. Нека Големият брат да си пее и танцува вместо теб. Бъди репортер. Добър свидетел. Благодарен член на публиката.

По радиото след валса свирят пънк, след това рок и рап, църковни песнопения и камерна музика. По телевизията показват как се корми съомга. Някой демонстрира защо е потънал „Бисмарк“.

Слепвам големи витрини, пресечени и тръбовидни сводове, ниски арки, стълбища, издигнати прозорци, подове с мозайка, стоманени стени, дървени фронтони и йонийски пиластри.

По радиото едновременно звучат африкански там-тами и френски шансони. Пред мен на пода стоят китайски пагоди, мексикански хасиенди и колониални къщи, слети в едно. По телевизията някой играе голф. Една жена спечелва десет хиляди долара, като казва първото изречение от „Гетисбъргското обръщение“ на Линкълн.

Първата къща, която съм сглобил в живота си, беше на четири етажа, с мансарда и две стълбища — предно за собствениците и задно за прислугата. Имаше полилеи от метал и стъкло с миниатюрни крушки. За да слепя паркета на трапезарията, ми бяха нужни шест седмици. Джина, съпругата ми, прекара много будни нощи, докато изрисува тавана в балната зала с ангели и облачета. В трапезарията имаше камина, където направих миниатюрен огън от парченца стъкло и мигащи крушки отзад. Сложихме маса с миниатюрни чинийки и

Джина прекара цяла нощ в рисуване на цветя по периферията на всяка от тях. Двамата будувахме, докато Кейтрин спеше, без радио и телевизия, и всичко това ни се струваше толкова важно. Това бяха двамата души от сватбената снимка. Къщата беше за втория рожден ден на Кейтрин. Всичко трябваше да е съвършено. Доказателство за таланта и интелигентността ни. Шедьовър, който да ни надживее.

Миризмата на портокали и ацетон от лепилото е примесена с воня на изпразнения. По пръстите ми са полепнали прозорци, врати и части от климатични инсталации. По ризата ми са залепнали въртящи се врати, ескалатори и дървета и аз усилвам радиото.

Целият този труд, вложените любов, усилия и време, целият ми живот, са отишли напразно. Унищожил съм всичко, което съм се надявал да ме надживее.

Онази вечер, когато се върнах от работа и ги намерих мъртви, оставих храната в хладилника. Оставих дрехите в гардеробите. Онази вечер, когато се прибрах и разбрах какво съм сторил, това беше първата къща, която стъпках. Наследство без наследник. Миниатюрните полилеи, стъклените пламъци и чиниите. Забиха се в стъпалата ми и оставих следа от мънички врати, полицаи, столове, прозорци и кръв чак до летището.

Там дирите ми се загубиха.

Седнал сега, тук, оставам без части. Използвал съм всички стени, покриви и парапети. Пластмасовите парчета, залепени за пода пред мен, са една кървава смесица. Няма нищо идеално и завършено, но това направих с живота си. Правилно или не, той не се развива по ничий велик план.

Човек може само да се надява един ден да види зависимост, но това може никога да не стане.

Все пак с план получаваш само най-доброто, което можеш да си представиш. Аз винаги съм се надявал на нещо повече.

От радиото загърмяват фанфари, чува се тракане на телетип и мъжки глас обявява, че са намерили още една мъртва манекенка. На екрана се появява снимка на усмихната млада жена. Арестували са поредния заподозрян приятел. Поредната аутопсия показва следи от постмортално сношение.

Пейджърът ми пак пиука. Номерът е на новия ми спасител.

С ръце, облепени с капаци на прозорци и врати, вдигам телефона. С пръсти, безчувствени от полепнали тръби и улуци, набирам номер, който никога няма да забравя.

Отговаря ми мъжки глас.

Татко, казвам, татко, аз съм.

Съобщавам му къде живея. Казвам му под какво име се подвизавам. Къде работя. Казвам му, че знам как изглежда след смъртта на Джина и Кейтрин, но че не съм го направил. Просто избягах.

Той ме уверява, че знае. Видял е сватбената ми снимка в днешния вестник. Знае кой съм сега.

Преди две седмици минах покрай дома им. Казвам му, че съм ги видял с мама да работят на двора. Колата ми беше спряна под цъфналата вишна на улицата. Колата ми, колата на Хелън, бе покрита с розови цветчета. Казвам му, че и двамата изглеждат добре.

И те ми липсват, уверявам го. И аз ги обичам. Казвам му, че съм добре.

Споделям, че не знам какво да правя. Но все пак ще измисля нещо.

След това млъквам и само слушам. Чакам да спре да плаче, за да му кажа, че съжалявам.

ГЛАВА 37

Имението „Гартълър“ на лунна светлина — колониална къща с осем спални, седем бани, четири камини, всичките празни и бели. Стъпките ми отекуват по полирания под. Къщата тъне в мрак. Студена е без мебели и килими.

— Тук — заявява Хелън. — Можем да го направим тук. Никой няма да ни види.

Натиска електрически ключ в една стая.

Таванът е толкова високо, че може да е небето. Светлината от огромния полилей превръща високите прозорци в огледала. Сенките ни се провлачат зад нас. Намираме се в огромната бална зала.

Аз съм безработен. Полицията ме издирва. Апартаментът ми вони. Снимката ми заема цяла страница във вестника. Цял ден се крия в храсталака пред къщата и чакам да се мръкне. Чакам да чуя какво е измислила Хелън Хувър Бойл.

Тя носи сборника с магии под мишница. Страниците му са оцветени в розово и пурпур. Тя го отваря и ми показва едно заклинание, думите на английски, написани с черна химикалка под неразбираемите йероглифи на оригинала.

— Прочети го.

Заклинанието ли?

— Чети на глас.

Питам какво ще стане.

— Само се пази от полилея — предупреждава ме тя.

Започва да чете монотонно, сякаш брой, сякаш рецитира поредица от числа. Чантичката ѝ се издига. Издига се, докато опъва презрамката, носи се над главата ѝ като жълт балон.

Хелън продължава да чете и вратовръзката ми се вдига. Изправя се като змия от кошница и ме гъделичка по носа. Полата на Хелън започва да се вдига и тя я хваща с една ръка и я стиска между краката си. Продължава да чете и връзките на обувките ми започват да танцуват във въздуха. Обещите ѝ, перлите и смарагдите, се издигат до

ушите ѝ. Перленият ѝ гердан се понася пред лицето ѝ. Издига се над главата ѝ като бисерен ореол.

Хелън ме поглежда и продължава да чете.

Якето ми се повдига под ръцете ми. Хелън става по-висока. Очите ѝ се изравняват с моите. В следващия момент я гледам отдолу. Краката ѝ висят във въздуха, с изпънати надолу пръсти. Първо едната, после другата ѝ жълта обувка падат на пода.

Хелън чете с монотонен глас, поглежда ме отвисоко и се усмихва.

Изведнъж единият ми крак се отделя от пода. Другият изтръпва и аз започвам да ритам, сякаш съм в басейн и не достигам дъното. Разпервам ръце, за да се опра в нещо. Продължавам да ритам и се завъртам във въздуха. В следващия момент вися надолу с главата, на метър. Метър и половина, два от пода на балната зала. Отделям се все повече от сянката си. Тя се смаява.

— Карл, внимавай — вика Хелън.

Нещо студено и крехко ме обгръща. Остри парченца докосват врата и проникват в косата ми.

— Полилеят, Карл. Внимавай.

Задникът ми се навира напред сред кристалните висулки, оказвам се в плен на трептящ, дрънчащ октопод. Сред студените стъклени разклонения и изкуствените свещи. Ръцете и краката ми се заплитат в кристалните броеници. Прашните кристали се поклащат. Паяжините и мъртвите паяци. Една нагорещена крушка прогаря ръката ми. Уплашвам се от височината, хващам се за едно стъклено разклонение и цялата плетеница около мен се разтриса и зазвънява. Искрящи парченца се посипват по пода. Цялата конструкция около мен се клати.

— Стига. Ще го счупиш — предупреждава Хелън.

Тя се носи до мен, зад блестящата кристална завеса. Безшумно мърда устни. Отмества няколко кристалчета с розовите си нокти и се усмихва:

— Хайде първо да се обърнеш нагоре с главата.

Книгата я няма. Хелън отдръпва кристалите и се приближава.

Хващам се с две ръце за полилея. Милион кристалчета се поклащат при всеки удар на сърцето ми.

— Представи си, че си под водата — казва Хелън и развързва обувката ми; сваля я и тя пада на пода. — Хайде, свали си самото.

Хвърля сакоето ми от полилея. После вратовръзката ми. Съблича своето сако и го пуска на земята. Около нас в полилея играят милион дъги. Сто малки крушки ни сгряват. Мирише на изгоряла прах. Полилеят е ослепителен и трепти над празната зала.

Ние плуваме в светлина и топлина.

Хелън безгласно произнася заклинанието и сърцето ми сякаш се изпълва с топлина.

Обещите на Хелън, всичките ѝ бижута, блестят ярко. Около нас се чува само звън на кристал. Клатим се все по-бавно и аз започвам да се отпускам. Около нас блещукат милион ярки звезди, сигурно това е да си Господ.

Това също е моят живот.

Казвам, че имам нужда от място, където да се скрия. От полицията. Не знам какво да правя.

Хелън ми подава ръка:

— Дръж.

Поемам я. Тя ме стиска. Целуваме се. Прекрасно е.

— Засега можеш да останеш тук.

Хелън бута с розовия си нокът едно искрящо стъкълце, изрязано с многобройни повърхности, които разсейват светлината във всички посоки.

— Вече можем да правим всичко — уверява ме тя. — Всичко.

Целуваме се и тя събува чорапите ми с пръстите на краката си. Целуваме се и аз разкопчавам блузата ѝ на гърба. Чорапите, блузата, ризата ми, чорапогащите ѝ. Някои дрехи падат, други се закачват на полилея.

Подутия ми, гноясал крак, раните на коленете на Хелън от нападението на Ойстър, няма начин да скрием тези неща.

Минали са двайсет години, но ето че пак се случва. Не съм се надявал, но мисля, че отново съм влюбен.

Хелън се усмихва в топлата светлина:

— Това е целта.

Влюбен съм в нея. Влюбен. В Хелън Хувър Бойл.

Панталоните ми и полата ѝ падат на пода върху парченцата кристал, обувките ни и сборника с магии.

ГЛАВА 38

Кантората на „Хелън Бойл“ е заключена и Мона изкрещява отвътре:

— Затворено е.

Извиквам ѝ, че не съм клиент.

Виждам я през стъклото как седи пред компютъра и пише нещо. На всеки няколко клавиша вдига глава към екрана и чете. Най-отгоре на монитора с големи букви пише: „Резюме“

По полицейската честота обявяват код девет дванайсет.

Без да спира да пише, Мона казва:

— Не знам защо още не съм извикала полицията.

Предполагам, че е, защото двамата с Хелън сме ѝ близки.

— Не, не е затова.

Може би не ни е предала на ченгетата, защото иска сборника.

Тя мълчи. Обръща се и вдига края на блузата си. Кожата над ребрата ѝ е бяла с морави петна.

Трудна любов.

От кабинета си Хелън изкрещява:

— Кажете ми синоним на „изтезание“.

Бюрото е покрито с отворени книги. Виждам краката ѝ отдолу; носи една жълта и една розова обувка.

Розовият диван с копринена тапицерия, бюрото в стил Луи XIV, масичката с лъвски крака, всичко е покрито с тънък слой прах. Цветята във вазите са изсъхнали и покафенели, киснат в почерняла, смърдяща вода.

По полицейската честота обявяват код три единайсет.

Извинявам ѝ се. Признавам, че не трябваше да я стискам. Повдигам крачола си и показвам синините по крака си.

— Това е друго. Защиствах се.

Тропвам няколко пъти с крак и казвам, че възпалението ми е попреминало. Благодаря ѝ.

Хелън изкрещява:

— Мона? Кажи синоним на „клане“.

— Като излизаш, искам да поговорим — казва Мона.

В кабинета Хелън е забила нос в дебела книга. Речник по иврит. До него има ръководство по класически латински. Под него има учебник по арамейски. До тях е оставен сгънат лист с копие от утешителната магия. Кошчето за боклук до бюрото е пълно с празни пластмасови чашки.

Поздравявам я.

Хелън вдига очи. На зеления ѝ ревер има петно от кафе. Сборникът е отворен до речника по иврит. Хелън примигва изненадано:

— Господин Стрейтър?

Питам я дали иска да обядва с мен. Трябва да притисна Джон Неш. Може би тя ще ми помогне. С магия за ставане невидим например. Или за контролиране на волята. Може би така няма да се наложи да го убия. Навеждам се да видя какво превежда.

Тя закрива сборника с лист хартия.

— Днес съм малко заета. — С една ръка държи химикалката, а с другата затваря речника. — Ти не се ли криеш от полицията?

Предлагам ѝ да отидем на кино.

— Не тази седмица.

Предлагам ѝ да взема билети за концерт.

Тя вдига ръце:

— Прави каквото щещ.

Чудесно. Нека тогава да излезем.

Хелън пъха химикалката в розовата си коса зад ухото. Отваря друг речник и го поставя върху ивритския. Забива пръст в страницата и ме уверява:

— Не че не те харесвам, просто сега съм много, ама много заета.

В полето на страницата, което се подава изпод листа, е написано име, днешната жертва. Името е Карл Стрейтър.

Хелън затваря книгата и казва:

— Трябва да ме разбереш.

По полицейската честота обявяват код седем две.

Питам я дали ще дойде довечера в имението „Гартълър“. Не мога без нея. Имам нужда от нея.

Хелън се усмихва:

— Това е идеята.

В приемната Мона ме хваща за ръката. Мята чантичката си през рамо и изкрещява:

— Хелън, излизам да обядвам. — Обръща се към мен и добавя тихо: — Искам да поговорим насаме.

Отключва външната врата и излизаме.

На паркинга, при колата ми Мона поклаща глава:

— Нямах представа какво става, нали?

Казвам ѝ, че съм влюбен, така че не ме интересува.

— В Хелън ли? — Тя щраква с пръсти пред лицето ми. — Не си влюбен. — Въздъхва. — Чувал ли си за магия за влюбване?

По някаква причина това ми навява мисли за Неш, който се сношава с мъртви жени.

— Хелън е открила магия, с която да те оплете. Ти си във властта ѝ. Всъщност изобщо не я обичаш.

Така ли?

Мона ме поглежда в очите:

— Кога за последно си мислил да изгориш сборника? — Посочва земята. — Това ли? Това ли наричаш любов? Тя просто те е направила свой роб.

На паркинга спира кола. Вътре е Ойстър. Той отмята косата от очите си и просто седи и ни гледа. Рошавата му руса коса се разпилява във всички посоки. На бузите му има два дълбоки белега. Тъмночервени като цвета на войната.

Мобилният му звъни и той вдига:

— Адвокатска кантора „Доланд, Димс и Дорн“.

Всичко е борба за власт.

Аз обаче обичам Хелън.

— Не. — Мона поглежда Ойстър. — Само си мислиш, че я обичаш. Тя те мами.

Да, но това все пак е любов.

— Познавам Хелън отдавна. — Мона скръства ръце и поглежда часовника си. — Това не е любов. Това е хубава, сладка магия, която те превръща в роб.

ГЛАВА 39

Специалистите по бит и култура на древна Гърция твърдят, че в античността хората не са приемали мислите си за своя собственост. Когато им хрумнело нещо, смятали, че някой бог им заповядва. Аполон им нареждал да бъдат смели.

Атина ги принуждавала да се влюбят.

Сега човек чува реклама за чипс със сирене и тича да купува.

Между радиото, телевизията и магиите на Хелън Хувър Бойл вече сам не знам какво искам. Нямам представа дали това все още съм аз.

Вечерта Хелън ме закарва в големия склад за антики, където е обезобразила толкова много мебели. Тъмно е и складът е заключен, но тя допира длан до ключалката, набързо изрецитирва нещо и вратата се отваря. Алармата против крадци не се включва. Навлизаме дълбоко в лабиринта от мебели, над нас висят тъмни полилеи без крушки. През високите прозорци прониква лунна светлина.

— Виж колко е лесно — казва Хелън. — Можем да направим всичко.

Не, възразявам аз, *тя* може да направи всичко.

— Още ли ме обичаш? — пита тя.

Ако тя иска, може би. Не знам. Ако тя каже.

Хелън поглежда към тежките полилеи, висящи кафези от позлатен метал и кристали, и пита:

— Имаш ли време за едно бързо.

Отвърщам, че нямам избор.

Вече не знам разликата между онова, което искам, и онова, което ми е наложено да желая.

Говоря за свободната воля. Наистина ли имаме такава, или Господ управлява всичките ни действия, мисли и желания? Имаме ли свободна воля, или средствата за масова информация диктуват копнежите и стремленията ни от самото ни раждане? Свободен ли съм, или съм във властта на магията на Хелън?

Хелън спира пред дъбов гардероб в стил „Реджънси“ с огромно огледало на вратата, гали дърворезбите и предлага:

— Стани безсмъртен с мен.

Както тези мебели да се прераждаме безспир и да гледаме как всички, които ни обичат, умират. Да станем паразити. Като тези гардероби. Двамата с Хелън, хлебарките на човешката цивилизация.

Огледалото носи драскотина от диаманта на Хелън. От времето, когато тя мразеше тези безсмъртни боклуци.

Представете си безсмъртие, в което дори петдесетгодишен брак изглежда като секс за една нощ. Представете си как около вас различни модни стилове възникват и изчезват. Представете си как век след век светът става все по-пренаселен и мизерен. Представете си как всяко столетие сменят религии, жилища, начини на хранене, докато всичко загубва значение. Представете си да обикаляте света, докато се отегчите до смърт. Представете си емоциите си, любовта и омразата, съперничествата и победите си да се повтарят безспир, докато животът не се превърне в безкраен мелодраматичен сериал. Докато започнете да гледате на раждането и смъртта на другите със същото равнодушие, с което откъсвате цветето за букет.

Казвам на Хелън, че според мен вече сме безсмъртни.

— Имам тази власт — уверява ме тя. — Изважда от чантичката си лист хартия и го разгъва. — Знаеш ли как можеш да видиш бъдещето си?

Вече не знам какво знам. Не знам кое е истина. Съмнявам се, че изобщо знам нещо. Подканвам я да ми разкаже.

Хелън сваля копринения шал от врата си и избърсва голямото огледало. Вратата на гардероба е в стил „Реджънси“ с дърворезби от маслиново дърво и позлата от Втората империя, ако вярваме на табелката.

— Намазваш огледалото с масло, произнасяш заклинанието и можеш да видиш бъдещето.

Бъдещето е супер. Полета с овсига. Храсталаци от кудзу. Нилски костур в реките.

В момента не съм сигурен, че разбирам настоящето.

Хелън вдига листа и започва да чете. Чете бързо, с монотонен глас както при заклинанието за летене. Сваля листа и казва:

— Огледало, огледало на стената, покажи ни бъдещето с любовта и магическите ни сили.

Магическите й сили.

— Тази част с „огледало, огледало“ аз я измислих — гордо заявява Хелън; хваща ме за ръката и я стиска, но аз не реагирам. — Опитах заклинанието в кантората с огледалцето от козметичния ми комплект. Беше все едно гледащ телевизия под микроскоп.

В огледалото отраженията ни избледняват, цветовете се размиват и всичко става сиво.

— Покажи ни, покажи ни общото ни бъдеще.

В посивялото огледало се появяват силуети. Нови форми и цветове.

— Ето, това сме ние. Отново сме млади. Това също мога да го направя. Изглеждаш като на снимката във вестника. Снимката от сватбата ти.

Всичко е толкова размазано. Не знам какво виждам.

— Гледай. — Хелън кимва към огледалото. — Управляваме света. Създаваме нова династия.

„Но кога ще се наситим?“ — чувам гласа на Ойстър, като от поученията му за пренаселването.

Власт, пари, храна, секс, любов. Можем ли някога да се наситим, или колкото повече получаваме, толкова повече ще искаме?

В размазания образ на бъдещето не мога да различа нищо. Не мога да го разгранича от настоящето. Виждам все повече проблеми, все по-многобройно население. Все по-малко биоразнообразие. Повече страдания.

— Ще останем заедно завинаги — уверява ме Хелън. Щом така иска, аз съм съгласен.

— Какво значи това?

Значи каквото тя иска да значи, отговарям й аз. Сега тя дърпа конците. Тя посява семето си. Колонизира ума ми. Окупира мозъка ми. Масмедиите и цивилизацията са като мухи, които снасят яйцата си под кожата ми. Големият брат ме засява с копнеж.

Наистина ли искам да имам голям дом, мощна кола, да се чукам с хиляди красавици? Наистина ли го искам? Или някой ми втълпява, че трябва да ги желая?

Нима това е по-добро от онова, което вече имам? Или просто съм научен да съм винаги недоволен? Дали не съм омагьосан никога да не се наситя?

Сивите силуети в огледалото се размазват, смесват се, може да са всичко. Независимо какво бъдеще ме очаква, аз все ще съм разочарован от него.

Хелън хваща другата ми ръка. Дърпа ме към себе си.

— Погледни ме. Какво говорихте с Мона?

Казвам да прави каквото ще. Аз не искам повече да ме използва.

Над нас полилеите са посребрени от лунната светлина.

— Какво ти е наприказвала Мона?

Започвам да броя: 1, 2, 3...

— Не го прави. Обичам те. — Хелън ме стиска за ръцете. — Не ме изоставяй.

Броя: 4, 5, 6...

— Същият си като съпруга ми. Аз просто искам да те направя щастлив.

Лесно е, казвам аз, просто може да ми направи магия за щастие.

— Няма такава магия — уведомява ме тя. — За това се използват наркотици.

Казвам ѝ, че не искам да правя света по-лош. Искам само да оправя кашата, която забъркахме. Пренаселването. Околната среда. Утешителната магия. Заклинанието, което почерни живота ми, би трябвало да оправя всичко.

— Можем да го направим — възкликва Хелън. — С други магии.

Магии за оправяне на кашата, забъркана от други магии за оправяне на кашата от други магии. Така животът ни ще се влошава по неподозирани начини. Такова бъдеще виждам аз в огледалото.

Господин Юджийн Шифлин и неговите скорци, Спенсър Бейърд и неговите шарани, историята е пълна с интелигентни хора, които са искали да поправят света, а само са го разваляли.

Искам да изгоря сборника.

Казвам ѝ какво говорихме с Мона. Как смята, че Хелън ме е омагьосала, за да ме превърне в свой безсмъртен сексуален роб.

— Мона лъже — отсича Хелън.

Откъде мога да съм сигурен? На кого да вярвам?

Сивата мазня в огледалото — може би не виждам нищо ясно, защото нищо не ми е ясно.

Хелън пуска ръцете ми. Махва към гардероба „Реджънси“, бюрата от основаването на федерацията и италианските ренесансови шкафове.

— Значи, ако действителността е магия и ти всъщност не искаш онова, което си мислиш, че искаш... — Тя приближава лице до моето и добавя: — Ако нямаш свободна воля. Ако не *знаеш* онова, което *знаеш*. Ако не *обичаш* онзи, когото *само си мислиш*, че обичаш... Какво ти остава в живота?

Нищо.

Умълчаваме се, заобиколени от мебели.

Представи си открития космос, невероятния студ и тишина, където те очакват жената и детето ти.

Моля я да ми даде мобилния си.

Сивите силуети още се въртят в огледалото. Хелън отваря чантичката си и ми подава мобилния.

Набирам 911.

— Полиция, пожарна или бърза помощ? — пита ме женски глас.

Искам бърза помощ.

— Къде се намирате?

Казвам ѝ адреса на бара на Трето, където се срещрахме с Неш, бара до болницата.

— От какво се оплаква пострадалият?

Четирийсет професионални клакьорки са получили топлинен удар. Женски волейболен отбор се нуждае от дишане уста в уста. Екип от манекенки имат нужда от преглед на гърдите. Казвам ѝ, ако имат санитар на име Джон Неш, да изпратят него. Ако не могат да го открият, да не се занимават.

Хелън взима мобилния от ръката ми. Поглежда ме и примигва няколко пъти.

— Какво си намислил?

Казвам ѝ, че единствената свобода, която ми остава, е да правя онова, което не искам. Да спра Неш. Да се предам на полицията. Да понеса наказанието си.

Трябва да се опълча срещу себе си.

Да действам противно на желанията си. Да правя онова, от което най-много се боя.

ГЛАВА 40

Неш яде сос с люти чушки. Седи при крайната маса в бара на Трето авеню. Барманът лежи проснат на барплота и ръцете му още се поклащат над столчетата. Двама мъже и две жени са отпуснали глави върху масата в едно сепаре. Цигарите им още димят в пепелника, изпушени до половината. Друг мъж е паднал пред вратата на тоалетната. Един лежи проснат на масата за билиард, все още с щека в ръце. От кухнята се чува пращане на радио. Някой е забил лице между сандвичите върху скарата. Скарата цвърчи и към тавана се вдига дим със сладникава миризма на печено човешко.

Единствената светлина в стаята идва от свещта пред Неш.

Устата му е омазана с червен лютив сос. Той ме поглежда:

— Мислех, че ще избереш по-усамотено място.

Носи бяла униформа. До него лежи труп със същото облекло.

— Колегата — обяснява Неш и кимва към него.

Опашката му, малката палма на темето му, се поклаща. Униформата му е омазана с червен сос.

— Отдавна трябваше да го приспя — отбелязва той. Зад мен вратата се отваря и в заведението влиза някакъв човек. Спира като закован. Маха с ръка в дима и промълвява:

— Боже Господи.

Неш бръква в горното си джобче, изважда картичка, омазана с кетчуп и горчица и прочита с равномерен глас утешителната песен. Като Хелън.

Очите на човека на входа се подбелват. Коленете му се огъват и той пада.

Оставам неподвижно.

Неш прибира картичката и казва:

— Та, докъде бяхме стигнали?

Къде е намерил стихотворението, интересувам се аз.

— Отгатни. Намерих го на единственото място, където не можеш да го унищожиш.

Вдига бутилка бира и махва към мен.

— Помисли. Помисли и ще се сетиш.

Книгата, „Приспивни стихчета и песнички от цял свят“, винаги ще остане на разположение на хората. Скрита пред погледите ни. Само на това място, уверява ме Неш. Няма как да се изкорени оттам.

По някаква причина се сещам за овсигата. И за ивичестите миди. Неш отпива глътка бира и оставя бутилката.

— Мисли, мисли.

Казвам му, че убийството на манекенки е престъпление.

— Предаваш ли се? — пита Неш.

Той трябва да разбере, че сексът с мъртви жени е извращение.

Неш вдига лъжицата си и обявява:

— В добрата стара библиотека на Конгреса. Прекрасно вложение на парите на данъкоплатците.

Мамка му.

Той загребва от чинията си. Лапва лъжицата и продължава:

— И не ме поучавай за некрофилията. Ти си последният, който може да ме обвинява. — Говори с пълна уста. — Знам кой си.

Преглъща и обявява:

— Още те издирват за разпит.

Облизва устата си от лютивия сос.

— Видях смъртния акт на жена ти. — Усмива се. — Дали не е имало следи от постмортално сношение?

Посочва празния стол пред себе си и аз сядам.

— Не ми казвай. Сигурен съм, че е било най-страхотният секс, който си правил.

Казвам му да млъква.

— Не можеш да ме убиеш — заявява той и пуска няколко залчета в чинията си. — Ние с теб сме еднакви.

Казвам, че не е вярно. Тя ми беше съпруга.

— Съпруга или не, ти си я чукал мъртва. Това пак е некрофилия.

Неш разбърква залчетата в червения сос и добавя:

— Ако ме убиеш, все едно убиваш себе си.

Карам го да млъкне.

— Спокойно, не съм оставял писмо при никого. — Загребва с лъжицата няколко залчета и ги лапва. — Би било глупаво. Помисли си

само. — Набутва още червен сос в устата си. — Да дам толкова силно оръжие в чужди ръце. Не ми трябва конкуренция.

Несъвършен и объркан, в такъв свят живея. Далеч от Господ, с такива хора. Всеки се стреми към повече власт. Мона и Хелън, Ойстър и Неш. Единствените хора, които ме познават, ме мразят. Ние се мразим взаимно. Страхуваме се един от друг. Целият свят е мой враг.

— Ти и аз — заявява Неш — не можем да имаме доверие на никого.

Добре дошъл в ада.

Ако Карл Маркс е бил прав, като убия Неш, ще спася душата му. Ще го върна в лоното божие. Ще го свържа отново с човечеството, като прекратя греховете му.

Поглеждам го в очите и Неш започва да мърда устни. Дъхът му мирише на люти чушки.

Той произнася утешителното заклинание. Напрегнат като лаещо псе, изговаря всяка дума толкова натъртено, че от устата му излизат мехурчето от лют сос. Пръска червени капчици. Спира и поглежда в горното си джобче. Изважда с треперещи пръсти картичката и започва да чете. Тя е толкова омазана, че се налага да я обърше в покривката и да започне отначало.

Гласът му е гърлен и тържествен. Гласът на съдбата.

Отпускам се и пред очите ми всичко става сиво. Мускулите ми се отпускат. Очите ми се завъртат и коленете ми започват да се огъват.

Това значи било да умреш. Да бъдеш спасен.

Аз обаче имам рефлекс да убивам. Така решавам всичко.

Краката ми поддават и аз падам на три степени: първо задникът, после гърбът и накрая главата.

Внезапно като оригване, като кихавица, като прозявка, утешителната песничка преминава през ума ми. Барутният погреб на всичките ми неразрешени проблеми никога не ме е разочаровал.

Погледът ми отново се прояснява. Лежа по гръб на пода и виждам кълба сивкав дим, издигащи се към тавана. Лицето на мъртвия готвач още цвърчи на скарата.

Неш изпуска картичката на масата. Очите му се завъртат. Раменете му се отпускат и главата му пада в купичката с лют сос. Навсякъде се разпръскват червени капки. Едрото му тяло с бяла

униформа се стоварва на пода до мен. Очите му се втренчват в моите. Лицето му е омазано с червен сос. Опашката му, малката черна палма на темето му, увисва вяло над бузите и челото му.

Той е спасен, но не и аз.

Тежкият дим се спуска около мен, скарата цвърчи и съска. Вдигам картичката на Неш и я запалвам на свещта.

Запищява аларма, противопожарната инсталация, толкова силно, че не чувам собствените си мисли. Сякаш някога съм можел да мисля. Звукът заглушава мислите ми. Големият брат. Заема съзнанието ми като окупационна войска. Сядам и зачаквам полицията да дойде да ме спаси. Да ме изпрати на Господ и да ме приобщи отново към човечеството. Сирената вие и шумът поглъща всичко. Чувствам се щастлив.

ГЛАВА 41

Това става, след като полицията ми прочете правата. След като ми сложиха бележници и ме закараха в участъка. След като първият полицай дойде на местопрестъплението, погледна трупите и възкликна:

— Мили Боже всемогъщи!

След като санитарите свалиха мъртвия готвач от скарата, погледнаха лицето му и се изповръщаха в собствените си събрани длани. Става, след като ми дадох да телефонирам и се обадох на Хелън да й кажа, че съжалявам, но вече връщане няма. Че съм арестуван.

— Не се тревожи — успокой ме тя. — Ще те измъкна.

След това ми взеха отпечатъци и ме снимаха. Конфискуваха портфейла, ключовете и часовника ми. Прибраха дрехите ми, кафявото сако и синята вратовръзка, в найлонов плик и го маркираха с новия ми номер на арестант. Чисто гол, ме заведоха през студен бетонен коридор в студена бетонна стая. Там ме оставиха сам с як, късо подстриган полицай с ръце като ръкавици за бейзбол. Сами в стая с голо бюро, плика с дрехите ми и бурканче вазелин.

След като оставам сам с този побелял стар вол, той си слага гумени ръкавици и нарежда:

— Моля, обърнете се към стената, наведете се и разтворете бузи.

Какво?

Великанът пъха два пръста във вазелина и се намръщва:

— Претърсване на телесните кухини. Обърнете се. Започвам да броя: 1, 2, 3...

И се обръщам. Навеждам се. Хващам се за задника и го разтварям.

И броя: 4, 5, 6...

Аз съм пропаднал тип. Като Валтрауд Вагнер, Джефри Дамър и Тед Бънди. Аз съм сериен убиец и така започва наказанието ми. Доказателство за свободната ми воля. Това е пътят ми към спасението.

Полицаят обяснява:

— Стандартна процедура за всички особено опасни арестанти.

Броя: 7, 8, 9...

Полицаят изръмжава:

— Ще почувствате лек натиск, затова се отпуснете. Броя: 10, 11, 12...

И... мамка му.

Мамка му!

— Отпуснете се.

Мамка му. Мамка му. Мамка му. Мамка му. Мамка му!

Болката е по-силна, отколкото когато Мона ми бърникаше в крака с нагорещените пинсети. По-силна е, отколкото когато промиваше раните ми със спирт. Стискам задника и зъбите си и между краката ми потича пот. Потта от челото ми капе от носа ми. Дъхът ми секва. Капките падат на пода между разкрачените ми боси крака.

Нещо дебело и кораво прониква дълбоко в мен и чувам ужасния глас на ченгето:

— Да, отпусни се, приятел.

Броя: 12, 13...

Проникването спира. Дебелото, кораво нещо се измъква бавно и почти излиза. Изведнъж спира и отново влиза. Бавно като малката стрелка на часовника, след това по-бързо намазаните с вазелин пръсти на ченгето проникват в мен, отново излизат, проникват, излизат.

И на самото ми ухо хрипливият, старчески глас на ченгето пита:

— Хей, приятел, имаш ли време за едно бързо?

Цялото ми тяло се сгърчва.

— Уха, много се стегна.

Умолявам го да престане. Казвам му, че няма представа какво мога да направя. Мога да го убия. Моля го да спре.

— Пусни ме да ти сваля белезниците. Това съм аз, Хелън.

Хелън ли?

— Хелън Хувър Бойл. Помниш ли ме? — казва ченгето. — Преди две нощи ти правеше приблизително същото с мен под полилея.

Хелън?

Дебелото, кораво нещо прониква по-дълбоко в мен.

— Това се нарича *магия за вселяване* — обяснява полицаят. — Преведох я само преди няколко часа. Набутала съм полицай не знам си

кой в дълбокото му подсъзнание. Сега аз управлявам тялото му.

Твърдата, студена подметка на ченгето се опира в задника ми и твърдите, корави пръсти излизат. Между краката ми се е събрала локва от пот. Все още със стиснати зъби, бързо се изправям.

Полицаят поглежда пръстите си и казва:

— Мислех, че ще ги откъснеш.

Помирисва ги и прави гримаса.

Чудесно, измърморвам със затворени очи, задъхан. Първо ме омагьосва, а сега може да обладае всички около мен.

Полицаят обяснява:

— През последните два часа се бях вселила в Мона. За да изпробвам магията и да ѝ отмъстя, задето те сплаши така.

Ченгето се стиска между краката.

— Удивително. Възбудих се. Може да звучи сексистко, но винаги съм искала да имам пенис.

Казвам, че не искам да знам.

С гласа на полицаия Хелън споделя:

— Мисля, след като те кача на някое такси, да се усамотя в образа на този пич и да си лъсна една чекия. Просто да пробвам.

Казвам ѝ, че ако си мисли, че така ще ме накара да я обичам, много се лъже.

По бузата на полицаия се търкулва сълза.

Застанал гол пред него, казвам, че не я искам. Не мога да ѝ се доверя.

— Не можеш да ме обичаш — заявява Хелън с хрипливия глас на стария полицаи, — защото съм жена и имам повече власт от теб.

Казвам ѝ да се маха. Да се пръждосва. Нямам нужда от нея. Искам да се покая за престъпленията си. Уморих се да прецаквам света, за да оправдая собственото си извратено поведение.

Якият полицаи заплаква. Влиза някакво по-младо ченге, поглежда стария си колега, ронещ сълзи до голия арестант, и пита:

— Всичко наред ли е, Сержанте?

— Всичко е прекрасно — отвърща старият. — Отлично се забавляваме.

Забелязва, че бърше лицето си с гумените ръкавици, с които преди малко е бъркал в задника ми, изхлузва ги и тихо изпищява.

Цялото му огромно тяло потреперва и той запраща мазните ръкавици в другия край на стаята.

Обяснявам на младия полицаи, че просто си бързим.

Младокът размахва юмрук пред лицето ми и изръмжава:

— Ти да мълчиш.

Старият полицаи, Сержанта, сяда на ръба на бюрото и кръстосва крака. Подсмърча, тръска глава, сякаш да отметне коса от челото си, и казва:

— Сега, ако нямаш нищо против, би ли ни оставил сами?

Вдигам очи към тавана.

— Разбира се, Сержанте — отвърща младият полицаи.

Сержанта взема кърпичка и започва да бърше очите си.

Младият полицаи се обръща бързо, хваща ме за гушата и ме притиска до стената. Гърбът и краката ми се опират в студения бетон. Стиснал гърлото ми, младокът изкрещява:

— И да не разиграваш Сержанта! Ясно ли е?

Сержанта ме поглежда, подсмърча и се усмихва вяло:

— Да. Нали чу.

Младият полицаи ме пуска. Отстъпва към вратата и казва:

— Ще съм отпред, ако имаш нужда... от нещо.

— Благодаря. — Сержанта стиска ръката на по-младия си колега.

— Толкова си сладък.

Младокът дръпва ръката си и бързо излиза.

Хелън се е вмъкнала в мозъка на този човек, както телевизията посява семето си в главата ти. Както овсигата завладява прерията. Както някоя песен може да се загнезди в съзнанието ти. Както призраците витаят в прокълнатите къщи. Като зараза. Както Големият брат отвлича вниманието ти.

Сержанта, Хелън, става. Изважда пистолета си. Стиска го с две ръце, насочва го към мен и заповядва:

— Вземи дрехите си от плика и се облечи. — Подсмърча и изритва плика към мен. — Обличай се, мамка ти. Дошла съм да те спася.

Пистолетът потреперва в ръцете на Сержанта и той допълва:

— Махай се по-бързо, че искам да си ударя чекия.

ГЛАВА 42

Навсякъде думите се преплитат. Думи, стихове и диалози се смесват в невъобразима каша, която може да даде начало на верижна реакция. Може би великите чудеса са просто благоприятна комбинация от медийни глупости, излъчени в ефира. Неподходящите думи се сблъскват и предизвикват сътресения. Както молитвите за дъжд предизвикват бури, други комбинации докарват торнадо. Зад глобалното затопляне може би стои пресищането с реклами. Прекалено честите повторения на сапунени сериали докарват урагани. Рак. СПИН.

В таксито, на път за кантората на Хелън Бойл виждам вестникарски заглавия, които се преплитат с ръкописни надписи. Обяви, разлепени по телеграфните стълбове, се смесват с рекламни листовки в пощенските кутии. Песните на уличните музиканти се смесват с музиката от уличните заведения, с виковете на амбулантните търговци и говора от радиопредавания.

Живеем в трясяща се от кикот кула на безумни брътвежи. Нестабилна действителност от думи. Люпилня за злини. Естественият свят е унищожен и ни остава само осакатената реалност на езика.

Големият брат пее и танцува, а ние само гледаме. Камъни, дърво, тояги костите ти ще строшат, а нашата роля е на безучастна публика. Само гледай и чакай следващото бедствие.

Върху седалката в таксито задникът ми още е мазен и разширен.

Остава ни да намерим още трийсет екземпляра от книгата със стихчета. Трябва да отидем в библиотеката на Конгреса. Трябва да оправим бъркотията и да се погрижим това никога да не се повтаря.

Трябва да предупредим хората. Животът ми свърши. Това е новото ми битие.

Таксито спира на паркинга. Мона тъкмо излиза и заключва. За момент ми заприличва на Хелън. Косата ѝ е бухнала, като червено-черен балон. Носи кафяво костюмче, но не шоколадовокафяво. По-

скоро с цвета на шоколадов бонбон с цял лешник, сервиран върху сатенена възглавничка в луксозен хотел.

На земята в краката на Мона има кутия. Върху кутията има нещо червено, някаква книга. Сборникът с магии.

Приближавам се и тя ми извиква:

— Хелън я няма.

Обяснява ми, че по полицейската честота съобщили, че барът на Трето авеню е пълен с трупове и са ме арестували. Прибира кутията в багажника си и добавя:

— За малко изпусна госпожа Бойл. Тя се разплака и избяга преди секунди.

Сержанта.

Голямата, миришеца на кожа кола на Хелън я няма.

Мона свежда очи към кафявите си обувки с високи токчета, към шития си по поръчка костюм, куклени дрешки с огромни топазени копчета, към късата си пола, и продължава:

— Не ме питай как стана *това*. — Вдига ръцете си с лакирани в розово нокти с бели връхчета. — Моля те, кажи на госпожа Бойл, че изобщо не ми беше забавно, когато отне тялото ми и се изгаври така с мен. — Посочва бухналата си като балон коса, ружа по бузите си и розовото си червило. — *Това* си е чисто стилово изнасилване.

С новите си розови нокти Мона затръшва багажника.

Посочва ризата ми и казва:

— На срещата с твоя приятел май се е ляло кръв.

Обяснявам ѝ, че това са червени петна от кетчуп.

Сборника, отбелязвам, видях го. Червената човешка кожа. Татуировката с пентаграмата.

— Тя ми го даде — твърди Мона; отваря кафявата си чантичка и бръква вътре. — Не ѝ трябвал повече. Както вече споменах, беше разстроена. Плачеше.

С два розови ноктя Мона изважда един сгънат лист от сборника и ми го подава; страницата с моето име в полето.

— Пази се — заръчва тя. — Подозирам, че някой в някое правителство те иска мъртъв. Предполагам, че любовната магия на Хелън се е обърнала срещу нея. — Залюлява се на кафявите си обувки, обляга се на колата и добавя. — Ако щеш вярвай, но правя това, за да те спася.

Ойстър лежи отзад в колата, твърде неподвижен, твърде съвършен, за да е жив. Рошавата му руса коса е разпиляна по седалката. Амулетната му торбичка още виси на врата му и от нея са изпаднали няколко цигари. Червените белези от ключовете на Хелън личат ясно на бузите му.

Питам дали е мъртъв.

— Искат ти се. Не, ще се оправи. — Мона сяда зад волана и запалва двигателя. — Побързай да намериш Хелън. Опасявам се да не направи някоя глупост от отчаяние.

Затваря вратата и тръгва на задна. Изкрещява през прозореца:

— Провери в медицинския център „Нов живот“. Дано да не е твърде късно.

ГЛАВА 43

В стая 131 на медицински център „Нов живот“ подът блести. Под краката ми линолеумът пращи и скърца, покрит с червени и зелени, жълти и сини отломки. Има червени капки. Диаманти и рубини, смарагди и сапфири. Високите токове на обувките на Хелън, жълтата и червената, са разбити. Обувките са захвърлени на средата на стаята.

Хелън стои в дъното, осветена от малка лампа. Навела се е над метален шкаф. Ръцете ѝ са разперени върху неръждаемата стомана. Тя е допряла бузата си до студената повърхност.

Разноцветните парченца по пода скърцат под краката ми и Хелън се обръща. Върху розовото ѝ червило има размазана кръв. Върху шкафа има розови следи от устни. Пред нея има замазано сивкаво стъкло, а зад него лежи нещо твърде свършено и бледо, за да е живо.

Патрик.

Скрежът около прозорчето се топи и в хладилния шкаф капе вода.

— Ти дойде — установява вяло Хелън.

От устата ѝ капе кръв.

Само като я гледам, кракът ме заболява.

Казвам, че съм добре.

— Радвам се.

Козметичният ѝ комплект е захвърлен на пода. Сред разноцветните отломки са разпилени верижките, златни и сребристи.

— Опитвах се да счупя най-големите — обявява Хелън и се закашля. — Другите пробвах да сдъвча.

Отново се покашля и в дланта ѝ се изсипват кръв и бели парченца от зъби.

До козметичния комплект има бутилка с препарат за почистване на канали сред зелена локвичка.

Зъбите на Хелън са изпочупени, в устата ѝ зяят кървави дупки. Тя допира лице до сивото прозорче. Пред устата ѝ се образува петно от

дъха ѝ. Тя сваля окървавената си ръка.

— Не искам да живея като преди, както когато още не те познавах. — Изтрива кръвта от ръката си в полата. — Дори с цялата власт на света.

Казвам, че трябва да я заведе в болница.

Хелън се усмихва с окървавена уста:

— Това е болница.

Нямало нищо лично. Просто имала нужда от някого до себе си. Дори да съживи Патрик, не искала да почерни живота му с утешителната магия. Дори да изживее живота си сам-самичка, не иска Патрик никога да има тази власт.

— Погледни го — казва и погалва сивкавото стъкло. — Толкова е съвършен.

Преглъща — кръв, изпочупени диаманти и зъби — и прави ужасна физиономия. Хваща се за корема и се обляга на металната врата до сивото прозорче. По стъклото се стичат кръв и кондензирана вода.

С трепереща ръка Хелън отваря чантичката си и изважда червило. Допира го до устните си и то се оцапва с кръв.

Тя казва, че е изключила криогенератора. Прекъснала е алармата и резервното хранване. Исква да умре с Патрик.

Исква да сложи край сега. На утешителното заклинание. На властта. На самотата. Исква да унищожи всички скъпоценни камъни, от които хората очакват, че ще ги спасят. Всички боклуци, които надживяват таланта, интелекта и красотата. Всички декоративни дрънкулки, които остават от постиженията и успехите. Исква да унищожи всички красиви паразити, които надживяват гостоприемниците си.

Чантичката ѝ пада. Сивият камък се изтърколва отвътре. По някаква причина това ми навява мисли за Ойстър.

Хелън се оригва. Изважда кърпичка, вдига я пред устата си и изплюва кръв и натрошени смарагди. В устата ѝ се вижда парче откъснато месо, във венците ѝ за забити остри парчета от розови сапфири и оранжеви берили. В небцето ѝ има отломки от пурпурни спинели. В езика ѝ са забити натрошени черни диаманти.

Хелън се усмихва:

— Исквам да бъда със семейството си.

Смачква кървавата кърпичка и я пъхва в ръкава си. Обещите, герданите и пръстените ѝ ги няма.

Костюмчето ѝ е с неопределен цвят. Похабено.

— Моля те — казва тя. — Прегърни ме.

Зад сивото прозорче, свито върху бяла пластмасова възглавничка лежи съвършено бебе. Единият му палец е в устата. Съвършено и бледо като лед.

Прегръщам Хелън и тя присвива очи.

Краката ѝ се подкосяват и аз внимателно я отпускам на пода. Хелън Хувър Бойл затваря очи и казва:

— Благодаря, господин Стрейтър.

Разбивам със сивия камък студеното сиво прозорче. С окървавени ръце вдигам Патрик и го слагам в ръцете на Хелън. Прегръщам я.

Моята кръв се смесва с нейната.

Хелън затваря очи и отпуска глава в скута ми. Усмива се:

— Не ти ли се стори твърде голямо съвпадение, че Мона откри сборника?

Отваря очи и ми се хили:

— Не е ли твърде невероятно да пътуваме през цялото време с книгата, без да знаем, че търсим точно нея?

Хелън държи Патрик в прегръдките си. Изведнъж вдига ръка и ме ошипва по бузата. Поглежда ме и се усмива с половин уста, пълна с кръв и зелена слуз. Смигва ми и казва:

— Метнах те, татенце!

Цялото ми тяло се разтриса и се облива в пот.

— Наистина ли повярва, че мамчето ще те остави така? Че ще се лиши от скъпоценните си бижута? Че ще размрази това парче месо? — Хелън се размива и от устата ѝ потичат кръв и препарат за канали. — Наистина ли повярва, че мамчето ще *сдъвче* шибаните си диаманти само защото не я обичаш?

Ойстър?

— От плът и кръв — потвърждава Хелън, или по-скоро Ойстър с устата на Хелън, с гласа ѝ. — Е, по-скоро от плътта и кръвта на госпожа Бойл, но мога да се обзаложа, че и ти си се пъхал в нея.

Хелън вдига Патрик. Детето е студено и бледо като порцелан. Замразено и крехко като стъкло.

Тя го хвърля върху металния шкаф и то издрънчава на пода. Патрик. Едната му замразена ръка се отчупва. Патрик. Тялото му се завърта, удря се в ъгъла на шкафа и краката му се откъсват. Патрик. Осакатеният труп, като счупена кукла, се блъска в стената и главата му се цепва.

Хелън ми намига:

— Хайде, татенце. Много се ласкаеш.

Казвам му да върви по дяволите.

Ойстър е окупирал тялото на Хелън като вражеска войска. Както Хелън бе заела тялото на Сержанта. Както миналото, медиите, целият свят завладяват съзнанието ти.

Хелън казва, Ойстър казва с устата на Хелън:

— Мона знаеше за сборника от седмици. Позна го още щом видя дневника на мамчето. Просто не можеше да го преведе. Аз разбирам от музика. Мона... е, тя от нищо не разбира.

Ойстър продължава с гласа на Хелън:

— Днес Мона се събудила с розови нокти в някакъв козметичен салон. Нахлула в кантората и заварила госпожа Бойл по очи върху бюрото си, сякаш е изпаднала в кома.

Хелън потреперва и се хваща за корема.

— Пред нея бил сборникът, отворен на някаква магия за вселяване. Всички магии били преведени. Господ да благослови мамчето, че решава толкова кръстословици. Тя сигурно е някъде наблизо и е бясна.

Ойстър добавя през устата на Хелън:

— Предай й много поздрави.

Като крехка бледа статуетка замразеното бебе лежи счупено сред натрошените скъпоценности, отчупен пръст тук, откъснатите крака там, разбитата глава.

Питам го дали сега двамата с Мона смятат да избият всички и да станат като Адам и Ева.

— Не всички — отвръща Хелън. — Ще имаме нужда от роби.

С кървавите ръце тя вдига полата си и се стиска между краката.

— Може би двамата с мамчето ще имате време за едно бързо, преди съвсем да се вкочаняса.

Вдигам Хелън от скута си.

Тялото ме боли повече от възпаления крак преди.

Хелън леко изпищява и се отпуска на пода. Свива се сред разбитите скъпоценности и парчетата от Патрик и промълвява:

— Карл?

Вдига ръка на устата си и опипва парченцата от камъни, забити в плътта ѝ.

— Карл? Карл, къде съм?

Вижда металния шкаф, счупеното сиво стъкло. Вижда бледите ръчички, после краката. Главата.

— Не.

От устата ѝ пръска кръв, но тя повтаря:

— Не! Не! Не!

И запълзява по остриите разноцветни отломки. Говорът ѝ е завалян от счупените зъби. Тя събира парчетата от тялото. Хлипаша, омазана със слуз и кръв, притиска до себе си натрошените човешки отломки сред вонящата стая. Ръцете и крачетата, осакатаеното тяло и пукнатата глава. Притиска ги до гърдите си и закрепва:

— Ох, Патрик! Пати!

Пищи:

— Ох, моят Пати-Пат-Пат! Не!

Целува цепнатата синкава глава, притиска я до гърдите си и нарежда:

— Какво става? Карл, помогни ми.

Втрещва се в мен, но силна болка я прерязва и тя се привива на две. Тогава вижда празната бутилка от препарат за канали.

— За бога, Карл, помогни ми. — Притиска детето до гърдите си и го залюлява. — Боже, моля те, кажи ми как стигнах дотук!

Приближавам се. Прегръщам я и ѝ казвам, че отначало новият собственик се преструва, че досега не е обръщал внимание на пода в хола. Изобщо не го е поглеждал. Нито при първия оглед на къщата. Нито когато агентът им е показал стаята. Нито когато са измерили помещението и са обяснили на хамалите къде да сложат дивана, пианото и всичките им вещи. Не, винаги са минавали транзит и никога не са поглеждали пода. Така се преструва.

Хелън свежда глава над Патрик. От устата ѝ тече кръв. Ръцете ѝ се отпускат и по пода се разпръсват откъснати детски пръстчета.

След миг ще съм съвсем сам. Това е моят живот. И кълна се, независимо къде и кога, един ден ще хвана Ойстър и Мона.

Хубавото е, че ще ми отнеме само минутка.

Това е стара песен за животни, които си лягат да спят. Тъжна и прочувствена и докато изговарям стиховете, кожата на лицето ми се опъва от окислен хемоглобин. Хелън се отпуска в ръцете ми и се обляга на металния шкаф. Патрик е покрит с кръвта ми, с нейната кръв. Устата ѝ е отворена и на мястото на зъбите ѝ има диаманти.

Тя се казваше Хелън Хувър Бойл. Очите ѝ бяха сини.

Работата ми е да следя подробностите. Да бъда безпристрастен свидетел. Да наблюдавам. Да не чувствам нищо.

Наричат я утешителна песен. При някои древни народи са я пели на децата при глад и суша, всеки път, когато племето се намножи твърде много за територията си. Пели са я на ранени воители, на умиращи от старост или от болести. Използвали са я за облекчаване на болката и страданията.

Приспивна песничка.

Уверявам я, че всичко ще е наред. Притискам Хелън до себе си, залюлявам я и ѝ казвам да почива. Уверявам я, че всичко ще се нареди по мед и масло.

ГЛАВА 44

Когато бях на двайсет години, взех за съпруга жена на име Джина Динджи и така очаквах да остане до края на живота ми. Година по-късно ни се роди дъщеря, която нарекохме Кейтрин, и това също трябваше да остане до края на живота ми. После Джина и Кейтрин починаха. Тогава избягах и се прекръстих на Карл Стрейтър. Станах журналист. За още двайсет години това беше животът ми.

Знаете какво се случи след това.

Колко съм държал Хелън Хувър Бойл в прегръдките си, не знам. След известно време това беше просто нейният труп. Отдавна вече не кървеше. Парчетата от Патрик, все още в скута ѝ, се размразиха достатъчно, за да започнат да кървят.

Пред стая 131 се чува стъпки. Вратата се отвори.

Аз седя на пода с труповете на Хелън и Патрик в прегръдките ми, вратата се отваря и в стаята влиза побелелият стар полицаи, ирландец.

Сержанта.

Моля го. Умолявам го да ме изпрати в затвора. Признавам се за виновен за всичко. Аз убих жена си. Аз убих детето си. Аз съм Валтрауд Вагнер, Ангела на смъртта. Нека да ме убие, за да бъда отново с Хелън.

— Хайде да тръгваме — нарежда Сержанта.

Пристъпва към металния шкаф. Написва нещо в бележника си, откъсва листчето и ми го подава.

Набръчканата му глава е осеяна със старчески петна, покрита със сива четина. Ноктите му са дебели и жълти.

„Моля, простете ми, че посегнах на собствения си живот — пише на бележката. — Сега съм със сина си.“

Почеркът е на Хелън, същият като в дневника ѝ, в сборника с магии.

Подписът е: „Хелън Хувър Бойл“.

Вдигам поглед от трупа в ръцете ми, омазан с кръв и зелен препарат за канали. Поглеждам Сержанта. Хелън?

— От плът и кръв — отвърща Сержанта, Хелън. — Е, не моя плът и кръв. — Поглежда трупа на Хелън, после набръчканите си ръце и добавя: — Не си падам по конфекция, но когато няма риба, и ракът е риба.

Така отново тръгваме на път.

Понякога се боя, че Сержанта всъщност може да е Ойстър, който се преструва, че е Хелън, окупираля тялото на Сержанта. Когато си лягам до него, който и да е той, си представям, че съм с Мона. Или с Джина. Така сме квит.

Според Мона Сабат хората, които ядат или пият твърде много, хората, пристрастени към наркотиците, секса или кражбите, всъщност са обладани от духовете на мъртъвци, които толкова са обичали тези неща приживе, че не могат да се откажат от тях дори след смъртта. Пияниците и клептоманите са обладани от зли духове.

Ние сме жертви на цивилизацията. Гостоприемници. Някои хора си мислят, че управляват собствения си живот.

Всички сме обладани.

Всеки от нас е дух, който преследва някого, и има дух, който го преследва.

Нещо чуждо винаги живее в нас. Целият ни живот е средство, чрез което нещо излиза на бял свят.

Зъл дух. Теория. Рекламна кампания. Политическа стратегия. Религиозна доктрина.

Докато кара патрулната кола, след като напуснахме медицинския център, Сержанта казва:

— Имат магията за вселяване и магията за летене. — При изброяването на всяка магия вдига по един пръст. — Имат магия за съживяване... но тя действа само на животни. Не ме питай защо — говори той. Тя говори: — Имат магия за дъжд и слънце... магия за плодородие... магия, с която можеш да говориш с животните...

Сержанта ме поглежда, сетне пръстите си, разперени върху волана и добавя:

— Обаче нямат магия за любов.

Значи аз наистина съм влюбен в Хелън. Жена в мъжко тяло. Вече не можем да правим страхотен секс, но както би казал Неш, каква е разликата с дългогодишните бракове?

Магическият сборник е у Мона и Ойстър, но те нямат утешителната песен. Тя е записана на страницата, която ми даде Мона, онази с моето име в полето. Отдолу е написано: „И аз искам да спася света... но не по начина на Ойстър. Мона.“

— Нямат утешителната песен — казва Сержанта, Хелън, — но имат магия за защита.

Магия за защита ли?

— Да. Тя ги предпазва от утешителната песен — обяснява Сержанта.

— Само че не се тревожи — успокоява ме той, — аз имам полицейска значка, пистолет и пенис.

За да открием Мона и Ойстър, трябва само да търсим невъзможното, да гоним чудеса. Сензационните заглавия в жълтата преса. Млада двойка, прекосила пеша езерото Мичиган през юли. Момиче, което кара тревата да избуява под снега, за да има храна за гладуващите бизони в Канада. Момче, което говори с изгубените кучета в приюта за бездомни животни и им помага да намерят дома си.

Трябва да търсим магията. Да търсим светци.

Летящата Мадона. Исус Спасителя на мършата. Бръшляновия ад. Говорещата крава-предателка.

Все изоставаме с една крачка. Ловим вещици. Психоаналитикът не би ви посъветвал точно това, но то помага.

Мона и Ойстър, светът скоро ще е техен. Центърът на властта се измества. С Хелън вечно ще си играем на гоненица. Представете си Исус да ви преследва, да се опитва да ви хване, за да спаси душата ви. Не просто търпелив, бездеен Господ, а активен, агресивен преследвач.

Сержанта откопчава рязко кобура си, както Хелън отваряше чантичката си, и изважда пистолета.

Той казва, Хелън казва, който и да е казва:
— Какво ще кажеш да ги убием по класическия
начин?
Сега това е моят живот.

Издание:

Чък Паланюк
Приспивна песен

Американска

Lullaby

© Chuck Polahniuk, 2002

© Марин Загорчев, превод

© ИК ЕРА, София, 2004

Марин Загорчев: превод от английски

Димитър Стоянов — ДИМО: художествено оформление на
корицата

Димитър Риков: редактор

Издателска къща ЕРА, София

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.